

Giới thiệu Tà Vương

Chỉ là nàng vô tình đắc tội với hắn, thế mà tên Vương Gia Sở Ân kia lại nhỏ mọn muốn đuổi bắt nàng cho bằng được khiến cho trong ngoài thành rầm rộ và hoảng sợ...

Nàng cũng không phải chịu trời trước hắn, Thủy Linh Nhi đây có biệt tài chạy trốn là không ai đuổi kịp. Như vậy càng tốt, vừa chạy vừa ngắm phong cảnh giang sơn chẳng phải vui hơn sao ??? Thế mà cuối cùng cũng không qua mặt được hắn...

Lần này nàng sẽ phải trả giá cho hắn, nàng sẽ phải ném mùi địa ngục khi rơi vào tay hắn, mời các bạn đón đọc Tà Vương của tác giả Mạc Nhan để có thể biết được hình phạt mà hắn giành cho nàng !!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ban đêm, ánh trăng đang nhô lên cao, rừng rậm yên tĩnh mà quý dị.

Mặt hồ trong như gương, trăng khuyết lưỡi liềm nằm ở trên mặt hồ, ngủ say.

Một bóng đen lướt nhẹ tới, bay vút trên mặt hồ nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, hóa ra một vòng gợn sóng phía sau, bay qua tới bên bờ trong bụi cỏ ngòai xuống, chỉ lộ ra một đôi hao nguyệt mắt sáng, ẩn trong bóng đêm, nhìn chăm chăm vào con đường, nín thở ngưng thần, chú ý đến gió thổi cỏ lay.

Lặng im ở trong bụi cỏ kia là một gương mặt nam nhân, đường cong nghiêm túc mà kiên cường, một đôi mắt nhanh như chớp, linh hoạt trong như nước, thông minh trung lóc bướng bỉnh, cùng với gương mặt nghiêm túc kia hoàn toàn không đồng nhất.

Không ai có thể đoán được, nam nhân này trên thực tế là Thủy Linh Nhi giả dạng. Từ đầu tới chân giả dạng nam nhân, làm cho kẻ đuổi giết nàng là Tà Vương, nghĩ làm chính mình đuổi giết đúng là kẻ thù Đoàn Ngự Thạch.

Bây bảy bốn mươi chín ngày, chạy thoát lâu như vậy, hắn là đã bỏ xa đối phương đi?

Không phải Thủy Linh Nhi nàng thích khoe khoang, nàng mặc dù không có tuyệt thế võ công, cũng không phải là người có tên tuổi gì vang dội lắm, nhưng nói đến tẩu thoát, nàng là đứng đầu cao thủ!

Nếu nói về kinh nghiệm tích lũy về đào vong từ trước đến giờ của nàng, chưa từng có người đuổi kịp nàng, ngay cả sư phụ cũng khoe nàng có công phu tẩu thoát rất cao, nhất tuyệt quan thiên hạ, không người so với nàng hơn, chỉ duy nhất tuyệt chiêu này, đã khiến nàng tẩu thoát là thiên hạ vô địch.

Nhiệm vụ lần này của nàng, là cải trang thành hình dáng của Đoàn ti phu, lừa bịp Tà Vương đến đuổi giết, làm cho người này rời xa Đoàn ti phu, tránh cho hai đại cao thủ của giang hồ chém giết lẫn nhau.

Trong lúc này, đại sư tỷ đã mang theo Đoàn ti phu hồi phương bắc Tiên sơn, cho nên nàng đem Tà Vương dẫn tới Giang Nam, kéo khoảng cách đủ xa, rồi tìm cơ hội thoát thân.

Tà Vương tuyệt đối đuổi không kịp! Nàng tự nói với chính mình, nhưng trong lòng bỗng dưng hoảng sợ, mãnh vuốt bối rối lật động. Giờ phút này nàng vừa đói vừa mệt, nổi bất an vô hình cứ lan rộng ra, cơ hồ muốn cắn nuốt của nàng nghị lực.

Miêu Cuồng Tà Vương nổi danh không phải không có lý do, nếu là giang hồ nhân sĩ bình thường đã sớm buông tha không đuổi giết nàng, nhưng người này thật khó đối phó, rất giống quỷ sứ của địa ngục đến lấy mạng, cùng nàng đuổi bắt cả ngàn dặm, ngày đêm không ngừng.

Nàng trốn ba ngày ba đêm, đối phương liên truy ba ngày ba đêm, khi nàng nghỉ ngơi, đối phương vẫn tiếp tục truy, khi nàng đang ăn trái cây dại và uống nước suối, đối phương còn đang truy.

Đuổi theo mãi không buông, nàng bắt đầu cảm thấy ăn không tiêu, nhịn không được trong lòng mắng, Đoàn ti phu cùng người này rốt cuộc có cừ hận gì bất cớ cộng đại thiên a? (không đội chung trời)

Là người thì cần phải ăn uống và nghỉ ngơi? Nàng dần dần hoài nghi đối phương căn bản không phải người, bởi vì đối phương hoàn toàn không miên không ngủ, mỗi lần nàng thật vất vả mới kéo dài ra hai người khoảng cách, lại tiếp tục dãi gió dầm sương khi bị đối phương kéo gần lại lộ trình.

Chưa đến Giang Nam, nàng nghỉ ngơi thời gian liền theo hai, ba ngày, ngắn lại đến một ngày, lại ngắn lại đến nửa ngày, sau đó càng ngày càng ít..... Hai người truy đuổi cùng nhau không phải là so ở khinh công nữa, mà là so với nhau sự chịu đựng.

Ba ngày trước, nàng chỉ nghỉ ngơi nửa canh giờ mà thôi, đã bị hắn vượt qua, sợ tới mức nàng nhảy dựng lên tiếp tục trốn.

Hiện tại, nàng không còn lực, cứ cho là công phu chạy trốn của chính mình là xưng bá vô lâm đi, nhưng là liên tục ba ngày ba đêm không ăn không uống không kéo không ngủ, cho dù là thần tiên cũng chịu không nổi !

Còn tiếp tục như thế, chỉ sợ chưa tới Giang Nam, đã bị đối phương đuổi theo.

Quả nhiên, không đến nháy mắt công phu, một bóng trắng cũng theo sau lướt tới, đứng trên một tảng đá ở bên hồ.

Nàng ngay cả hít thở cũng không dám, im lặng trốn ở trong bụi cỏ, đối phương đuổi theo trình độ, đã đến rất gần nàng đến mức có thể thấy rõ ràng tướng mạo của hắn.

Đứng ở trên tảng đá nam tử áo trắng, có dung mạo tuấn mỹ kinh thiên nhân, ánh trắng chiếu rọi ra hắn khí chất tao nhã, bình tĩnh di thể mà độc lập xuất thế cao nhân, trong sáng tuyệt không có một tia sát khí.

Ánh mắt này, biểu hiện này, cùng với chữ “Tà” này thật không giống nhau.

Thủy Linh Nhi rất khó tưởng tượng, người này là Miêu Cương Tà Vương Sở Ân a ?

Áo trắng nam tử đưa mắt nhìn bốn hướng, hồ nước kia không một gợn sóng, rơi vào con mắt đen lợi hại của hắn, ngay sau đó, đôi mắt nhả nhận kia chợt bật ra sát khí, thốt nhiên lẳng không bay qua, ngưng tụ công lực chưởng phong, nhắm vào nơi bụi cỏ nàng đang ẩn thân phóng tới.

Thủy Linh Nhi hô nhỏ một tiếng, một luồng khí mạnh như sấm sét đánh úp lại, làm ngũ tạng nàng tựa hồ như bị xé rách hung mãnh ngoan độc, trong lúc như chỉ mảnh treo chuông, nàng mạo hiểm né ra, nơi nàng đang trốn trong nháy mắt hóa thành một mảnh hoang vu.

“Nguy hiểm thật ——”

Nàng liên tục vượt ngục, nếu không nhờ chính mình thoát được mau, hiện tại bị bầm thây vạn đoạn chính là nàng Thủy Linh Nhi, bởi vậy có thể thấy được, đối phương toàn tâm toàn ý dồn nàng vào chỗ chết —— không đúng, phải nói, là muốn đưa tì phu Đoàn Ngự Thạch của nàng vào chỗ chết mới đúng.

Cuộc trốn chạy này, nàng phụng mệnh của đại sư tỷ Tô Dung Nhi, dịch dung thành hình dáng của Đoàn tì phu, thực cố gắng chạy trốn, thực cố gắng bị người đuổi giết, hiện tại, còn lại là thực cố gắng để không bị phân thây.

Tuy rằng không lọt vào độc thủ của đối phương, nhưng cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, đành phải giống mèo bắt chuột, điều hấu bắt con gà con bình thường, chạy trời chết, gà bay chó sủa, tư thế uy vũ đương nhiên cũng không còn, nhưng chỉ cần tránh được a.

Đối phương một chưởng tiếp một chưởng bỏ tới, long trời lở đất, chiêu chiêu ngoan độc, mỗi chiêu đều là công kích muốn lấy mạng ! Nàng giống như con khi con trốn đông trốn tây, lập tức lên cây, lập tức nằm úp sấp, lập tức lộn ngược ra sau, lập tức xoay quanh vòng, có thể vào rạp xiếc làm vai chính. (nguyên văn : tạp kỹ viện)

“Nguyên lai danh chấn giang hồ đại tướng quân, là hạng người sợ chết, chỉ biết làm người nhu nhược chạy trốn, cũng không dám nghênh chiến.” Sở Ân lạnh lùng trừng mắt nàng, toàn thân phát ra uy phong dữ tợn sát khí, trong mắt băng lạnh, giống như hai phong duệ đao.

“Bản tướng quân là cho ngươi được không! Nếu không ta vừa ra tay, còn sợ không đem ngươi đánh cho tè ra quần? Thúc thời thì chính mình bò về Miêu Cương đi.” Nàng học Đoàn Ngự Thạch thanh âm, cả tiếng bác bỏ.

Không báo động trước, một cổ chưởng phong phóng tới, nàng vội vàng né tránh, thân cây ở phía sau nàng, nháy mắt cắt thành hai nửa.

Hiển nhiên lời của nàng chọc giận hắn, nhưng Thủy Linh Nhi lại còn không sợ chết thêm dầu vào lửa nói: “Ánh mắt của ngươi đang nhìn thế nào? Như thế nào luôn đối không cho phép a.”

Tuấn mỹ thần sắc lạnh băng. “Muốn chết!”

Lời khiêu khích vừa thốt, đôi tay càng nhiều sát khí cùng công kích, nàng một bên né tránh Tà Vương công kích, một bên cảm thấy chính mình ứng phó ngày càng hết sức.

Kỳ quái? Thân mình như thế nào nhẹ hẫng? Tay chân cũng giống như vô lực? Còn nghe được cô lỗ cô lỗ thanh âm, theo bụng phát ra đến.....

A đúng rồi, nàng đã ba ngày ba đêm chưa ăn này nọ, bởi vì ngay cả ăn trái đại nọ bụng cơ hội đều không có, hơn nữa một giọt nước cũng chưa kịp uống, khó trách động tác của nàng càng ngày càng chậm, cũng bắt đầu hoa mắt.

“Như thế nào? Chân nhuyển sao? Xem bộ dáng của ngươi, thực giống đàn bà!”

Hừ, nàng vốn chính là đàn bà, bất quá hắn nói đúng, chân của nàng xác thực nhuyển.

Đã đói bụng chết khiếp, ăn không đủ no lại ngủ không đủ, bán sống bán chết bị đuổi giết, nàng vừa mới ôm lấy một thân cây, ngay cả thở dốc cơ hội đều không có, hắn chưởng lực lại phóng đến, đem thân cây phá hủy tan tành, cứ như vậy liên tục mấy trăm hồi, cuối cùng, nàng rốt cục gục.

“Người tướng không đánh là sợ ? Hào! Bản tướng quân sẽ thanh toán người, khi Lão Tử không phát uy, người đem ta làm mèo bệnh ! Xem ta xuất chiêu suốt đời tuyệt học ——”

Suốt đời tuyệt học?

Sở Ân cảm thấy thất kinh, hắn chưa bao giờ biết Đoàn Ngự Thạch còn để lại một chiêu, vẫn chưa toàn lực ứng phó. Dĩ vãng hai người giằng co, chém giết nhau như hổ báo , chẳng phân biệt được cao thấp, nếu đối phương xuất chiêu suốt đời tuyệt học, chính mình có thể đỡ được hay không ?

Hắn toàn bộ tinh thần cảnh giới , không dám khinh thường, nhìn đối thủ vẻ mặt lạnh thấu xương, ngưng tụ sát khí , hắn cũng ngưng tụ công lực chuẩn bị tiếp chiêu, cũng kinh ngạc nhìn đối phương toàn thân toát ra từng trận khói trắng, càng làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Hắn đã sẵn sàng tiếp chiêu, hết sức chăm chú , nín thở ngưng thần , hồi hộp chờ đợi, đợi cả buổi, đối phương lại không nhúc nhích, chính là đứng ở tại chỗ, hung thần ác sát trừng mắt hắn, trừ bỏ quanh thân toát ra khói trắng, không hề gì động tĩnh. (tỷ ấy đối quá bốc khói đấy)

Hắn trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, cho đến khói trắng tiêu tán sau, đối phương vẫn như cũ giống một pho tượng tượng đá , không nhúc nhích đứng lặng , hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức ra tay trước , đánh ra một quyền ——

Quyền kinh sắc bén như đao, trực tiếp xỏ xuyên qua ngực của đối phương .

Sở Ân sắc mặt chưa bao giờ đen như thế , bởi vì tay của hắn đánh xuyên qua , là một cái xác trống không, trong quần áo không có thân thể, đầu chỉ còn hé ra da mặt. Hắn rốt cục hiểu được, nguyên lai làn khói trắng kia , chính là đối phương cố ý nhiễu loạn tầm mắt thủ thuật che mắt.

Ánh trắng chiếu xuống trên trán hắn nổi gân xanh, một lát trầm ổn lại , trên mặt vẻ mặt khó được hiện ra kinh ngạc.

Sở Ân trừng mắt nhìn vào da mặt của Đoàn Ngự Thạch , đại chương vận lực, đem kia khuôn mặt da nháy mắt hóa thành mảnh nhỏ, mà hắn tà mị ánh mắt cũng bùng nổ tức giận .

“Vô si tên.” Hắn thân mình nóng rực , hai tay nắm chặt phát run, đối phương như thế nào lại dùng loại kỹ xảo không biết xấu hổ như thế đùa giỡn hắn!

Nếu mà bị hắn bắt gặp , hắn sẽ không cho gã lập tức chết đi, mà là từng mảnh từng mảnh lột da hắn , từng khối từng khối xả thịt hắn ra , làm cho hắn thống khổ mà chết.

Người này không có khả năng ở trước mặt hắn biến mất mà không để lại dấu vết gì, cho dù đào sâu, cũng nên có vết có thể tìm ra mới đúng, trừ phi.

Hắn ánh mắt đầy tức giận bắn thẳng đến mặt hồ, đột nhiên nhảy lên , ma trào bay thẳng đến bên hồ đánh ra một chương, quả nhiên bức ra bóng người.

“Trốn chỗ nào!”

Hắn giống như quỷ sứ đến từ địa ngục , vô tình một chương sẽ đem đối phương dập nát mà chết, lại ở đánh hạ trí mạng một chương tiền, đột nhiên hé ra khuôn mặt đẹp như sương , ở dưới ánh trắng tuyết trắng như ngọc, làm hắn có nháy mắt giật mình .

“Nha —— không cần a!”

Lòng bàn tay của hắn, ở khoảng cách nàng một tác thốt nhiên dừng lại, đúng lúc thu hồi khí kinh.

Sở Ân vẻ mặt ngạc nhiên cùng nghi hoặc, tự dung ở đâu ra một nữ tử xuân quang lồ lộ .

“A ～ không nên nhìn ～”

Thủy Linh Nhi dùng hai tay che khuất quần áo mỏng manh của mình , bởi vì giờ phút này trên người nàng chỉ còn duy nhất một cái yếm mà thôi, toàn thân ướt đầm, quần áo dán sát da thịt, làm cho những đường cong mê người lộ ra, khiến hắn nhìn thấy hết .

“Người là ai?”

Người quân ta là ai! Cút ngay ! Đại sắc lang!” Nàng tưởng đây là hắn, nhưng ngay sau đó, cổ tay mềm mại rơi vào đôi tay mạnh mẽ cứng như sắt , làm nàng chịu đau .

“Người là ai?” Hắn cảm căng thẳng, hỏi lại một lần, phun ra lời nói, một chút không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

“A nha nha nha ～ đau quá a! Nhẹ chút ～ nhẹ chút ～”

“Nói!”

“Người hung cái gì a? Bỏ cô nương tại đây bên hồ tắm rửa không được a, e ngại người cái gì ?”

Người kia mày kiếm tức khời. “Tắm rửa?”

“Đúng vậy, người có thấy ai cời sạch thân mình để câu cá không ? Phiền toái người buông tay ra được không?”

Sở Ân thần sắc hiện lên nghi hoặc, quay đầu hướng vừa rồi kia đôi bị hấn phá hủy quần áo hài cốt nhìn thoáng qua.

Chuyeejnnafy hình như có điểm quái dị . Theo hấn biết, Đoàn Ngự Thạch lĩnh quân giết địch, hướng đến đi trước làm gương, từ lúc đuổi theo hấn , hấn đảo vòng hành vi thật sự không giống tác phong của hấn, mà hấn lại nhân báo thù sứt ruột, cho nên không có miệt mài theo đuổi trong đó nguyên do, nay nghĩ đến, quả nhiên sự có kỳ quái.

Hấn muốn tìm người nhưng không thấy , chỉ còn lưu lại một mảnh da mặt cùng quần áo ; Đúng lúc nữ nhân này xuất hiện , còn cơ hồ trần như nhộng. Trùng hợp như thế này , chỉ có một loại khả năng!

Hấn thoáng chốc như pháo hoa lóe sáng , ánh mắt đột nhiên hiện lên vẻ hung ác giết không tha .

“Người ——” Hấn thân hình một chút, cả người ngây người.

Bởi vì hấn hung ác ánh mắt chỉ giết đến không khí, nữ nhân kia đã sớm không thấy , ngay cả cái Quỷ ảnh tử đều không có, ngoại trừ đại chương còn nắm lấy cánh tay kia , hơn nữa, là một cánh tay giả .

Sở Ân không thể tin được trùng mắt nhìn cái tay kia, không thể tưởng được chính mình trên đường từ Mạc Bắc đuổi tới Giang Nam, từ ban ngày đuổi tới đêm tối, thế tự tay truy điệu kẻ thù, đều không phải là Đoàn Ngự Thạch thật sự , mà là một nữ nhân đội mặt nạ dịch dung thành Đoàn Ngự Thạch .

Nói cách khác, hấn bị nha đầu này lừa giỡn suốt bấy bấy bốn mươi chín ngày , hơn nữa, hiện tại lại bị lừa giỡn một lần, trơ mắt mà nhìn nàng đảo tầu .

Hấn âm trầm gương mặt đen như không thể đen hơn được nữa, nhìn vào cánh tay giả trông rất sống động kia , tuần dật khỏe mới lại khác thường gọi lên một tia cười lạnh.

Tốt lắm! Khá lắm quỷ tình linh quái nha đầu!

Không thể nào tin được trên giang hồ, ngoại trừ Đoàn Ngự Thạch ra , còn có người khinh công không hề thua hấn, thậm chí còn hơn hấn một bậc.

Nếu nàng có lá gan đùa giỡn hấn, như vậy cũng nên có lá gan nhận hấn trừng phạt.

Không có người nào có thể đùa giỡn hấn , còn có thể vô tư sống, hấn sẽ tìm được nha đầu kia , hơn nữa, còn có thể muốn nàng trả giá đại giới!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Giang Nam dưới ngòi bút của các khách danh nhân, sông núi như thơ, cảnh đẹp như tranh vẽ, mà tháng năm ở Giang Nam, còn có mưa phùn gió thổi, còn có hồng hạnh vàng tươi.

Trần An Bình, khắp nơi tiểu kiều lưu thủy, hồng diễm hắc ngọa (tả phong cảnh), dân chúng địa phương thoát nhìn trông như chất phát hiền lành, nhưng dấu điểm ưu ẩn. (buồn phiền ẩn giấu)

Hôm nay là ngày Liễu gia nữ nhi lấy chồng , nhưng hàng xóm láng giềng đều bày tỏ đồng tình cùng cảm thán .

“Đáng thương a , một cô gái tốt như thế, sẽ bị người hủy hoại .”

“Không phải là .” Có người không phục mắng:“Liễu tiểu thư ngày thường thanh tao ưu nhã, xung quanh luôn truyền tụng nàng là Tây Thi tái thế , cùng Dương thiếu gia là trời sinh một đôi, định thành hôn , vô tình bị tên Chu Khôn vừa mất , cường thủ người ta làm tiểu thiếp thứ tư của hấn , quả thực vô pháp vô thiên.”

“Nhưng bây giờ còn có thể làm sao ? Tên Chu Khôn kia quyền thế lớn mạnh, ngay cả quan phủ lão gia đều phải nhường hấn ba phần, Liễu lão gia dù không muốn gả cũng không được.”

“Chẳng lẽ trơ mắt nhìn người ta đem cô gái tốt như thế bị cưỡng hôn sao ? Đây còn có Thiên Lý sao?”

Mọi người nhìn nhau tưởng vọng , không có lời nào chống đỡ, chỉ biết thở dài thật sâu để biểu lộ sự bất đắc dĩ .

Đúng vậy, mọi người có thể là trơ mắt nhìn một cô gái tốt như thế lại bị Chu Khôn bức cưới về làm thiếp , không ai dám xen vào, ngoại trừ vài câu mắng ngoài miệng , căn bản ngay cả thờ mạnh cũng không dám , trừ phi chán sống.

Ở nhà Liễu gia, Liễu thị và toàn gia đang nhìn vào tiểu nữ tử đang mặc hỷ phục đồ thắm .

Nhưng cô nương này cơ bản không phải là Liễu tiểu thư, nàng tuy mặc mũ phượng khăn quàng vai, chẳng những so với tân nương tử kia còn muốn xinh đẹp hơn, gương mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần thật để lại trong lòng người ta ấn tượng sâu đậm , và đôi mắt to tròn xinh đẹp lạnh lợi , so với sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm còn muốn sáng hơn , tất cả đều toát lên vẻ mê người mị hoặc .

Bọn họ không biết nàng, nàng chỉ mới xuất hiện hôm qua , trong lúc Liễu gia lâm vào tuyệt vọng , nữ tử này tự dưng xuất hiện ở cửa, nói tự nguyện thay cho nữ nhi của bọn họ gả cho ác bá Chu Khôn .

“Thùy cô nương, người xác định phải làm như vậy?”

Vợ chồng Liễu lão gia cùng với con trai , con gái tất cả đều không yên, bất an nhìn Thùy Linh Nhi, bởi vì nàng đang mặc trên người giá y vốn là của Liễu tiểu thư, giả dạng thành tân nương tử, chờ lên kiệu hoa.

“Đương nhiên xác định. Nhớ kỹ, thừa dịp ta lên kiệu hoa vào Chu phủ bái đường , các người phải đi trốn xa thật xa , đợi khi Chu Khôn phát hiện ta không phải Liễu cô nương , thì cũng đã đến tối , muốn đuổi theo các người cũng không có biện pháp.”

Thùy Linh Nhi giọng điệu thoải mái, một chút cũng không có lo lắng sợ hãi , ngược lại vẻ mặt biểu tình thật tốt , bởi vì a, đây chính là lần đầu tiên nàng đội mũ phượng, trùm khăn che a !

Ở trước gương đồng , nàng vẽ đôi mày liễu, điểm chút son lên môi anh đào, thoa chút phấn thơm , vui vẻ cực kỳ, hoàn toàn không giống người nhà họ Liễu mây đen giăng đầy trời .

Khi nàng chạy trốn đến trấn An Bình này, vừa vặn nghe xung quanh xì xầm bàn tán chuyện con gái nhà họ Liễu bị Chu Khôn chằm trúng , cũng bị bắt buộc nhận lấy sinh lễ đưa tới , còn định sẵn ngày tốt để đón dâu , tuy rằng nàng đang chạy trốn trốn chết , ngay tức thì lập tức quyết định tới giúp Liễu gia vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Nhưng cô nương à , tên Chu Khôn là một tên đại ác nhân.”

“Bởi vì là ác nhân, cho nên ta mới gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ a!”

Nàng biết đang chạy trốn như thế này tối kị nhất là nhiều chuyện, phải là vô ngựa không ngừng mà chạy mới phải , tránh cho Tà Vương đuổi theo kịp, nhưng nàng không thể thấy chết mà không cứu được a! Mắt thấy hảo hảo một cái cô nương gia, sẽ bị ác nhân hủy hoại , nàng như thế nào có thể bỏ mặc a ?

Dù sao tân nương tử từ đầu tới chân đều phải trùm khăn voan che kín lại , Tà Vương cho dù lợi hại, cũng không thể thần thông quảng đại đến mức phát hiện nàng thay thế Liễu gia nữ nhi xuất giá đi?

Tính toán xong , nàng càng hạ quyết định chủ ý muốn chủ trì chính nghĩa , tuy đang nhận lệnh lần trốn , nhưng cũng vừa làm được việc thiện , thật tốt!

“Chúng ta chạy thoát, nhưng cô nương người làm sao bây giờ?”

Liễu gia dù sao cũng là thiện lương dân chúng, mặc dù không muốn nữ nhi bị Chu Khôn chà đạp, nhưng cũng không muốn hại cô nương khác phải hy sinh chính mình hạnh phúc, hưởng chỉ, nàng lại là nữ tử xinh đẹp thiện lương như vậy .

“Ai nha, các người còn lo lắng việc này a? Ta không phải sớm nói, ta đều có biện pháp thoát vậy.”

“Cô nương, người là người từ bên ngoài đến , khả năng có điều không biết, Chu Khôn kia thế lực rất lớn, ngay cả quan phủ đều bị hắn thu mua , vạn nhất cô nương trốn không thoát, chẳng phải là chịu khổ bị Chu ác nhân chà đạp? Hắn thực là người đáng sợ nhất .”

Đối Thùy Linh Nhi mà nói, Chu Khôn dù lợi hại đến đâu, nếu so với Tà Vương Sở Ân đáng sợ kia mà nói ,giống như so cây cỏ thụ với ngón tay bé nhỏ vậy .

Giả dạng thành tân nương tử chẳng những có thể nghỉ chân một chút, thuận tiện ăn cưới cho no bụng, hơn nữa, nàng dù sao cũng là cô nương mới mười sáu tuổi, nếu nói về ngồi kiệu hoa, được mặc giá y , trong lòng háo hức muốn thử nghiệm, trước mắt vừa lúc có một cơ hội có thể thử nghiệm, nàng đương nhiên tâm động !

“Không cần quan tâm, cô nương như ta chuyện khác sẽ không giỏi , nhưng nếu nói đến chạy trốn, công phu nhất lưu, đương nhiên là có mười phần nắm chắc mới có thể giúp các người a. Lúc Chu Khôn đem sinh lễ cùng nguyên bảo tới , các người nên nhân cơ hội này mà rời đi , cả đời đủ dùng , tóm lại, các người đi được càng xa càng tốt, đến tha hương, đổi thân phận, đừng cho Chu Khôn tìm được, nếu không sẽ uống phí hao ý của ta một phen .”

Liễu gia trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích , nhất là Liễu tiểu thư – Liễu Ngọc Lan , lại cảm động hướng ân nhân khấu tạ. “Đa tạ cô nương đại ân đại đức, Ngọc Lan cả đời cũng không quên.”

Nói xong, cả đoàn người quỳ xuống đất hướng nàng dập đầu.

“Ai nha, được rồi được rồi, đừng quỳ , mau đứng lên, người và như ý lang quân mau cùng nhau rời trấn đi! Các người chỉ cần theo phương pháp đào tẩu của ta là đến nơi.” Nói xong, nàng lại truyền thụ mấy chiêu chạy trốn phương pháp.

Chuyện khác thì nàng không chắc, nhưng chuyện này là tuyệt chiêu của nàng mà !

Mọi người lại bái tạ đại ân nhân, lúc này bên ngoài một trận náo nhiệt, Từ bên ngoài vọng đến tiếng của Dương thiếu gia vội vã chạy vào, cấp hô :“Liễu thúc! Kiệu hoa đến đây!”

Thủy Linh Nhi lập tức phân phó nói:“Y theo kế hoạch làm việc, mau, trốn đi, đừng làm cho bà mồi thấy các người.”

Tân nương tử thật mang theo đệ đệ trốn vào trong phòng, mà Liễu phụ, Liễu mẫu làm ra vẻ luyến tiếc khi gả nữ nhi, Thủy Linh Nhi trước khi bà mồi tiến vào đã hạ khăn hi xuống, che khuất chính mình tuyệt sắc, ra dáng nương tử, Chu Khôn phái bà mồi tới đưa nàng lên kiệu hoa.

Đội ngũ đón dâu khua chiêng gõ trống xuất phát, mang theo tân nương tử giả hướng về Chu phủ .

Chu Khôn không hổ danh là ác bá địa phương , tiền tài thật lớn a , chi là hi yến đã đãi đến trăm bàn , ngay cả quan phụ mẫu địa phương đều là quý phu tân khách, hoàn toàn không có che giấu hành vi bức hôn dân nữ .

Trong tân phòng , Thủy Linh Nhi gỡ khăn đỏ trùm đầu xuống , nhẹ kéo váy chạy đến bên cửa , đi từng bước nhẹ nhàng , những cánh hoa thêu trên đôi giày của nàng lay động theo từng bước chân.

Nàng thấm nước miếng lên ngón tay , đưa vào cửa giấy nhún nhẹ một cái , nhanh như chớp tròn mắt theo lỗ nhỏ trên cửa giấy hướng ra phía ngoài nhìn trộm, quả nhiên nhìn thấy vài tên phụ trách thủ vệ đại hán.

Chu Khôn lo lắng tân nương tử chạy trốn, toàn bộ trước sau đều phái thủ hạ nghiêm mật trông chừng .

Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nàng đến ngồi trước bàn đầy thức ăn mà người ta đã chuẩn bị sẵn cho tân nương , tân lang , không hề có kỵ đem hi thức ăn trên bàn toàn bộ ăn sạch, còn đem cái chai rượu giao bôi cũng uống một nửa đi, thẳng đến nghe thấy bên ngoài truyền đến huyền ảo âm thanh, nàng mới vội vàng đi trở về bên giường, một bên đem khăn hi trùm lên , một bên bắt tay vào làm chỉ tương chấp .

Cửa phòng bị đẩy ra, mấy ly rượu vàng hạ đồ, đã có chút men say nhưng vẫn tỉnh thần phần khởi như trước . Chu Khôn, bị một đám hồ cầu bằng hữu vây quanh tiến tân phòng đến.

“Chúc mừng đại ca , cưới nữ thiếu nữ xinh đẹp.”

“Đại ca diễm phúc sâu, các tiểu đệ rất hâm mộ thế nào!”

Nhóm người này là thủ hạ , ngày thường đi theo Chu Khôn tác uy tác phúc, người người tham lam sắc mặt nịnh hót, xun xoe ve vẩy đuôi nịnh nọt , lời ngon ngọt lấy lòng đại ca .

Chu Khôn nhanh nhìn chăm chăm vào tân nương tử đang ngồi im lặng ở trên giường, toàn bộ tâm đều nóng . Hắn muốn nữ nhân nào , đương nhiên là không ai là không được, Liễu Ngọc Lan vẫn là trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Tuy mọi người đều nhón nháo yêu cầu, nhưng tất nhiên hắn cũng không muốn cùng đoàn người chia xẻ tân nương tử mỹ mạo đẹp như hoa kia , hưởng chi xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng , hắn đương nhiên sẽ không để ai nháo động phòng, kéo dài thời gian của hắn , hơn nữa, hắn đã chờ không kịp hi yến chấm dứt mới muốn nàng.

“Đằng trước có thịt có rượu, các người trở ra đằng trước ăn uống đi!”

“Không được đâu đại ca, nháo động phòng là tập tục, càng nháo mới có thể càng nóng, có phải hay không nha các vị?”

Ở trong đó một người đi đầu hạ, những người khác cũng đi theo ồn ào.

Chu Khôn đương nhiên hiểu được đoàn người muốn là cái gì, còn không phải muốn thừa cơ muốn kiếm chút tiền mừng a , hắn đại gia hiện tại tâm tình hảo, cũng không nên tiếc khi tặng cho vài tên, dù sao, cái hắn có nhiều nhất chính là tiền .

“Đi đi đi, mỗi người đánh thưởng năm mươi lượng bạc, cùng trưởng phòng lĩnh đi!”

“Cám ơn đại ca!” Đã đạt tới mục đích , mọi người liền lui đi ra ngoài.

Khép cửa phòng, Chu Khôn xoay người, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm tân nương tử, cười hi hi nói:“Nương tử a, rốt cục chỉ còn chúng ta hai người .”

Thủy Linh Nhi nằng thẳm, trời còn chưa có tối, mà hắn – tên dâm sói này đã chờ không được muốn tới động phòng , hại nàng không kịp tính cách để chạy trốn .

Nàng âm thầm chờ, đứng vào lysc hi khăn được vén lên , nàng sẽ ra tay .

Nhưng mà, hi khăn còn chưa kịp vén lên , thì nàng đã nghe tiếng một vật nặng rơi xuống , làm nàng hoảng hốt .

Thủy Linh Nhi tò mò xốc lên hi khăn, rõ ràng nhìn thấy chú rết quỳ rạp trên mặt đất, không khỏi kinh ngạc tiêu sái tiến lên, giày thêu hướng vào thân thể to lớn kia chạm nhẹ .

“Này.”

Chú rết không hề phản ứng, giống như ngủ say như chết , nằng đá mạnh hơn .

“Này! Tỉnh tỉnh!”

Đối phương vẫn như cũ không hề động tĩnh, không nhúc nhích.

Say rượu ? Không thể nào

Nàng nguyên bản kế hoạch là đợi Chu Khôn nhắc lên hi khăn của nàng, sẽ tung mê hồn hương, làm hấn hôn mê, lại không hề nghĩ rằng đối phương vì say rượu mà bất tỉnh nhân sự trước .

Thật tốt a , làm cho nàng bớt việc không ít.

Trong lúc nàng đang đắc ý , đột nhiên cảm thấy dưới chân đau nhói .

“A ——” Nàng theo phản xạ phản xạ ngồi xuống, thì thấy chân có vết giống như bị con gì cắn .

Nàng nhìn kỹ, ngạc nhiên khi nhìn thấy từ trong tóc của Chu Khôn có một con rắn nhỏ màu đen bò ra .

Quái? Làm sao có thể có xà?Con rắn màu đen này vừa nhỏ lại dài, dấu trong người thật khó có thể phát hiện, cho nên hấn mới vô ý bị cắn .

Không cần biết như thế nào , mặc kệ xà kia có độc hay không , nàng tức khắc ăn vào giải độc đan. Đây là nhị sư ti luyện chế đan dược, có thể giải trăm độc, các nàng ba vị sư tỷ muội xuất môn bên ngoài, đều đã mang ở trên người để phòng ngừa , hảo dự phòng vạn nhất.

Nếu Chu Khôn ngã, nàng cũng không cần lưu lại, vừa vặn ngoài cửa các huynh đệ của hấn đều bị khiển đi đến lĩnh thưởng uống rượu, bên ngoài không người trông coi, lúc này không chạy còn đợi đến khi nào!

Nàng dùng cảm nhẹ vén cao váy , chuẩn bị chuẩn mắt, ai ngờ cửa vừa mới mở ra, đằng trước mặt như có một bức tường che lại, làm nàng không khỏi hốt hoảng .

Không thể nào.....

Tầm mắt của nàng chậm rãi hướng lên trên , xấu hổ nhìn bóng dáng đang che khuất kia , thẳng đến nhìn thấy một gương mặt tuấn mỹ nghiêm nghị , cùng cặp mắt lạnh như băng kia, làm trái tim nàng nháy mắt như rơi xuống vực thẳm .

Sở Ân trên cao ngạo ngễ nhìn xuống nàng, một thân áo trắng vẫn như cũ thánh khiết, nhả nhận nho nhả khí độ không thay đổi, chỉ trừ bỏ đáy mắt lạnh như băng, cùng với giọng nói hoàn toàn không có độ ấm .

“Rốt cục đuổi kịp ngươi .”

Thủy Linh Nhi khó khăn nuốt nước miếng, rõ ràng trời bây giờ đang là tháng năm , chung quanh lại lạnh lẽo như giữa tháng mười hai trời đông giá rét.

Nàng chậm rãi lui ra phía sau, Sở Ân từng bước , từng bước một bức tiến lên, nàng cảm thấy sốt ruột, trên mặt cố gắng trấn định tươi cười.

“Ngươi là đến uống của ta rượu mừng sao?”

Hấn hai tay chấp ở sau lưng , vẻ mặt thủy chung lạnh như băng.

“Đừng tưởng rằng sau khi đùa giỡn ta , có thể bỏ trốn mất dạng.”

Nàng ra vẻ vẻ mặt thiên chân vô tội bộ dáng.“Đùa giỡn ngươi? Nào có a, ngươi đừng nói oan uổng cho người tốt ——” Thành linh , nàng lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai , đem mê hồn hương sái ra, sau đó lộ ra đắc ý tươi cười.“Hắc hắc, ngươi xong rồi, trúng mê hồn hương của ta , làm ngươi ngủ thẳng ba ngày ba đêm cũng không dậy nổi !”

Sở Ân hoàn toàn không tỏ vẻ sợ hãi, cũng không có cử chỉ gì kích động , vẫn như cũ bất động như núi lạnh lùng nhìn nàng, chậm rãi nói:“Phải không? Ba ngày ba đêm không dậy nổi giường, tốt lắm lắm ta bớt không ít phiền toái.”

Nàng sùng sốt , kỳ quái khi thấy người này như thế nào tuyệt không khản trương , đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng mềm nhũn .

“Đi? Ta nghĩ như thế nào ngủ..... Không có khả năng.....” Nàng kinh ngạc không thôi, khi phát hiện chính mình trúng mê hồn hương , mới bừng tỉnh đại ngộ ——

Nguyên lai mê hồn hương bị hấn không biết dùng phương pháp gì đẩy ngược trở lại .

Nàng muốn chạy trốn, cũng đã quá trễ, hai chân mềm nhũn, rồi ngã xuống thân mình vừa vịn bị một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, tựa vào một bộ ngực to lớn bất tỉnh nhân sự.

Đằng trước đông như trẩy hội, vui sướng, hoàn toàn không biết trong tân phòng tân nương tử xinh đẹp, bị người không biết quý không hay bắt đi mất .

Thủy Linh Nhi khó khăn nuốt nước miếng, rõ ràng trời bây giờ đang là tháng năm , chung quanh lại lạnh lẽo như giữa tháng mười hai trời đông giá rét.

Nàng chậm rãi lui ra phía sau, Sở Ân từng bước , từng bước một bức tiến lên, nàng cảm thấy sốt ruột, trên mặt cố gắng trấn định tươi cười.

“Ngươi là đến uống của ta rượu mừng sao?”

Hắn hai tay chấp ở sau lưng , về mặt thủy chung lạnh như băng.

“Đừng tưởng rằng sau khi đùa giỡn ta , có thể bỏ trốn mất dạng.”

Nàng ra vẻ vẻ mặt thiên chân vô tội bộ dáng.“Đùa giỡn ngươi? Nào có a, ngươi đừng nói oan uổng cho người tốt ——” Thành linh , nàng lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai , đem mê hồn hương rải ra, sau đó lộ ra đắc ý tươi cười.“Hắc hắc, ngươi xong rồi, trúng mê hồn hương của ta , làm ngươi ngủ thẳng ba ngày ba đêm cũng không dậy nổi !”

Sở Ân hoàn toàn không tỏ vẻ sợ hãi, cũng không có cử chỉ gì kích động , vẫn như cũ bất động như núi lạnh lùng nhìn nàng, chậm rãi nói:“Phải không? Ba ngày ba đêm không dậy nổi giường, tốt lắm lắm ta bớt không ít phiền toái.”

Nàng sửng sốt , kỳ quái khi thấy người này như thế nào tuyệt không khẩn trương , đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng mềm nhũn .

“Đi? Ta nghĩ như thế nào ngủ..... Không có khả năng.....” Nàng kinh ngạc không thôi, khi phát hiện chính mình trúng mê hồn hương , mới bừng tỉnh đại ngộ ——

Nguyên lai mê hồn hương bị hắn không biết dùng phương pháp gì đẩy ngược trở lại .

Nàng muốn chạy trốn, cũng đã quá trễ, hai chân mềm nhũn, rồi ngã xuống thân mình vừa vịn bị một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, tựa vào một bộ ngực to lớn bất tỉnh nhân sự.

Đằng trước đông như trẩy hội, vui sướng, hoàn toàn không biết trong tân phòng tân nương tử xinh đẹp, bị người không biết quý không hay bắt đi mất .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Rốt cục ~~

Thật sự, rốt cục ~~

Nàng rốt cục có thể hào hào ngồi xuống, đối mặt một bàn mỹ vị món ngon, thật sự cứng tởm cho ngũ tạng đã đói lâu ngày của nàng.

Tắm rửa xong, nàng thay bộ giá y đỏ thắm ra , mặc một bộ quần áo xanh nhạt , mái tóc dài suôn mềm còn ướt nước , nàng để mặc gió hong khô , xoắn rối tung trên đôi vai nhỏ .

Mở cửa phòng ra ngoài, đại sảnh đã chuẩn bị một bàn đầy những thức ăn ngon lành , nàng vọt tới trước bàn, không nói hai lời đã bắt khởi bát đũa, ăn như lang hổ đói lâu ngày .

Ngược lại cách ăn uống của nàng , ở phía bên kia bàn , hắn ăn uống thật tao nhã , một miếng cơm, một miếng thức ăn , ngay cả uống ly trà đều là không nhanh không chậm, có trật tự, không giống nàng, giống quý chết đói, chỉ cần có thể nhét vào miệng tuyệt không khách khí. (maytrang : thấy chưa , thấy chưa , thấy Soái Ca của ta ăn chưa, tỷ liệu mà học hỏi a . * Linh Nhi liếc : ta cho mi nhìn đói ba ngày ba đêm xem sẽ biết * maytrang : Dạ tỷ ăn ngon miệng a !)

Chua bị bàn ăn này là một vị đại phẩm, chủ khách điểm, xem cách Thủy Linh Nhi ăn , nhìn không được hưởng Sở Ân nhắc nhở.

“Khách quan, cũng đừng làm cho nương tử ngài ghen đến a.”

“Phốc!” Thủy Linh Nhi nghe được cười sặc sụa, nguyên bản trong miệng toàn đồ ăn , đều bị phun ra hết .

“Ai nha, cẩn thận một chút, vừa mới nói xong đã nghẹn rồi.” Đại thẩm dùng khăn giúp nàng lau miệng.

“Khụ..... Khụ khụ.....” Nàng là vì nghe được nương tử hai chữ mới nghẹn đến hạo không tốt!

“Nương tử, ăn chậm một chút, không có ai giành ăn với ngươi đâu.”

Sở Ân thân thủ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng của nàng, đậm dương dịu dàng nhả nhận cười yếu ớt, hại nàng mắt choáng váng, như gặp quỷ đường trường mắt nhìn hẩn.

Về mặt kia hoàn toàn không có một tia tà khí, tuần lăng gương mặt phiếm ôn hòa đường cong, lúc trước lạnh lùng âm trầm đã không còn nữa gặp, ở nàng trước mắt, là một vị tuần lăng nho nhã khiêm tốn.

Chỉ là giúp nàng vô thuận khí đã đủ để dọa người, lại thêm một tiếng nương tử, làm cảm nàng cơ hồ muốn rớt xuống đất.

“Hai vị vừa thành thân đúng hay không?”

“Không ——”

“Đúng vậy.” Không cho nàng có cơ hội trả lời, Sở Ân trực tiếp gạt ngang, đồng thời một tay choàng qua bờ vai của nàng, cùng đại thẩm nói thêm một câu.” Thành thân vào ba hôm trước.”

Động tác này, thoát nhìn như đầy nhu tình mật ý, kì thực đầy ý tứ cảnh cáo hàm xúc mười phần, không cho phép nàng nói lung tung.

Đại thẩm vui cười ha hả nói:“Ta đã nói rồi mà, nghe ta lão nhân kia nói, vài ngày trước có vị công tử tuần tú, ôm tấn nương tử vào cửa, ta liền đoán nhất định là công tử ngài, nghe nói phu nhân bởi vì phong hàn, bị bệnh ba ngày ba đêm, hiện tại đỡ chút nào chưa?”

Sở Ân thay trả lời:“Đã tốt hơn nhiều, đa tạ đại thẩm quan tâm.”

“Nếu có cần gì, tận lực phân phó đừng khách khí nha.”

“Chúng ta đợi lát nữa liền khởi hành, không nhọc đại thẩm.”

“Tướng công, ta muốn mang theo một ít bánh bao.”

Đột nhiên sấp nhập một câu, làm cho không khí thoáng chốc cứng đờ, Sở Ân chậm rãi quay đầu lại, nhìn thẳng vào nữ nhân ở bên cạnh đang gọi hẩn “Tướng công”.

“Bánh bao này thật ăn ngon lắm, ta muốn mang theo ở trên đường làm điểm tâm ăn.” Tay nàng chỉ vào đĩa bánh bao, miệng cũng đang ăn đầy bánh bao, lúng búng nói không ra tiếng, mặt đỏ bừng.

Đại thẩm ở một bên cười ha ha phụ họa:“Phu nhân thật tinh mắt, bánh bao ở tiệm của chúng ta đương nhiên không giống nơi khác rồi, hàm trung mang ngọt, nổi danh ở đây, không riêng gì bánh bao, cánh gà cũng là tiếng tăm lừng lẫy nha.”

“Cũng thuận đường mang theo một ít đi, được không? Tướng công.” Nàng dùng hết phu lão thê miệng nói.

“.....” Hẩn vẫn như cũ trầm mặc nhìn chăm chăm nàng.

Đối Thủy Linh Nhi mà nói, nếu hẩn gọi nàng là nương tử, nàng đương nhiên cũng không thể lãng phí vị tướng công này, thừa cơ hội tốt này! Chính cái gọi là làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, ăn đại tiệc càng không thể so đo danh phận, bởi vậy này một tiếng tướng công, nàng kêu không chút nào xấu hổ.

Sở Ân nhìn nàng một hồi lâu, mới quay đầu phân phó.“Mỗi thứ lấy một phần.”

“Tốt, lập tức chuẩn bị cho ngài ạ.” Lão bản nương lên tiếng trả lời, lập tức rời khỏi cửa phòng đi thu xếp.

Thủy Linh Nhi vội vã nắm lấy thời khắc cuối cùng để ăn, hoàn toàn không để ý bên cạnh nàng đang có một ánh mắt thủy chung nhìn chăm chú vào nàng, đến khi uống xong ngụm canh cuối cùng, nàng mới buông bát.

“Ăn no !”

Rượu ẩm com no nhắm chừng thỏa mãn, nàng bắt đầu nở nụ cười meo meo trên mặt, lau lau miệng, uống một ngụm trà, chép chép miệng, nhin không được thoải mái buông một hơi thở dài khoan khoái.

Lơ đãng nhìn quanh, nàng lúc này mới phát hiện, hẩn đang nhìn nàng.

“Ngươi làm sao vậy?”

Tuần mâu hơi hơi nhú lại, giống như muốn xem thấu lòng người.“Ngươi tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho hoàn cảnh chính mình hiện tại.”

“Lo lắng cũng vô dụng a, kình công của ta đã bị Tiểu Hắc của ngươi khống chế , căn bản có trốn cũng không thoát, dù ta có lo lắng , sợ hãi cũng chẳng ích gì , huống hồ nói không chừng máu huyết ngươi đang sôi trào muốn giết ta , cho nên ta càng nên ăn nhiều một chút, cũng không thể bạc đãi chính mình.” Nói xong, nàng lại bắt đầu đưa đồ ăn đến miệng.

Khi sinh mệnh đang bị đe dọa đương nhiên là không ai có thể nuốt nổi , nhưng nàng lại khác, ăn càng lúc càng mạnh.

“Nếu ngươi an phận, không cần dài dòng (nguyên văn hoa chiêu), sau khi tìm được Đoàn Ngự Thạch , ta tất nhiên sẽ thả ngươi đi.”

“Nếu tìm không thấy thì sao ?” Cặp to lông lánh ánh nước nhìn hần , không hề có ý khiêu khích, thuần túy chỉ xuất phát từ tò mò mà thôi.

Sở Ân thu hồi ánh mắt, vẻ mặt đạm mạc, giọng điệu lạnh như băng “Như vậy ngươi tốt nhất hiện tại bắt đầu cầu thần phù hộ đi .”

Nàng nhún nhún vai, ra vẻ đã sớm biết được câu trả lời của hần rồi .

Kỳ thật, nàng không phải là không lo lắng, mà là Tiên sơn đệ tử các nàng từ thuở nhỏ đều được dạy là trước tiên muốn làm việc gì, phải xem xét hoàn cảnh, sau tùy thiên mệnh, hơn nữa nàng tin tưởng Dung Nhi cùng Dược Nhi sau khi phát hiện nàng mất tích , nhất định rất nhanh sẽ tìm đến.

Trước tiên nàng tốt nhất nên hảo hợp tác với hần, an phận làm “Nương tử” của hần vậy.

Bất quá, nương tử cũng không thể nói không .

“Tướng công, nhìn này, có thêm một phần nem rán tốt lắm.”

Khách sạn chường quầy đáp ứng yêu cầu của Sở Ân , đã sớm bị một con ngựa tốt , thanh toán bạc xong , bọn họ liền ra đi .

Hai người cưỡi cùng một con ngựa màu nâu , hần sách cương ngựa ngồi ở phía sau, để nàng ngồi phía trước người hần , nhìn như thân thiết, kỳ thật đây là Sở Ân giám thị nàng, tránh cho nàng tìm cách chạy trốn .

Nếu tạm thời tìm không thấy cơ hội đào tẩu, Thủy Linh Nhi cũng vui vẻ được nhìn ngắm phong cảnh.

Vào đến khu chợ , người đến người đi, ven đường tiểu phiến rao hàng thanh không ngừng, cửa hàng được sắp xếp ở hai bên đường muôn hình muôn vẻ, có bố trang, phường nhuộm, hiệu thuốc bắc, thi họa quán, mặc phường đợi chút, náo nhiệt cực kỳ, hơn nữa Giang Nam xung quanh thuận về đường thủy , nơi nơi có thể thấy được tiểu kiều lưu thủy, trong hồ thuyền hoa.

Nàng nhìn mọi người , mọi người cũng nhìn nàng, bất quá nàng phát hiện đại bộ phận đều là nữ nhân, hơn nữa nhìn là nhìn người ngồi ở phía sau nàng – Sở Ân.

Mặc kệ bọn họ đi đến đâu , luôn luôn có nhiều nữ nhân nhìn chằm chằm vào Sở Ân .

Chuyện này cũng khó trách, người này bộ dạng quả thật đẹp trai , bởi vì cho tới bây giờ, nàng tung hoành khắp nơi cũng chưa gặp qua người nam nhân nào có bộ dạng có thể so với vẻ anh tuấn của hần , phong độ xuất chúng của hần . Mà người này vẫn là một cao thủ về ngựa trang , trước mặt người khác, hần luôn tươi cười khả ái, nho nhã có lễ, một bộ thành thật thư sinh vô hại bộ dáng.

Ngay từ đầu, nàng còn có thể bên đường xem Giang Nam phong cảnh giết thời gian, đói bụng, đem điểm tâm của khách điểm đóng gói mang theo ăn cho no bụng.

“Muốn ăn không ?” Nàng đem một cái cánh gà đưa đến gần miệng hần , dù sao hần cũng là lão đại trả tiền , căn cứ vào đạo nghĩa, nàng nên hỏi trước hần.

Đôi mắt tuấn lãng kia, ngay cả ngắm cũng không hề liếc mắt về phía nàng .

Không trả lời, liền tỏ vẻ không cần lâu? Nàng lơ đãng nhún nhún vai, đem cánh gà bỏ vào chính miệng mình, biên cắn biên lẩm bầm.

“Sớm biết rằng ngươi sẽ không ăn. Không có một công tử nào vừa cưỡi ngựa vừa ăn cánh gà, bởi vì rất khó coi, huống chi nhiều nữ nhân như vậy đang lén nhìn ngươi, đương nhiên muốn bảo trì phong phạm đại hiệp , đến giả trang tiêu sái !”

“Ngươi đang nói nhảm cái gì?”

“Không có a, ta nói cánh gà ăn ngon nha, ngươi không ăn thực đáng tiếc.” Nàng âm thầm thè lưỡi, bận rộn tiếp tục ăn, trong lòng lại ở cười trộm; Hần cho dù có muốn ăn, nàng cũng thật sự luyến tiếc cho hần a !

Đem miếng cánh gà cuối cùng cắn xuống , sau đó phun ra xương cốt, vứt bỏ.

Ăn xong rồi điểm tâm, nhưng đầu ngón tay lại đầy mỡ nhờn , nàng nhìn chằm chằm mười ngón tay của chính mình , trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào vệ sinh, trong mắt linh quang chợt lóe, nàng bướng bỉnh cười, ý đồ thừa dịp khi hần không chú ý , lặng lẽ định chùi tay vào vạt áo của hần .

Phía sau nhân truyền đến lạnh lùng cảnh cáo. “Ngươi dám.”

Nàng vội vã rút tay lại , cảm thấy thất kinh: Oa ~ người này cũng quá tinh đi? Như vậy lén lút đều lừa không được hẳn, còn tưởng rằng có thể thần không biết quỷ không hay làm dơ quần áo của hẳn , nhân tiện trả thù hẳn một chút.

“Ta muốn rửa tay.” Nàng ra vẻ vô tội cầu xin, hy vọng hẳn có thể cố gắng miễn một ít nước trong túi , nhưng chỉ nhận được một câu vô tình ——

“Chính mình liếm sạch sẽ.”

Liếm? Nàng cũng không phải chó mẹ a !

Nếu hẳn không đáp ứng, nàng liền sửa miệng: “Ta muốn đi tiểu .”

Hắn không trả lời, cũng không để ý nàng, giống nhau có tai như điếc.

“Muốn ta tiểu ở trên ngựa cũng không sao , chỉ cần đại gia nói không ngại , ta không sao cả.” Nàng cũng không tin, hẳn có thể không thèm quan tâm.

Bất quá, sự thật chứng minh, nàng đã sai lầm rồi!

Người này mềm không ăn, cứng rắn lại càng không ăn.

Đối với Tà Vương mà khiêu khích , kết quả, đó là hai tay bị dây thừng trói lại , cột vào mã sau.

Thủy Linh Nhi trên mặt tái nhợt , ở nơi đông đúc như thế , cổ tay của nàng bị dây thừng buộc chặt, bị ngựa kéo lê trên đường, ý tứ của hẳn đã rõ ràng, nàng muốn phương tiện , thỉnh tự tiện.

Cái này tốt lắm, tiện nghi chiếm không được, mặt mũi lại mất hết ! Nàng tâm không cam lòng , không muốn bị con ngựa kéo lão đảo hành tẩu, dọc theo đường đi chẳng những bị mọi người chỉ trỏ, còn phải ngửi mùi ngựa hôi hám , nếu là không bảo trì hảo khoảng cách, thì bị vó ngựa đá đến, đến lúc đó trên mặt không cần tô son vẽ phấn, còn có xanh một khối, tím một khối .

Nàng rất giận , lại không thể nê hà, dù sao bây giờ nàng giống như đang chịu phạt , nàng phải nên sớm hiểu biết mới đúng, nam nhân này chính là đang cảnh cáo nàng không nên nói năng tùy tiện , nàng thực hối hận chính mình đã khiêu chiến uy nghiêm của hẳn .

Bị con ngựa như vậy kéo đi, đã đủ khổ sở , chịu đựng không được bao lâu, bụng đau lại phát đau ! Bởi vì dọc theo đường đi của nàng miệng không nhàn rỗi, cái này nên gọi là có nguyên nhân tất có quả, ăn nhiều thức ăn như vậy, đương nhiên cũng không tránh được chuyện này .

“Này..... Ta, ta bụng đau.....”

Phía trước tiếng vó ngựa vẫn gõ đều đều , nam nhân đang ngồi ở trên cao , ngoại trừ vẻ lạnh lùng ra, còn lại là trầm mặc.

“Ta là nói thật, ta thật sự bụng đau nha!” Nàng cầu xin .

Đằng trước vẫn như cũ không để ý tới nàng, đối với nàng nhìn như không thấy , nàng đành phải trước ghen chịu đựng, nhịn được nửa canh giờ, nàng có chút không chịu nổi .

“Sợ đại ca, sợ đại gia, ta thật sự bụng đau.....”

Mặc kệ nàng ăn nói khép nép cầu xin như thế nào , đối phương chính là quyết tâm đối với nàng hờ hững, làm nàng rốt cuộc nhịn không được, nước mắt tuôn rơi .

“Người ta..... Người ta là đau thật mà” Nàng cúi đầu khóc thút thít , hận chết nam nhân này !

Nàng cùng hẳn lại không có thâm cừu đại hận, cư nhiên ngay cả cái nhà vệ sinh cũng không cấp cho nàng ?! Nàng dù sao cũng là một cô nương , nào có da mặt dày đến mức đứng giữa đường giải quyết? Vạn nhất nhịn không được mà thật sự làm ầm ưót quần, nàng nhất định không còn mặt mũi gặp người!

Chỉ chốc lát sau, con ngựa ở một gian khách sạn giữ dừng, Sở Ân nhảy xuống ngựa đến, bước đến nàng trước mặt, nhìn kia gương mặt nhỏ nhắn đã khóc thành sưng mọng , trầm giọng hỏi: “Không gạt ta?”

Nàng dùng sức gật đầu, hai mắt dầm lệ nhìn lại hẳn, lại chờ mong nhìn xem bên cạnh khách sạn, chỉ cầu hẳn xin thương xót, phóng nàng đi phương tiện, vạn nhất đã muộn, liền..... Liền..... Trời ơi! Lần này không cần hẳn nhưng, chính nàng sẽ xấu hổ đến đi tìm cái vách núi đen nhảy xuống đi.

Hắn coi bỏ dây thừng trên cổ tay của nàng, thấy nàng vội vã định chạy đi , bắt lấy cổ tay của nàng, trầm thanh mệnh lệnh. “Cho người một khắc thời gian, nếu dám đào tẩu, người nên biết gạt ta kết cục sẽ như thế nào .”

Nàng việc không ngừng gật đầu. “Ta đã biết, người mau buông tay, ta đang gấp, đang gấp nha!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi dưới chân như không dùng được , bộ dáng vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, mới buông tay ra.

Vừa được tự do, Thủy Linh Nhi lập tức khẩn cấp chạy ra sau khách sạn, Sở Ân đem con ngựa giao cho tiểu nhị trong khách điếm tiến đến hầu hạ, đưa ngựa đi uống nước ăn cỏ, hần chấp hai tay sau lưng, lưng thưng đi vào khách điếm.

Trên gương mặt tuấn lãng, nhìn theo bóng dáng tiểu nha đầu chạy càng lúc càng xa, nghĩ đến nàng biểu tình và động tác vừa rồi của nàng, trên khóe môi dường như nhếch lên, đậm ra một chút cười.

Rời khỏi trấn An Bình, ra khỏi thành đi về phía tây, nơi mà dân gian gọi là người phương bắc cưỡi ngựa, người phía nam ngồi thuyền.

Sở Ân giục ngựa đi vào bến thuyền, bọn họ xuống ngựa, đi hướng nhà đồ, Thủy Linh Nhi thế mới biết, nguyên lai bọn họ muốn tọa thuyền. Chuyện này thật không tốt rồi, nếu ở trên đất bằng nàng còn có cơ hội chạy trốn, nếu ngồi thuyền đối với nàng thật không có lợi.

“Vị công tử này, thực xin lỗi, thuyền của chúng tôi đã được bao hết rồi.” Nhà đồ nói.

“Một khi đã như vậy, chúng ta vẫn là cưỡi ngựa đi.” Nàng cố ý làm bộ như không chút để ý đề nghị, không đem vui sướng viết ở trên mặt, nhưng không thể trốn khỏi pháp nhãn của Sở Ân.

Hần khóe môi đậm dương, “Chúng ta tọa thuyền.” Mềm nhẹ trong giọng nói, có không thể trái ảo mệnh lệnh.

Nàng thất vọng, biết mưu kế bị xem thấu, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.

“Xin hỏi nhà đồ, con thuyền tiếp theo đi về hướng Khánh Châu, khi nào sẽ đến?”

“Vài ngày nữa mới có.”

Sở Ân nhìn nheo mắt. “Hôm nay không có con thuyền nào hướng Khánh Châu?”

“Thuyền của chúng tôi là chiếc duy nhất còn lại.”

Thủy Linh Nhi hy vọng tái hiện — nếu như thế này thì tất nhiên sẽ tiếp tục đi đường bộ, nàng tin rằng Sở Ân không thể chờ đợi được đến hai, ba ngày.

Nàng tuy cố gắng dần xuống nụ cười trộm, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên ánh sáng vui vẻ, nhưng trong mắt của Sở Ân đã nhìn thấy nụ cười trộm trong đáy mắt nàng.

“Nhà đồ, hy vọng vật này, có thể cho người thay đổi chủ ý.” Hần đem một thỏi vàng lớn để vào trong tay của chủ thuyền.

Nếu là dân chúng bình thường, lao động cực nhọc thì đương nhiên sẽ không thể bỏ qua cơ hội như thế này, nhưng vị chủ thuyền này lại thờ ơ.

“Thực có lỗi, vị công tử này, nếu nói đến thứ tự trước và sau, ta không thể đáp ứng người.”

“Ta nguyện ý lại thêm bạc, chỉ cần người mở miệng.”

“Không nên không nên! Không thương lượng.”

“Có dàn xếp không…….”

“Đi đi đi! Đừng làm trở ngại ta làm việc, nếu còn dơ dãi ta sẽ không khách khí!” (maytrang: ông chủ, chưa thấy quan tài, chưa bít sọ mà Ô hô, ai tai...)

Sở Ân ánh mắt hiện lên một chút hung ác nham hiểm, nhưng mà hần chưa kịp có động tác gì, đột nhiên bị ôm cứng từ phía sau, hần kinh ngạc quay đầu, nhìn xuống người đang ôm hần.

Thủy Linh Nhi giang hai tay cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng của hần. Nàng biết hần muốn làm gì, chỉ cần một ánh mắt, nàng liền đã nhìn ra, vì không muốn hần đại khai sát giới, nàng chỉ có cố chết mà ôm cứng lấy hần, ít nhất có thể tạo cho hần một gánh nặng, làm cho hần không tốt thi triển công lực. (maytrang: Ôm rồi, ôm rồi *** tung, tung hoa ***)

Nàng tuyệt không để hần tổn thương người vô tội, cái mạng nhỏ của nàng, nàng không cần, chỉ muốn ngăn cản hần.

Sở Ân nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định, híp mắt lại cảnh cáo.

Nha đầu kia thật to gan, dám làm trái ý hần?! Lúc trước giáo huấn còn chưa đủ sao? Tuy rằng hần có thể dễ dàng bỏ nàng ra, nhưng hần lại không làm như vậy, chính là lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

“Bên ngoài ầm ỹ cái gì nha?”

Từ bên trong thuyền đến giọng nói mềm nhẹ dễ nghe của một nữ tử, không bao lâu, một nha hoàn vận bộ y phục màu xanh nhạt, giúp đỡ một vị hoàng y nữ tử đi ra.

Nàng kia có dung nhan mỹ mạo xuất chúng, dưới đôi mày liễu tình tế, là một đôi mắt phượng tuyệt đẹp, vừa nhìn thấy đã biết là thiên kim tiểu thư xuất thân danh môn.

“Tiểu thư.” Thuyền phu cung kính chấp tay.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Có vị công tử cùng cô nương muốn lên thuyền, ta nói thuyền đã được bao, bọn họ dám không chịu đi.”

“Nha?”

Triệu Minh Nguyệt đem ánh mắt chuyển theo hướng thuyền phu chỉ, nhìn hai người đang đứng, khi nàng nhìn thấy gương mặt tuấn lãng, nàng bất thần sững sờ ngây người.

Nàng chưa từng gặp qua nam tử anh tuấn nhã nhặn như vậy, người kia không chỉ có phong độ nho nhã cùng phong thái bất phàm, vừa mới gặp mặt đã làm rung động lòng nàng. Nàng xuất thân con nhà quan, mặc dù là kinh thành có từng gặp qua nhiều công tử đại gia, nàng cũng chưa từng gặp qua nam nhân có gương mặt đẹp giống như hân vậy, không khỏi cúi đầu, khuôn mặt tự dưng lại đỏ lên.

Sở Ân chấp tay: “Vị cô nương này, bởi vì ta đang có việc gấp trong người, phải đi đến Khánh Châu, nhưng hiện tại không có con thuyền nào đến, bởi vậy mới mạo muội quấy rầy, nếu cô nương không ngại, có thể cho chúng ta thuận đáp một đoạn đường?”

Có cơ hội kết bạn tuấn mỹ vô trù công tử như thế, chỉ sợ trong kinh thành cũng tìm không thấy ai có thể so với được với hân, Triệu Minh Nguyệt đương nhiên sẽ không cự tuyệt cơ hội tốt này.

“Công tử nói quá lời, nếu là cùng lộ trình, nếu là không chê khi, xin mời lên thuyền cùng đi.”

“Đa tạ cô nương, Sở mỗ chân thành cảm tạ.”

Hân tuấn lãng mỉm cười, làm Triệu Minh Nguyệt nhìn không được rũ mắt xuống đến, gương mặt nóng bừng như thiêu đốt, Tâm nhĩ rung động, tự trấn định, quay sang thuyền phu bảo cho hai người họ lên thuyền.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng vẫn lén nhìn bóng dáng tuấn lãng kia, chưa từng dời đi.

“Khá lắm phong độ chỉ có ở công tử này, thật làm người ta tâm động, có phải hay không a tiểu thư?”

Triệu Minh Nguyệt vội vã hoàn hồn, đối nha hoàn khinh xích: “Đừng nói bừa.”

“Thanh nhi mới không nói bừa a, tiểu thư hai gò má so với quả táo còn hồng hơn.”

“Thối Thanh nhi, dám cười ta, cẩn thận nếu không sẽ phạt ngươi.”

“Thanh nhi nói là lời nói thật nha, tiểu thư ánh mắt luôn luôn cao, không cho nam nhân nào có cơ hội tiếp cận, lại nguyện ý tiếp nhận Sở công tử cùng chung một thuyền, có thể thấy được tiểu thư thực vừa ý Sở công tử rồi.”

Triệu Minh Nguyệt hàm mỉm cười duyên, lời của Thanh nhi, đã nói trúng tâm tư nàng.

“Hân vừa rồi..... Nhìn chăm chăm vào ta a.”

“Tiểu thư là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, người nam nhân nào nhìn thấy tiểu thư, có thể nào hai mắt không nhìn đắm đắm? Sở công tử khẳng định là đối tiểu thư kinh vì thiên nhân, yêu thượng tiểu thư.”

Triệu Minh Nguyệt nghe được cảm thấy vui sướng, nàng thuở nhỏ đã thích nghe người nịnh hót, càng là ca ngợi trong lời nói, nàng càng yêu thích, cũng rất tin không có nam nhân nào mà không ái mộ mình, hơn nữa tiểu Thanh lại vuốt đuôi ngựa (ý chỉ nịnh bợ), lại rất tin không nghi ngờ, cho rằng vị kia công tử cũng đối chính mình có ý tứ.

“Nhưng mà, không biết vị Sở công tử kia cưới vợ hay chưa a?”

Kính Thanh nhi nhắc nhở, Triệu Minh Nguyệt trên mặt hiện lên tối tăm, nhưng lập tức tự tin tràn đầy nói: “Cho dù hân cưới vợ, cũng có thể hưu thê a.”

Thanh nhi gật đầu: “Nói cũng phải, tiểu thư là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, có nam nhân nào mà không động tâm? Lần trước Giang đại nhân vì muốn cưới được tiểu thư, đã tính hưu thê.”

Triệu Minh Nguyệt hừ nhẹ: “Cái loại nam nhân này, còn chưa đủ tư cách thú ta, ta muốn gả, nhất định phải là người tài mạo cùng khí độ đều xứng đôi với ta.” Nói xong, nàng một đôi mắt đẹp lại vung trộm nhìn về phía Sở Ân.

“Vị kia Sở công tử có nha hoàn hầu hạ, tất nhiên là nhà giàu xuất thân, chúc mừng tiểu thư, lúc này khả cho người gặp gỡ ý trung nhân.”

Triệu Minh Nguyệt cùng Thanh nhi nhìn nhau cười, nàng tin tưởng lấy mỹ mạo của chính mình, Sở công tử cũng tất nhiên đối nàng có hảo cảm, bằng

không vừa rồi khi hai người nói chuyện , hấn sẽ không hội vắn đối nàng nở nụ cười.

Thuyền vừa rời khỏi bến , thẳng ra đại giang , mặt sông rộng lớn, nước sông chảy xiết, cho dù có bơi giỏi , đại khái còn không có khí lực mà vào đến bờ .

Thủy Linh Nhi đứng ở đuôi thuyền nhìn xuống , trong lòng hiểu được, tình huống trước mắt, khinh công đã bị hấn khống chế, đừng nghĩ có cơ hội đào tẩu.

Trong lúc nàng đang trầm tư suy nghĩ , không để ý có một bóng dáng cao lớn phía sau, đứng sát vào nàng.

“Nếu ngươi có chủ ý muốn chạy trốn, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên nghĩ, nơi này tứ phía đều là nước sông, trước khi ngươi bơi kịp vào bờ , cũng đã chết đuối.”

Nàng quay đầu lại, ngược mặt lên , nhìn lên gương mặt tuấn mỹ vô trù phóng đại , mà hấn, cũng đang nhìn nàng.

“Ai nói ta nghĩ nhảy cầu chạy thoát? Ta chỉ là ở thường thức tịch dương trên mặt sông thôi, nếu ngươi tưởng nhìn chăm chăm vào ta, vẫn là đừng uống phí khí lực , ta cũng không ngờ đến nhảy xuống sông để tự sát.”

“Ngươi rõ ràng như vậy biết là tốt rồi.”

Kế tiếp, hai người không nói gì thêm nữa, Thủy Linh Nhi nghĩ đến hấn sẽ nhích ra, nhưng hấn không có, nàng nhìn không được lặng lẽ ngấm một chút, phát hiện Sở Ân ánh mắt phóng xa, đang thưởng thức cảnh mặt trời đang khuất dần .

Nàng đột nhiên nghĩ đến vừa rồi trước khi lên thuyền , hấn sờ hiện ra sát khí, nhìn không được nói vài câu.“Nói cho đúng là , ta vốn trên chộc ngươi, ngươi dù đối với ta thế nào cũng được, nhưng là đối những người khác, ngươi không nên đã thương đến người vô tội.”

Ánh mắt sâu thẳm ánh mắt chậm rãi nhìn lại , dừng ở trên mặt nàng .

“Vừa rồi nếu không ta ngăn cản, ngươi sẽ thương tổn thuyền phu, đúng không?”

Hấn nheo đôi mắt lợi hại, tà mị .“Ngươi không lo lắng cho tình cảnh của chính mình , ngược lại quan tâm tới người khác ?”

Nàng không lăm để ý nói:“Ta có cái gì hảo lo lắng ? Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng a !”

“Ngươi thật thoải mái .”

Nàng xác thực thoải mái , đương nhiên, cũng không phải nói nàng không sợ chết, nhưng nàng ít nhất đã xác định được Sở Ân tạm thời còn không hội uy hiếp nàng, một khi đã như vậy, nàng làm gì làm cho chính mình sống ở giữa sợ hãi ?

Tốt cũng được , không tốt cũng được, cho nên a, nàng lựa chọn thoải mái tự tại , cũng chính vì nghĩ như vậy, mỗi ngày nàng mới có thể ăn nhiều, ngủ nhiều.

Giống hiện tại, đứng ở cạnh người này thưởng thức cảnh tịch dương trên sông , chính là một loại hưởng thụ, đã suy tính rõ ràng như thế, trên môi nàng bất giác nở một nụ cười .

Sở Ân lẳng lặng quan sát nàng, đồng thời thấy nàng nhếch môi nhẹ cười , nụ cười tuy nhẹ, nhưng không sao thoát được đôn mắt chim ưng quan sát của hấn, nhìn không được nghi hoặc, nụ cười kia tuy nhẹ nhưng so với tịch dương lại càng hấp dẫn ánh mắt hấn !

“Ngươi vì sao muốn giết Đoàn Ngự Thạch?”

Vấn đề này, nàng vẫn muốn hỏi, rốt cuộc hai nam nhân này đã xảy ra mối cừu hận bất cộng đại thiên gì , làm cho họ Sở ngàn dặm xa xôi từ bắc đuổi tới nam?

Hấn ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía xa xa, thần nhiên trở về một câu.“Không liên quan chuyện của ngươi.”

Không cần nghĩ cũng biết người này sẽ không nói, nàng cũng không trông cậy vào hấn sẽ thành thật trả lời.

Nàng nghe sư phụ nói qua, Miêu Cương cùng Hán nhân trong lúc đó hiềm khích đã lâu, hai tộc thường phát sinh giới đầu chém giết, mà Dung Nhi cũng nói cho nàng biết , Tà Vương cùng người ở Bắc Thái có cấu kết, bởi vậy nàng trong lòng thầm nói cho chính mình, tuyệt không thể cho người này làm tổn thương Đoàn ti phu một cộng lòng to! Chỉ cần đợi đến cơ hội, nàng thế nào cũng phải đào tẩu .

“Ngươi cùng hấn là cái gì quan hệ?”

“Đi?” Nàng ngẩng đầu, không nghĩ đến hấn sẽ hỏi, giật mình sững sốt mới đột nhiên tỉnh ngộ.“Ngươi nói Đoàn Ngự Thạch?”

“Ngươi thích hấn?” Khi hấn buông ra câu hỏi, trong đáy mắt ánh lên vẻ bất bẽ đầy nguy hiểm. (** Tung hoa, ghen rồi **)

“Thích a.” Nàng không có do dự nói.

Trong nháy mắt, gương mặt của hắn đột nhiên biến sắc , làm cho nàng sợ tới bước lui từng bước.

“Ngươi, ngươi làm gì nha?” Nàng như gặp quỷ trùng mắt nhìn về mặt tự đứng tối sầm đầy vẻ giận dữ, bộ dáng của hắn giống muốn ăn thịt người.

Người này không phải tự đứng lên con bốc đồng, đem nàng quăng xuống sông cho cá ăn chứ ?

“Hừ! Bỏn nữ nhân!” Hắn bỏ lại câu này sau, liền phát tay áo rời đi, bỏ lại nàng một người ngây ngốc nhìn theo , đứng tại đuôi thuyền không sao hiểu được suy nghĩ của hắn .

Hắn từ lời nói, thái độ cùng tức giận, làm nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể nào hiểu ý.

Hắn mắng nàng bỏn nữ nhân? Nàng làm sao bỏn a?

Nàng cũng chỉ bắt quá nói câu thích Đoàn Ngự Thạch a, ti phu của mình ai sẽ nói không thích? Nàng lại không trêu chọc hắn, quả thực không thể hiểu nổi mà !

Nam nhân này thật âm dương quái khí, nàng phải xem lại, nếu không có việc gì , nên tận lực cách hắn càng xa càng tốt.

Rời đi đuôi thuyền gấp bán sau, Sở Ân hướng đầu thuyền đi đến, một mình một người đứng, tiêu hóa trong lòng lửa giận.

Hắn sợ dĩ muốn giết Đoàn Ngự Thạch, là vì muội tử Sở Tuyên. Tuyên nhi hướng hắn khóc kể, Đoàn Ngự Thạch đã hủy đi danh tiết của nàng , vì thế, Tuyên nhi để thư lại trốn đi, nói không mặt mũi lại đái ở miếu thành, nhân cũng không biết đi về phía.

Hắn không thể để người khác tùy ý khi dễ muội tử của hắn, mà ngồi im không nhúc nhích ?! Bởi vậy ở miếu hán hai tộc khẩn trương giờ phút này, hắn vẫn là mạo hiểm một mình đi vào trung nguyên, vì vậy cừu hận hắn không báo không được!

“Sở công tử.”

Sở Ân quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Minh Nguyệt, nàng thướt tha hướng đi hắn, mắt hàm then thùng.

“Triệu cô nương.” Hắn lễ phép gật đầu, ở trước mặt người khác , hắn lại hồi phục tràn ngập nho nhã hơi thở thư sinh công tử, tuyệt không tiết lộ cảm xúc của mình .

Triệu Minh Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, đang nhìn trên mặt sông phong cảnh, nhìn như cũng là đến hít thở không khí, trùng hợp gặp, kì thực nhân lúc này cùng hắn bắt chuyện, hy vọng tiếp cận hắn.

“Đầu thuyền gió lớn , công tử nên mặc thêm áo khoác .”

“Đa tạ quan tâm, tại hạ thân mình thân thể cường tráng, không sợ gió táp mưa sa, nhưng thật ra cô nương tiềm thể nhưng đừng bị cảm lạnh.”

Hắn quan tâm nói, làm Triệu Minh Nguyệt vui vẻ cực kỳ, nàng vẫn muốn tìm cơ hội cùng hắn bắt chuyện.

“Công tử có tâm sự ư ?”

“Cô nương sao lại nói thế ?”

“Vừa mới rồi, ta nhìn thấy công tử cùng nha hoàn của ngài tựa hồ có tranh chấp, hay là nha hoàn chọc ngài không vui ?” Gương mặt yêu kiều hồng thắm, cùng với mỗi tiếng nói cử động của nàng , khắp nơi tiết lộ ra ý ái mộ của nàng .

Nhìn Triệu Minh Nguyệt kia hàm chứa chờ đợi , giống nữ tử đang khát khao chờ đợi tình yêu, Sở Ân không muốn trêu chọc, lại càng không để tâm đến .

Hắn trầm ngâm trong chốc lát sau, mới đậm cười mở miệng:“Triệu cô nương hiểu lầm , nàng không phải nha hoàn, mà là nương tử của tại hạ .”

Hai chữ nương tử làm Triệu Minh Nguyệt cảm thấy kinh ngạc! Nha hoàn kia tóc tai bù xù , không có buộc kết, cách ăn mặc cũng không hề ra dáng vẻ của cô nương gia , thứ hai, bọn họ hai người thấy thế nào cũng không xứng, càng đừng nói là vợ chồng , bởi vậy nàng mới có thể nghĩ đến đó là hắn nha hoàn, không thể tưởng được đó là thê tử của hắn .

Nguyên lai đối phương đã có thê thất..... Nàng vừa kinh ngạc lại xấu hổ, cúi đầu.“Nguyên lai là như vậy, không, không có việc gì là tốt rồi, không quấy rầy công tử.”

Triệu Minh Nguyệt vội vàng xoay người, cơ hồ là hốt hoảng trốn trở lại trong khoang thuyền đi.

Sở Ân căn bản không cần Triệu Minh Nguyệt, đối nàng, hắn chỉ có đậm mặc hai chữ, bảo trì mỉm cười chính là khách sáo thôi, làm thu hồi ánh mắt khi, không cố tình lại nhìn về phía đuôi thuyền, nơi đó có một bóng dáng vui tươi, nhìn xuống mặt hồ yên ả như không hề có chút tức giận nào .

Nhớ tới những lời nàng vừa nói qua trong lời nói, hắn mới hiểu được, nguyên lai Đoàn Ngự Thạch là ý trung nhân của nàng , khó trách nàng hội nguyện ý vì hắn mạo hiểm sinh mệnh .

Bất giác nhìn không được , hần nhỏ giọng mắng ——

Thật sự là bồn nử nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Là nàng đa tâm sao? Nàng như thế nào cảm thấy giống như có một đôi mắt oán hận, đang nhìn nàng?

Thủy Linh Nhi rõ ràng cảm giác được Triệu Minh Nguyệt cùng nha hoàn của nàng ta , đối với nàng thái độ thập phần lạnh nhạt, mà lạnh nhạt này , chỉ vào lúc Sở Ân không mặt mới có thể biểu hiện ra ngoài.

Ở trên thuyền không có việc gì làm, có đôi khi nhàm chán cực kỳ, nàng muốn tìm người để nói chuyện, nhưng cho dù là Triệu Minh Nguyệt hoặc Thanh nhi, gặp nàng như gặp không khí không để ý tới, nàng căn bản không rõ chính mình rốt cuộc làm sao đắc tội với người ta ? Nàng tự nhận nhân duyên cũng không tệ lắm, nhưng nàng chưa bao giờ làm ai chán ghét, không hiểu Triệu Minh Nguyệt như thế nào khi gặp nàng luôn luôn có vẻ mặt đầy chán ghét như thế .

Tất nhiên , nếu người ta không nghĩ để ý nàng, nàng cũng không thèm gặp người ta cười hi ha nói chuyện .

Con thuyền liên tục cả ngày lác lư, nước sông chảy xiết, cuộn sóng đại, dùng xong bữa tối , Thủy Linh Nhi bắt đầu cảm thấy không thoải mái, bởi vì nàng say tàu .

Đến nửa đêm, nàng như thế nào ngủ cũng ngủ không được, quyết định ra mạn thuyền hít thở không khí , hy vọng gió lạnh , có thể làm giảm cảm giác buồn nôn không khoẻ .

Nàng ngồi ở bên mạn thuyền , lưng tựa vào lan can thuyền , đón gió lạnh, cảm thấy có chút buồn ngủ, nhưng bỗng có một vật gì đó chuyển động làm nàng phân tâm

Nàng mở to mắt, thấy đuôi thuyền xuất hiện mấy chiếc thuyền nhỏ, cảm thấy nhìn không được kinh ngạc.

Dưới ánh trăng mờ ảo , nàng nhìn thấy trên thuyền nhỏ , mỗi thuyền có ba thanh niên khỏ người cường tráng lực lưỡng , người người trên tay đều có chứa binh khí, thoạt nhìn là biết ý đồ đến không tốt, tám phần là cướp thuyền cường đạo, hơn nữa số lượng không ít.

May mắn nàng vị trí vị trí vừa lúc bị thùng gỗ to lớn ngăn trở, hơn nữa thập phần ẩn mật, cho nên những người đó không phát hiện nàng.

Trước khi những tên kia kịp lên thuyền, Thủy Linh Nhi không cần suy nghĩ gì nữa , xô ngã thùng gỗ to , lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy thật nhanh , chỉ nghe phía sau thét lớn một tiếng.

“Bị phát hiện ! Mọi người lên mau !”

Khi nàng xô ngã thùng gỗ thứ hai lúc này đối phương đã có phòng bị, gốc cây thoáng chốc bị chém thành hai khúc , đồng thời có bóng người nhảy lên phía trước chặn nàng lại .

Đó là một nam nhân đầu trọc, cầm trên tay lượng lác lác loan đao, diện mạo hung thần ác sát, mũi đeo một cái vòng sắt (maytràng : giống con trâu quá .) , chính hung tợn trừng mắt nhìn nàng, mà hần trên trán có một vết máu to , hiển nhiên là bị một vật gì đập trúng , không khó đoán được, kia này nọ chính là nàng vừa rồi ném thùng gỗ ra phía sau .

Thủy Linh Nhi lập tức xoay người chạy đi bỏ chạy, cùng sử dụng hết khí lực hô to ——

“Cường đạo cướp thuyền a!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Nam nhân đầu trọc mắg, lập tức phác sát mà đến, loan đao nhắm ngay vào đầu của nàng chém tới .

Nếu là dĩ vãng, nàng nhất định dễ dàng tránh thoát, nhưng hiện tại nàng nhưng không cách nào thi triển khinh công, mắt thấy một cái mạng nhỏ sẽ chôn vùi tại đây , trên tay nam nhân đầu trọc này .

Cái này xong rồi!

Nàng sợ hãi ôm đầu nhắm chặt hai mắt, không dám tưởng tượng cái loan đao đáng sợ kia , chém vào trên người mình đặc biệt lúc ấy có bao nhiêu đau, nói vậy nhất định rất đau rất đau ——

“Oa! Đau quá a!”

Di?

Thủy Linh Nhi mở mắt ra, nghĩ rằng chính mình đều còn không có kêu, là ai kêu trước nàng ?

Nàng ngậy ngốc trừng mắt nhìn tên đầu trọc nằm trên mặt đất lẩn lộn, cánh tay hấn bị cắt đứt, huyết lưu như chú, mà cánh tay đứt kia còn nắm loan đao.

Chưa kịp hiểu chuyện xảy ra như thế nào, Sở Ân đã che ở đằng trước mặt nàng, cùng những người đó triển khai kịch liệt đánh nhau.

Nàng trở nên hiểu được, nguyên lai cánh tay của tên nam nhân trọc đầu kia, là bị Sở Ân cắt chặt bỏ.

Mắt thấy dưới ánh trăng, đao quang kiếm ảnh, đối phương nhân số phần đông, hơn nữa người người là võ công cao cường hảo thủ, Sở Ân mặc dù lấy nhất địch hơn mười, nhưng đối phương tựa hồ cũng không chiếm được tiện nghi, nàng có thể thừa dịp hỗn loạn đào tẩu.

Vì thế, nàng dọc theo giáp bản biên lan can, lặng lẽ hướng đuôi thuyền di động. Nàng tính lên chiến thuyền nhỏ của những tên cường đạo bơi vào bờ, dù sao Sở Ân hiện tại không đếm xỉa tới nàng, nàng nhất định có thể thành công đào tẩu.

“Ô ô ô ~”

Đột nhiên nghe được tiếng khóc của nữ nhân,

, Thủy Linh Nhi nhìn chăm chú nhìn lên, nguyên lai là Triệu Minh Nguyệt cùng Thanh nhi, hai người nguyên nhân vì trước mắt hỗn loạn chém giết, sợ tới mức tránh ở một góc run run khóc nức nở.

Thủy Linh Nhi nghĩ rằng không thể bỏ mặc các nàng được, vì thế ngược lại đi hướng các nàng, an ủi nói: “Các ngươi đừng sợ, không có việc gì.”

“Kia, những người đó là ai?” Triệu Minh Nguyệt run giọng nói.

“Ta nghĩ là chuyên môn kiếp thuyền cướp đoạt tài vật cường đạo.”

“Thật đáng sợ ~”

“Yên tâm, hấn..... Tướng công của ta võ công cao cường, hấn hội đối phó.” Nàng an ủi nói, cũng quay đầu nhìn liếc mắt một cái, trong lòng nhưng thật ra thực may mắn có Sở Ân ở trong này, nếu không gặp gỡ kiếp thuyền cường đạo, các nàng sớm bị bắt.

Chính là..... Nàng cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì này cường đạo tựa hồ quá lợi hại chút, lấy Sở Ân võ công mà nói, bình thường cường đạo không phải là đối thủ của Tà Vương? Nhưng những người đó người người thân thủ mạnh mẽ, sử xuất cao minh võ công con đường, dùng là vũ khí cũng là lợi hại quý dị thật sự, hấn là người trong giang hồ.

“Các ngươi đi theo ta đi, ta mang bọn ngươi trốn chỗ này.” Không thể bỏ mặc hai mỹ nhân như hoa như ngọc tại đây trên thuyền, nếu rơi vào tay người xấu có thể rất thảm.

“Nhưng là..... Sở công tử làm sao bây giờ?”

“Hấn võ công cao cường, thì sẽ đối phó bọn họ.” Lời tuy như thế, nàng đã có điểm lo lắng hấn —

Di? Nàng lo lắng hấn? Kỳ quái, nàng lo lắng cái gì?

Chiếu đạo lý, nàng là cao hứng đều không kịp, bởi vì hấn muốn giết Đoàn tì phu của nàng, sẽ không là người tốt, hơn nữa hấn đối nàng cũng không tốt, nàng mới sẽ không lo lắng hấn đâu!

“Chúng ta đi nhanh đi, nếu chậm liền không xong.” Nàng đi trước dẫn đầu, dẫn dắt các nàng theo bên cạnh, một lòng muốn tránh khỏi những tên hung thần ác sát này.

Nếu là chạy trốn, sẽ lén lút, lén lút, còn phải ba bốn hướng đưa mắt liếc nhìn thật cẩn thận, tuy rằng nàng thi triển không được khinh công, nhưng đối với lẩn trốn, nếu so với người khác vẫn là tốt hơn nhiều.

“Nhớ kỹ, bắt chước như ta nè, cùng vật sở hữu hòa hợp nhất thể, trốn ở đằng sau cái thùng gỗ, làm giống cái thùng gỗ, tránh ở sau cây cột, sẽ giống cái cây cột, lẩn theo sau lưng của kẻ địch lẳng lặng chuồn êm, biết không?”

“Nếu là đứng trước mặt địch nhân thì sao?”

“Đưa ngốc, chuyện này mà còn hỏi, đương nhiên là chết chắc rồi!”

“Kia nhưng thật ra.” Triệu Minh Nguyệt gật gật đầu, khéo môi khẽ nhếch, cư nhiên đối nàng nở nụ cười.

Thủy Linh Nhi sững sốt , nữ nhân này mới vừa rồi còn bị dọa đến hoa dung thất sắc, vì sao giờ phút này hội cong lên cánh môi, cười đến như thế quý dị?

Thủy Linh Nhi sững sốt , nữ nhân này mới vừa rồi còn bị dọa đến hoa dung thất sắc, vì sao giờ phút này hội cong lên cánh môi, cười đến như thế quý dị?

Tự xưng nàng bị đẩy bật mạnh ra ngoài, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của nàng, mà người đẩy nàng không ai khác chính là Triệu Minh Nguyệt.

“Ai nha!”

Thủy Linh Nhi lần đi ra ngoài, chưa kịp hoàn hồn, thì một đám người vung đao kiếm chém tới .

Sắc mặt nàng trắng bệch, biết chính mình nếu không phải bị chém thành tám khúc , ít nhất cũng sẽ bị chặt đứt tay đứt chân, xem ra lần này là thật sự xong rồi!

Đột nhiên, nàng cảm thấy thân mình nhất khinh, một cổ kinh phong đem nàng tránh xa vết đao đang chém xuống, khi nàng kịp hoàn hồn , lại phát hiện mình đang nằm ở trong ngực Sở Ân .

Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa vặn tiếp đón đôi mắt đang trợn trừng hừng hực , nhin không được hít một ngụm khí lạnh .

Sở Ân chính sắc mặt xanh mét trừng mắt nàng, sợ tới mức nàng về mặt chột dạ, cảm thấy a oán kêu: Cái này thảm ! Chuồn êm bất thành, còn chui đầu vô lưới.

Nhìn hấn giận bạch thần sắc cấp phiếm tử môi, Thủy Linh Nhi nghĩ rằng Sở Ân nhất định là khí nàng đến làm rồi.

“Người ta không phải cố ý hạo không tốt, mà là bị —— đi?” Nàng ngốc ngác trừng mắt hấn bên môi tràn ra máu loãng, kinh ngạc ánh mắt rốt cục nhìn thấy hấn sau lưng đao kiếm.

Nàng cuối cùng ý thức được, nguyên lai hấn vì cứu nàng, lấy thân thể vì nàng chặn vũ khí, cho nên hấn sắc mặt mới có thể khó coi như vậy.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, cân não trống rỗng.

Mọi người gặp Tà Vương bị thương, đều dấu không được vẻ hung phấn .

“Sở Ân, đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt, ai bảo ngươi không yên phận ở Miêu Cung của ngươi, lại chạy đến chỗ người Hán của chúng ta làm gì .”

Tên còn lại phụ họa nói:“Đúng vậy, người Miêu Cung các ngươi toàn lấy cổ độc hại người, làm nhiều việc ác, Thiên Lý không dung .”

Sở Ân hừ lạnh:“Tộc của ta lúc nào cũng duy trì nguyên tắc, người không phạm ta, ta tức không phạm người , tại sao làm nhiều việc ác? Nếu không phải vì người Hán các ngươi cố tình xâm chiếm đất đai tộc của ta , chê tộc của ta thuộc loại hèn mọn , thì người Miêu Cung chúng ta cũng sẽ không lấy cổ độc tự bảo vệ mình.”

Thủy Linh Nhi thế này mới hiểu được, nguyên lai Miêu Cung cùng người Hán nhân có loại này ân oán.

Nàng lần đầu tiên bước ra giang hồ, còn nhiều chuyện chưa hiểu biết hết , phải học hỏi thêm cho biết mới được.

“Họ Sở , đừng nghĩ nói hàm hồ , người Bắc Thái đã quy thuận triều đình của chúng ta , người Miêu Cung các ngươi vẫn đang cùng người Hán đối nghịch, rõ ràng cố ý tạo phản!”

“Hôm nay chúng ta đoàn người tập kết một khối, muốn vì dân trừ hại! Nếu biết thức thời thì mau bó tay chịu trời , chúng ta đại nhân đại lượng cho các ngươi chết được toàn thây .”

“Này! Nói với hấn nhiều như vậy vô nghĩa làm gì? Mau giải quyết hấn, hảo hướng triều đình lĩnh thưởng vàng đi! Đừng quên, đầu của hấn có giá trị một vạn lượng hoàng kim, đủ chúng ta ăn uống mười đời vẫn chưa hết !”

Nha? Nói nửa ngày, nguyên lai đều là vì tiền a?

Thủy Linh Nhi tức khởi đôi mi thanh tú, trong lòng sinh ra nghi hoặc.....

Nếu những người này luôn mồm nói toàn lời chính nghĩa , nhưng mới vừa rồi vì sao hội không phân tốt xấu chém giết người vô tội như nàng ? Hơn nữa bọn họ người người nhìn như hung thần ác sát, bộ dạng vẻ mặt dữ tợn , nhìn thế nào, cũng không ra dáng người tốt nha.

“Giết hấn, vậy còn vật mà hấn đang ôm trên tay làm sao bây giờ?”

Đi? Nói nàng?

Trong đó một tên nam nhân có mái tóc dài rối tung, hai tay khoanh trước ngực , dùng ánh mắt mê đắm nhìn trên mặt Thủy Linh Nhi một cách dâm tà .

“Cô nương này bộ dạng xinh đẹp, rất hợp khẩu vị của ta, tặng cho ta tốt lắm.”

Uy uy uy! Vừa rồi là ai nói muốn vì dân trừ hại a? Cưng nhiên chủ ý đánh tới nàng trên đầu đến đây?!

Nhìn ánh mắt thêm nhỏ dãi của tên nam nhân kia, Thủy Linh Nhi không tự chủ được bắt gác gục sâu vào ngực của Sở Ân, theo bản năng cho rằng, chỉ có áp vào khuôn ngực rộng lớn kia, mới có cảm giác an toàn.

Hắn nắm chặt cánh tay nàng, kéo xiết vào, nàng kinh ngạc giương mắt, ngấm hần về mặt bí hiểm.

Là nàng nhìn làm sao? Hắn..... Là an ủi nàng nhỏ nhỏ bất an sao?

Đối mặt địch nhân trước mặt, Sở Ân tuy rằng bị thương, ngược lại lại tỏ ra dị thường bình tĩnh, hắn âm lãnh ánh mắt quét về phía mỗi người, hé ra một chút âm ngoan tà mị, giọng điệu vẫn lạnh như băng.

“Nếu còn muốn bảo toàn mạng sống, tốt nhất nên chạy đi, ta sẽ tha không giết các người.”

Lời này vừa nói ra, mọi người cười như điên dại.

“Tà Vương, ngươi u mê sao? Hiện tại bị thương đâu chỉ bọn ta, hình như ngươi mới nên đáng lo a?”

“Chúng ta mỗi người đều là cao thủ trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, một mình đấu mặc dù đánh không lại ngươi, nhưng liên hợp lại, sự thật chứng minh đã muốn cho ngươi đành phải hạ phong.”

Trước mặt mọi người đều nghĩ đã nắm chắc phần thắng, duy chỉ mình Thủy Linh Nhi cảm nhận được, tựa hồ có chuyện gì sắp xảy ra.....

Nhìn chăm chăm Sở Ân dị thường bình tĩnh về mặt, thực kỳ dị, chỉ cần hắn động một cái mày, hoặc là thay đổi một ánh mắt, nàng liền hiểu được hắn hiện tại hi vọng gì.

Hắn, sát khí thật lớn a!

Sở Ân ánh mắt tà mị, cảm huyết khoe môi, giờ lên một tia lãnh trào.

“Xem ra, ta hôm nay không thể không đại khai sát giới.”

“Hừ! Mọi người, đừng cùng hắn nhiều lời, chúng ta đồng loạt tiến lên!”

Thủy Linh Nhi không tự chủ được nhắm hai mắt lại, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang gục sâu vào ngực Sở Ân, vốn tưởng rằng hội nghe được tiếng động của đao thương kiếm đánh, ai ngờ kế tiếp, đúng là một mảnh thê lương kêu thảm thiết ——

“Mẹ ta nha! Đây là cái gì quỷ gì vậy?”

“Có cái gì đang chui vào trên người ta!”

“A nha! Mắt của ta! Mắt của ta đau quá a!”

Thủy Linh Nhi buồn bực mở mắt ra, này nhìn lên, nhìn không được vì cảnh tượng trước mắt hít một ngụm khí lạnh.

Sở Ân vẫn ôm nàng tại chỗ bất động, nhưng chung quanh mọi người lại một đám trên mặt đất quay cuồng, thống khổ khóc thét!

Trên người bọn họ có thật nhiều hắc xà, hắc xà chui vào trong tai, trong miệng bọn họ, ăn luôn ánh mắt của bọn họ, sau đó từ bên trong lại chui ra đến ngoài..... Cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi đáng sợ, vô cùng thê thảm, sợ tới mức nàng cả người đều ngây người.

Nàng từng nghe nói, Tà Vương sở dĩ trở thành người thống lĩnh ở Miêu Cuồng, là vì hắn hội sử dụng độc xà, trí nhân cho tử. Có người nói đây là đồn đãi, bởi vì chưa từng có ai gặp qua, cũng có người nói là những người gặp được cũng đã chết vì độc xà.

Đến hôm nay, nàng cuối cùng cũng đã chứng kiến, vì sao người Miêu Cuồng nhân hội lấy Sở Ân là chủ tử sai đầu đánh đó, tôn kính hắn là tộc nhân thủ lĩnh, còn những người khác tôn hắn là Tà Vương.

“Cứu..... Cứu ta!”

Tranh Minh Nguyệt cùng Thanh nhi hiện đang đứng ở đầu khoang thuyền, các nàng mặc dù không bị độc xà cắn, nhưng thấy xà nhiều như vậy, sớm sợ tới mức chết khiếp, Triệu Minh Nguyệt còn sợ hãi vờn một bàn tay, run run hướng Sở Ân cầu cứu.

Sở Ân chính là lạnh lùng quét nàng liếc mắt một cái, về mặt thờ ơ hờ hững.

Thủy Linh Nhi kinh ngạc hỏi: “Ngươi không cứu nàng?” Những người đó muốn giết hắn, cho nên hắn làm cho độc xà công kích bọn họ, đương nhiên có thể hiểu được, nhưng còn Triệu Minh Nguyệt? Nữ nhân này cùng hắn không hề có thù oán nha!

Sở Ân hừ lạnh một tiếng “Hại người, tự nhận hậu quả xấu.”

Nàng cảm thấy thất kinh, nguyên lai hẳn biết hành động vừa rồi của Triệu Minh Nguyệt ?

Kỳ quái , đối đầu với nhiều kẻ địch mạnh, người này khi đang cùng người khác đánh nhau , như thế nào còn chú ý tới Triệu Minh Nguyệt đối nàng làm chuyện gì? Đây là không phải nói là , vào lúc nàng đang lên lút chạy trốn , cũng bị hắn nhìn thấy ?

Mạnh, thân thuyền một trận kịch liệt lay động, phát ra âm ầm ồ.

“Sao, sao lại thế này a?” Nàng kinh hoảng hỏi, không hiểu được phát sinh chuyện gì.

Sở Ân trầm thanh nói:“Thuyền phu đã chết, không người lái thuyền , thân thuyền bơi vậy mà va phải đá ngầm, sợ là sắp chìm rồi.”

“Nguy rồi! Nơi này nước rất sâu, cách bên bờ lại xa, chung quanh trời tối như mực , ngay cả ánh trăng cũng không có .”

Thủy Linh Nhi chạy đến bên mạn thuyền , phát hiện những chiến thuyền nhỏ của đám cướp biển hoàn toàn không thấy , chắc là dòng nước chảy xiết đã bị cuốn trôi .

Nàng lại chạy về bên cạnh hắn , dường như là đã hạ quyết định, quyết tâm, cùng hắn nghiêm mặt nói:“Được rồi, chỉ có mạo hiểm thử một lần ! Người mau ngồi vào trong thùng gỗ , ta sẽ phụ trách bơi, có thùng gỗ nổi trợ lực , nói không chừng có thể bơi vào được đến bờ.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng, không trả lời, xem ánh mắt của nàng, giống như nàng đã nói điều gì kỳ quái vậy .

“Làm sao vậy?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Người bơi?”

Nàng không phục hỏi lại:“Đương nhiên, người bị thương, đương nhiên là ta phải bơi a, có ý kiến sao?” Chẳng lẽ hẳn là hắn muốn bơi a? Không mất máu quá nhiều mới là lạ! Còn dám ngại nàng?!

Sở Ân con người đen không thấy đáy hiện lên một chút nhu hòa quang mang kỳ lạ, tiếp theo không nói câu nào nhấc tay lên, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Nàng ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị hắn mang theo thả người nhảy lên không trung , nhập vào mờ mịt đại giang trung.

Gió thổi vù vù bên tai của Thủy Linh Nhi , nàng lúc này mới nghĩ đến, họ Sở khinh công cũng rất lợi hại, chỉ cần một mảnh lá cây, liền có thể chuồn chuồn lướt nước, bay qua mặt sông .

Nàng gắt gao dựa sát vào người hắn, trong lòng nghĩ, hẳn sợ dĩ cứu nàng, nhất định là bởi vì cần nhờ nàng tìm Đoàn ti phu, nếu không tâm hắn thế nào lại tốt như vậy a?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng không biết sao, lòng của nàng chợt nóng hừng hực , còn bùm bùm khiêu lợi hại đâu!

Kỳ quái, rất kỳ quái

“Đây là nơi quý quái gì vậy a?”

Thủy Linh Nhi nhìn sang đông, lại nhìn sang tây, bọn họ rời khỏi thuyền, Sở Ân lấy khinh công cao thâm mang theo nàng thượng ngàn, chân mới rời xuống đất, nàng liền tò mò nhìn xung quanh, nhưng hiện tại đêm đã khuya lắm, phạm vi tầm mắt không thấy đèn đuốc, tối đen như mực , căn bản không rõ bọn họ đang ở nơi nào.

“Theo ta thấy, nếu muốn tìm địa phương đặt chân qua đêm, chỉ sợ phải đi một đoạn đường dài , bây giờ chúng ta nên bắt đầu từ hướng nào?” Nàng quay đầu hỏi, nhưng sau lưng lại không có người, không khỏi sửng sốt.

Người đâu?

Thủy Linh Nhi trừng lớn mắt, hướng đông, không có người, hướng tây, cũng không có người, trên đầu, đương nhiên không có khả năng, đem tầm mắt dời xuống, thấy được.

Sở Ân té trên mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Nàng đầu tiên là sợ run , sau đó vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh hắn.

“Này..... Người có khỏe không?” Nàng phụ giúp hắn, tay nàng mới chạm vào lưng hắn , lại đụng đến một mảnh ướt sũng, nàng nhìn kỹ, nhìn không được hô nhỏ.

Là máu , thật nhiều máu ! Nguyên lai hẳn bị thương nặng như thế , lại còn có thể thi triển khinh công, đi một đoạn đường xa đến như vậy đã dùng hết khí lực, cuối cùng mới chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Họ Sở kia đang hôn mê, trông không ra dáng giả vờ , nếu nàng hiện tại chạy lấy người, hắn cũng vô phương ngăn cản?

Bây giờ mà đào tẩu, đúng là cơ hội tốt !

Nàng đứng lên, quay đầu định chạy đi , nhưng mới đi vài bước, liền dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn đang nằm .

Kia tuần lẳng thân mình vẫn như cũ nằm úp sấp , không có gì động tĩnh.

Nàng thật sự tự do ! Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở , nếu nàng không đi, vạn nhất họ Sở tỉnh lại, sẽ gặp và ngăn cản nàng.

Nghĩ vậy , nàng tiếp tục cất bước đi về phía trước, nhưng mới đi vài bước, lại dừng lại, trong lòng không yên bất an quay đầu nhìn lại .

Nếu nàng đi rồi, họ Sở làm sao bây giờ? Hắn bị thương nặng như thế, có thể chết hay không a?

Hắn chết là có tốt không ? Từ nay về sau Đoàn tì phu liền an toàn ! Hắn là địch nhân của Đoàn tì phu, cũng chính là địch nhân của nàng .

Nhưng là..... Hắn sợ dĩ bị thương, cũng là bởi vì cứu nàng nha! Nàng nếu mặc kệ hắn, chẳng phải vong ân phụ nghĩa?

Nên đi?

Hay là không nên đi?

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không thể quyết định được , lòng muốn chạy, lại không bỏ xuống được hắn, lưu lại, sau này sẽ mất cơ hội đào tẩu.

Này này này —— nên làm thế nào cho phải a?

Lúc này ánh trăng từ trong đám mây hé dần ra , ánh trăng sáng chiếu lên thân thể đang chảy máu đầm đìa, miệng vết thương thật sâu làm kinh tâm động phách , sắc mặt của hắn càng thêm trắng bệch, lòng của nàng giống như có một tảng đá đang đè nặng .

Nhìn thấy máu trên lưng hắn chảy càng lúc càng nhiều , tảng đá trong ngực nàng như càng nặng thêm, làm nàng như không thở nổi , thật là khó chịu.

Đôi chân vốn là đang chuẩn bị rời đi, không tự chủ được lại đi trở về bên hắn .

Nàng không thể thấy chết mà không cứu được, tâm mềm nhũn, đúng là vẫn phải quay lại bên cạnh hắn .

“Tĩnh ngươi vận khí tốt, ta trên người còn có một viên đại hoàn đan, nhị sư tỉ nói, viên đại hoàn đan này có công dụng cải tử hồi sinh, ta vốn định để dành hữu sự có dịp dùng , nhưng nhìn ngươi đáng thương như vậy, cho ngươi ăn đó .”

Nàng một bên lăm bắm, một bên thò tay vào trong áo, ở trước ngực suu suu, lấy ra một cái túi gấm nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu đen , bỏ vào trong miệng hắn .

May mắn là viên đại hoàn đan này không cần nuốt cũng được , chỉ cần ngâm ở trong miệng sẽ chậm rãi hòa tan, liền có thể đạt tới công hiệu.

“Tốt lắm, ăn viên đại hoàn đan này, ít nhất có thể bảo toàn mạng ngươi.”

Nàng đứng lên, cho rằng chính mình đã tận tình tận nghĩa (nguyên văn : nhân vương nghĩa tẫn) , không làm thất vọng lương tâm , xoay người định rời khỏi. Nhưng xa xa lại truyền đến tiếng sói tru hai chân nàng giống như mọc rễ , không nhắc nổi .

Có sói, sói là ăn thịt , hắn trên người toàn mùi máu tươi, tất nhiên sẽ dẫn dụ bầy sói đến , mà nói không chừng còn dụ được cả hổ và báo , tại đây núi rừng hoang dã, nếu những mãnh thú nhìn thấy hắn..... Trong đầu nàng thoáng lên hình ảnh phân thân tranh thực . Ngực nàng đồng một tiếng , như có một tảng đá nặng nề rơi xuống .

Phân vân suy tính , rốt cục nàng cũng không thể mặc kệ hắn , chỉ cần nghĩ đến hắn bị sài lang hổ báo ăn, nàng đã lo lắng khôn cùng .

Không sao giải thích được tâm tình mình vì sao lại phức tạp đến vậy , nàng thật sâu thở dài, cuối cùng, vẫn là đi trở về đi.

Không thể bỏ mặc hắn , đành phải bồi ở bên người hắn chiếu cố hắn lâu!

Thật là, nàng đòi trước là thiếu hắn cái gì a?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trên lưng của hắc mẩu tươi chảy ra không ngừng , nếu cứ tiếp tục như vậy , cho dù đã ăn đại hoàn đan, sớm hay muộn vẫn là bị mất máu mà chết , hơn nữa là chậm rãi chết .

Không cần nghĩ ngợi , Thủy Linh Nhi lập tức đem xé rách tay áo của mình, dùng mảnh vải cột vào trên miệng vết thương của Sở Ân , cái khó kế tiếp là nên an bài hắc mẩu như thế nào đây .

“Không thể để hắc mẩu nằm ở nơi này, sương ban đêm rất nặng , độ ẩm thấp, nếu gặp phải sói hoặc báo thì phải làm sao, phải tìm nơi trú ẩn an toàn mới được .” Nàng lẩm bẩm.

Giúp hắc mẩu bó xong , nàng bước đến gần đó tìm lá cây khô cùng lô thảo, trèo lên người Sở Ân che lại mùi máu của hắc mẩu.

“Giờ thì , người ở trong này hảo hảo đợi, ta đi tìm một vật gì đó để mang người đi, bằng không người nặng như vậy, ta là một tiểu nữ tử trời gả không chặt, không thể nào kéo nổi người. Nếu dùng tay mà kéo người đến nơi trú ẩn an toàn, người không chết, ngược lại ta chết trước vì mệt .”

Nàng hữu mô hữu dạng nói với hắc mẩu, kỳ thật cũng không phải thật nói cho hắc mẩu nghe, dù sao người còn đang hôn mê , làm sao có thể nghe được ? Thủy Linh Nhi là cố ý nói cho chính mình nghe , đồng thời muốn nói chuyện để tăng thêm can đảm, dù sao hiện tại đêm đen gió rít , bọn họ lại đang ở vùng hoang vu dã ngoại vắng lặng không người, nàng lại mất đi khinh công, cảm giác thật sự sợ hãi .

“Ta rất nhanh sẽ trở lại, người trăm lần ngàn lần cũng cố chống cự , đừng chết nha.” Cuối cùng những lời này, nàng là thật tâm chân ý , bởi vì biết hắc mẩu không được, cho nên không tự giác toát ra quan tâm ôn nhu, sau đó mới đứng lên, tốc tốc rời đi.

Đội nàng vừa rời đi, cặp mắt đang nhắm nghiền bất chợt mở ra .

Kỳ thật, hắc mẩu vẫn là tỉnh , chính là nhất thời bị thương nặng, thể lực không đủ, muốn nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi trong chỗ lát, trong lòng hắc mẩu biết rõ , dù hắc mẩu đang bị thương , nhưng ngăn không cho nàng chạy trốn, thì hắc mẩu thừa sức lực .

Chẳng qua, hắc mẩu không định lưu nàng ở lại , . Bởi vì một khi hành tung đã bị tiết lộ , tin rằng sẽ có nhiều người Hán tìm đến, muốn lấy đầu của hắc mẩu để lãnh thưởng, như vậy đến lúc đó hắc mẩu không thể cam đoan an toàn của hắc mẩu, bởi vậy hắc mẩu quyết ý thả nàng đi, miễn cho nàng lưu lại tùy thời có khả năng toi mạng.

Nhưng mà, hắc mẩu không thể tưởng được nha đầu kia cư nhiên muốn cứu hắc mẩu, và lại còn cho hắc mẩu ăn cái gì. Đại hoàn đan?

Hắc mẩu không sợ nàng hạ độc hắc mẩu, bởi vì Miêu Cuồng xà độc là thiên hạ chí độc, hắc mẩu thuở nhỏ cùng độc xà chung sống, bách độc bất xâm, cho nên không sợ nàng hạ độc viên thuốc. Chính là hắc mẩu không nghĩ tới đan dược này đúng như lời nàng nói , là một viên đại hoàn đan, bởi vì đan dược nhất dung nhập nước bọt, thuận thực quản xuống, quả thực cảm thấy thân mình giống như rót vào một cỗ lực lượng, kinh mạch đều lung lay lên.

Nàng vì sao phải cứu hắc mẩu?

Biết rõ hắc mẩu muốn giết ý trung nhân của nàng , nếu hắc mẩu chết, nàng chẳng những có thể đào tẩu, còn có thể thuận đường giải quyết địch nhân là hắc mẩu, nhất cử lưỡng tiện không phải sao?

Nghĩ đến trước lúc nàng đi, còn cố ý dặn dò hắc mẩu không được chết, trong lòng hắc mẩu dâng lên một cỗ âm áp.

Kỳ thật hắc mẩu có thể di động thân mình , lại lựa chọn yên lặng bất động, bởi vì hắc mẩu rất ngạc nhiên —— nàng sẽ trở về sao? Nàng tính như thế nào cứu hắc mẩu?

Nghĩ hoặc trong lòng, nhưng lại hỗn loạn mong đợi. (may trang : Anh đợi đi sẽ biết, hử ! nguyên lãnh không chịu muốn chịu khổ mà)

Ước chừng qua nửa nén hương thời gian, nàng đã trở lại, hai tay còn kéo một cái gì , đó là dùng vỏ cây cùng cỏ khô , thắt thấu bát thấu bện mà thành .

Trước khi nàng tiến đến gần hơn, hắc mẩu liền nhắm mắt lại, không bao lâu liền cảm nhận được cánh tay non mềm của con gái quàng qua thân hắc mẩu , muốn di chuyển hắc mẩu .

Thủy Linh Nhi tính đem Sở Ân chuyển đến trên cang , rồi kéo hắc mẩu đến một nơi an toàn , bởi vì trên đường đi vừa rồi nàng phát hiện một cái sơn động, có thể tạm thời làm nơi cư trú tối nay .

Nàng thật cẩn thận tận lực không đụng chạm đến miệng vết thương trên lưng hắc mẩu , theo ngay mặt khởi động hắc mẩu nửa người trên, từng bước một sau này di động, không ngờ mới đi hai bước, liền vấp phải tảng đá.

“Ai nha!”

Nàng nhất thời mất đà té ngã xuống, đồng thời cũng kéo thân hình to lớn của hắc mẩu nặng trên người , đôi môi đầy đặn của hắc mẩu đè trúng lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng . (may trang : Hôn rồi ,*** tung hoa *** , híc , ** chầm chầm nước mắt *** cặp đôi này thật chậm, mãi đến chương năm mới hôn nhau, hại ta chờ dài cả cổ)

“Ngô ~~~ ngô ~~~”

Nàng xấu hổ cấp giấy dựa , bị ngăn chặn miệng chỉ có thể ngó ngó kêu, thật vất vả giấy dựa mới đứng dậy được , toàn thân nàng như nhuộm một màu hồng .

Ngoài ý muốn! Đây là ngoài ý muốn!

Nàng chúi chúi đôi môi đỏ mọng của nàng , trợn mắt nhìn hần , họ Sở vẫn như cũ từ bình bát ổn mê man trung, không hề động tĩnh.

Thủy Linh Nhi nhẹ nhàng thở ra, lầm bầm:“May mắn người hôn ta , bằng không sẽ gặp rắc rối lớn ! Nghe đại sư tỷ nói, Đoàn tì phu hôn môi của tỷ, liền sẽ đối tỷ ấy phụ trách, ta vừa rồi không cẩn thận cùng người huých miệng, chẳng phải là sẽ đối người phụ trách a ?”

Nàng nghĩ nghĩ, lại sửa chữa:“Không đúng, người là nam , ta là nữ , hần là người đối ta phụ trách, bất quá người yên tâm, bốn cô nương sẽ không theo người so đo, dù sao người cũng không biết, ha.”

“.....” Trên thực tế, hần biết được toàn bộ .

Đưa hần chuyển đến trên cang , kéo đi liền dễ dàng hơn.

Đi được một đoạn sườn núi , cuối cùng nhìn thấy một cái động , Thủy Linh Nhi may mắn vận khí tốt, ít nhất đêm nay cũng có nơi che gió dạt mưa , không cần bên ngoài kia chịu đựng ban đêm gió lạnh, lại còn phải nom nớp đề phòng lọt vào tầm công kích của mãnh thú .

Nàng bước nhanh hơn , dùng sức kéo , cố gắng kéo.

Bình !

Ngô..... tiếng gì vậy !

Bình !

Kỳ quái, như thế nào kéo không đi ?

Bình !

Tiếng động gì vậy a? Sao vang lên mãi ?

Nàng buồn bực quay đầu, thế này mới phát hiện, cang vướng vào cửa động , sờ đi có tiếng động, là vì đầu của hần đụng vào tảng đá , nàng dùng sức kéo ba lượt, đầu của hần liền đụng phải ba lượt. (maytrang : Hehe , ta đã nói mà, xương không chịu nổi nhều chỉ cho khổ ...)

“Thảm !” Nàng hô nhỏ, bước nhanh tới, lặng lẽ đưa tay lên mũi hần , kiểm tra hơi thở , sau đó mới thở ra một hơi nhẹ nhàng.

May mắn may mắn, còn có hô hấp, nàng thực chột dạ sửa đầu hần cho ngay ngắn , tự mình an ủi nói:“Không sao đâu , nhiều lắm thì cũng mang một cục u hơi to , không chết được , dù sao người đang hôn mê , cũng sẽ không đau, đương nhiên lại càng không hiểu được này cục u này là do đâu , ha.”

“.....” Sai lầm rồi, hần biết được mọi chuyện .

Thủy Linh Nhi đưa hần kéo vào thạch động , sớm đỏ mồ hôi đầm đìa, nàng lau mồ hôi trên trán , thở hắt hắt mấy hơi thở, lại vội vàng đi kiểm nhánh cây khô nhóm lửa .

Nàng tuy rằng thi triển không được khinh công, nhưng kỹ năng sống nơi hoang dã thật ra được huấn luyện không ít. Trước kia nàng cùng các sư tì thường thường thừa dịp sư phụ đi vắng , ba người cùng nhau xuống núi du ngoạn, đêm xuống ngủ trong động, khát thì uống nước suối, đói thì hái trái cây rừng để ăn. Du ngoạn thỏa thích mới trở lại Thiên Sơn .

Lửa cháy , nàng an tâm, bởi vì đã nhìn thấy lửa sẽ không hội tùy tiện tiếp cận, kế tiếp, xem thương thế của hần mới được.

Nàng bước đến bên cạnh Sở Ân, ánh lửa chiếu vào áo bào trắng nhiễm đầy vết máu của hần trông thật đáng sợ , làm cho nàng hô hấp không khỏi cứng lại! Rõ ràng người bị thương là hần , nhưng sao tâm nàng lại đau nhói?

Nhẹ nhàng vạch nhẹ lưng áo của hần , nhìn thấy trên lưng hần đầy vết chém đao thương , trong đó có hai vết thương là đặc biệt sâu nhất .

Biết rõ đã cho hần ăn xong đại hoàn đan, không có việc gì , nhưng nhìn miệng vết thương sâu và đáng sợ như thế, vẫn là làm cho nàng không hiểu sao tâm lại đau xót , ngay cả khi răng cắn chặt vào cánh môi hoa rướm máu vẫn không hay biết .

Nàng vội vàng lại lấy ra túi gấm nhỏ tùy thân , ở bên trong tìm ra một cái bình sứ nhỏ màu nâu, bên trong là thuốc bột chuyên trị ngoại thương , là nhị sư tì Thi Dược Nhi hơn mười loại trân quý thực vật chỉ duy nhất sinh trưởng tại Thiên Sơn, tinh luyện thí nghiệm mà thành .

Dược Nhi nói, ngoại thương dược này so với kim sang dược hoặc là Vân Nam bạch dược đều phải tốt hơn gấp trăm lần.

Nàng xé một mảnh vải trên người đem thấm một ít nước suối, lau nhẹ nhàng ở miệng vết thương đến khi sạch hết vết máu khô , đem thuốc bột nhẹ

nhàng rắc lên . (maytràng : Anh này bị thương nhiều một chút là chị không mảnh vải che thân > < !)

Thuốc bột rất nhanh hòa tan vào máu , thấm vào da thịt , thuốc rắc trên miệng vết thương vừa giáp , thì trong bình sứ cũng cạn , một chút cũng không lãng phí.

Chuyện nên làm thì nàng cũng đã làm tròn , kế tiếp , tùy theo số mệnh của hấn a ! Trước mắt chỉ có thể chờ đến hừng đông , lại nghĩ biện pháp khác.

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên đánh ngáp một cái , nàng đã buồn ngủ , chân tự động cũng bước không nổi.

Bây giờ đã hơn nửa đêm , thế này mới phát hiện chính mình mệt mỏi quá , mệt mỏi quá , nhớ ngày đó nàng còn có khinh công , làm những việc như thế này chỉ như vận động tay chân thôi , làm sao dễ dàng xương sống , thắt lưng đau như thế này ? Nếu Dược Nhi ở đây thì tốt rồi , Dược Nhi biết rõ thiên hạ bách thảo kì dược , nhất định có thể làm cho nàng khôi phục khinh công.

Thủy Linh Nhi tâm ý đã định , tính đợi cho xác định họ Sở sinh mệnh không còn nguy hiểm , nàng phải đi tìm Dược Nhi.

Trên mặt đất trải sẵn cỏ khô cùng lá cây , nàng nằm ở cấp trên , đem tàn phá thụ phiền trở thành chần bông đắp ở trên người , nhắm mắt lại , chuẩn bị mộng chu công đi.

Lúc này , bên ngoài lại truyền đến sói tru , lại có rất nhiều thanh âm hỗn loạn của động vật kêu đến thê lương , mỗi một thanh âm đều làm người ta lưng phát lạnh , vô cùng sợ hãi.

Kì quái , rõ ràng đã nhóm lửa , như thế nào còn cảm thấy lạnh a ? Nổi da gà đều đã nổi lên.

Chung quy , nàng vẫn là nhịn không được đứng lên , đi đến gần cửa động nhặt nhanh một ít nhánh cây trở về , gát gao ôm ở trên tay làm vũ khí phòng thân , nhưng vẫn y như cũ , không trừ được nổi bất an trong lòng .

Theo một tiếng một tiếng quỷ khóc sói gào , thân thể của cô rúm lại như con giun , lặng lẽ bò bò đến gần sát Sở Ân .

Nàng na nha na , na vào hấn trong lòng , còn đem một cánh tay của hấn nâng lên , đặt choàng qua người nàng , khuỷu tay rộng thùng thình , vừa vặn có thể cất chứa thân hình nhỏ nhắn yếu đuối của nàng .

Nàng nhỏ giọng nói: “Người nhất định rất lạnh đúng hay không? Cho nên ta lòng từ bi , giúp người sưởi ấm , là đang làm ơn cho người đó nha .” Rõ ràng là chính mình sợ hãi sợ hãi , còn cứng miệng nói muốn giúp cho người ta , còn muốn làm bộ thực giảng nghĩa khí; Dù sao không có người nhìn đến , họ Sở cũng đang hôn mê , nàng mới có thể lớn mật như vậy a .

Nói cũng thần kỳ , từ sau khi tiến sát vào trong lòng hấn , thật đúng là không lạnh , từ này giờ nổi lòng luôn nhấp nhòm lo âu , trấn định một chút , đồng thời nội tâm tràn ngập cảm giác an toàn.

Nằm trong khuỷu tay của hấn , nàng giống như chìm sợ cảnh cong tìm được nơi tránh gió , hấp thu ấm áp trên người hấn , không bao lâu sau , hơi thở trở nên vững vàng , nàng bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ nặng nề .

Cơ hồ là nàng vừa ngủ một khắc , lập tức đôi mắt bên cạnh nàng mở to , sáng ngời hữu thần đồng mâu lý , nhìn thẳng vào gương mặt đang mệt mỏi nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp .

Những sợi tóc của nàng xõa tung trên cánh tay của hấn , hương vị của nàng hòa lẫn cùng hơi thở của hấn , nàng cô gái tròn trịa mềm mại tựa vào bờ ngực cứng rắn nam tính của hấn .

Hấn không nhúc nhích , chính là lẳng lặng chăm chú nhìn nàng , dung nhan thanh tú của nàng tinh tế đoan trang , trong ánh mắt không còn mang vẻ lạnh như băng , giờ nhu hòa ấm áp , tầm mắt dọc theo hàng mi của nàng , lông mi của nàng , mũi của nàng , đến Miệng của nàng.

Hấn nhớ rõ , lúc hai môi không cẩn thận chạm vào nhau , đôi môi kia như đóa hoa mềm mại thơm ngát nằm trên môi hấn .

Cũng nhớ rõ , khi chính mình nằm ở trên người nàng , nàng so với sự tưởng tượng của hấn càng tinh tế mềm mại hơn .

Mà hiện tại , vật nhỏ này không hề phòng bị trốn vào trong lòng của hấn ngủ say , thật giống như con mèo nhỏ , vô tội tựa vào móng vuốt của hổ báo , lại thiên chân nghĩ rằng hấn không biết , yên tâm ngủ một cách thoải mái , biến hấn thành đại âm lô để sưởi .

Cùng nàng làm bạn , đã chạm vào trong sâu thẳm nội tâm cứng rắn của hấn , dường như đang chậm rãi hòa tan cùng nàng .

Mạnh , hấn mắt sáng như đuốc , sắc bén duệ màu hướng cửa động vọt tới

Trong bóng đêm , nhiều điểm tinh quang long lánh như sao , cả đàn tụ tập ở trước cửa động , đó là ánh mắt của sói .

Bầy sói đúng là bị mùi máu tươi trên người hấn hấp dẫn lại đây , đối diện bọn họ “Sói” mắt nhìn chăm chú.

Sở Ân ánh mắt băng hàn , chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm vào cửa động , phát ra một cỗ tà mị ngoan lệ khí.

Động vật trời sinh có e ngại tà tị hung bản năng , bầy sói khiếp sợ sát khí của Sở Ân , chậm chạp không dám tới gần , nhưng cũng không chịu rời đi.

Hai phương liền như vậy giăng co , liên tục cả một đêm.....

A ~~~ ngủ thật là thoải mái a ~~~

Thủy Linh Nhi sáng sớm bị tiếng chim hót, côn trùng kêu vang làm cho tỉnh lại, ngủ một đêm thật ngon , ngay cả chính nàng đều cảm thấy ngoài ý muốn.

“A, lửa đã tắt ?” Nàng nhòm người bò dậy , khều khều đám tro tàn , không có khói trắng, cũng không có hơi ấm còn lại, chứng tỏ lửa đã tắt lâu từ lâu lắm , nhìn không được chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

“Ngon núi ngày đêm chênh lệch nhiệt độ lớn a, lửa tắt đã lâu, ta cứ nhiên không cảm thấy lạnh, thực ngạc nhiên thế nào!”

Đương nhiên, cũng không ngấm lại, là ai đêm qua lấy hán làm đại ẩm lô để sưởi ấm ?

“Nha?” Thủy Linh Nhi đi đến trước cửa động , ngồi xổm xuống nhìn kỹ, trên mặt đất có thật nhiều dấu chân, càng thêm lú lười.

“Trời ơi, này không phải dấu chân của sói sao? Hơn nữa không chỉ một con, ít nhất có năm , sáu con nha.” Nàng đầu tiên là cả kinh, tiếp theo dào dạt đắc ý nói: “Ha ha, bầy sói nhất định là bởi vì lửa, cho nên không dám tới gần, cũng may bầy sói đi rồi sau đó lửa mới tắt , thật sự là mạng lớn nha.”

Sai lầm rồi! Bầy sói là khiếp sợ sát khí của hán , vì dọa bầy sói công kích, hán cả đêm đều phát công truyền khí, căn bản không ngủ.

Nàng đi trở về bên cạnh Sở Ân , coi hán hiện tại tình huống như thế nào , tay nhất thời chạm đến da thịt của hán, lập tức hoảng sợ.

“Trời ơi, nóng quá a!” Nàng sờ sờ cái trán của Sở Ân , rồi đưa tay sờ trán mình , phát giác hán nóng thật là nóng, thật là lợi hại, không khỏi hoảng sợ đứng lên. “Khó trách ta không biết là lạnh, nguyên lai là nguyên cả đêm ôm đại ẩm lô.”

Hừ..... Người hiện tại mới biết được!

Nhìn nàng đáng vẻ khăn trương, thực sự nóng đến như vậy sao? Chính hán không cảm giác.

“Không được, chạy nhanh tìm chút nước đến hạ nhiệt độ mới được.” Nàng vội vàng đứng dậy chạy ra cái động khẩu, ước chừng qua một khắc, vội vã từ bên ngoài trở về , trên tay mang theo một thau nước ; Cũng may nơi này cách dòng suối không xa, lại ở phụ cận tìm được một cái hình dạng giống như cái chậu gỗ , làm cho nàng có phương tiện mang nước trở về.

Nàng buông thau gỗ , bởi vì không có khăn vải , duy nhất có thể lợi dụng là quần áo trên người nàng . (may trang : Nửa nửa , xé quần áo nửa, huynh à mau tỉnh lại , tỷ ấy xé hết bây giờ ... > <)

Lúc trước vì giúp hán cầm máu, nàng đã đem hai tay áo kéo xuống, hiện tại đổi sang xé ống quần, thay cho khăn vải .

Cũng may loại vải này thấm nước rất tốt , đem vải dẹt tẩm ẩm ướt sau, đặt ở trên trán hán, hy vọng có thể dùng khí lạnh lẽo của suối nước, làm giảm bớt cái trán đang nóng hừng hực của hán .

Nhưng mà, làm như thế chẳng giúp ích được gì , bởi vì hán nóng lên không chỉ cái trán, mà là toàn thân, tiếp theo, hán bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi, ngay cả quần áo đều tẩm ẩm ướt .

Như vậy đi xuống còn phải ! Nhất định phải dùng phương pháp nhanh nhất hạ nhiệt độ , chính là cởi hết quần áo của hán . (may trang : Roài roài, giờ huynh bệnh nhiều quá chị ấy tiếp tục lần sân y phục của huynh roài)

Nhưng là..... Nhưng là..... Nàng rõ ràng sẽ không phải là nương tử của hán, lại phải giúp hán thoát y, giúp hán lau người, như vậy được không? Nếu để người ta biết được , còn tưởng rằng nàng muốn ăn đậu hủ của hán a !

Nhưng mà , phải nói lại , nơi này là núi rừng hoang vu , ai biết được a? Hơn nữa cứu người quan trọng hơn mới đúng.

Vạn bất đắc dĩ, nàng thân thủ bắt đầu cởi áo hán .

Tuy rằng nơi này không có người khác, nhưng theo hán khí lực lửa lò bên ngoài, nàng vẫn là không tự giác mặt đỏ lên .

Nàng chưa từng nhìn qua thân hình nam nhân nào và gần gũi đến thế , cho dù là lúc trước kiểm tra thương thế sau lưng hán , cũng bởi vì hán là nằm úp sấp , hơn nữa lại huyết nhục mơ hồ, nàng ngoại trừ lo lắng, không rảnh chú ý nhiều lắm.

Nhưng hiện tại hán là đang nằm nghiêng , mà nàng lại giúp hán lau toàn thân , dùng miếng vải ướt giúp hán hạ nhiệt độ, muốn không xem cũng không được.

Bàn tay mềm cảm lấy khăn ướt , chậm rãi lướt qua làn da hoàn mỹ lộ lộ , khuôn ngực rắn chắc kia , mỗi một tác đều như là ẩn chứa vô hạn lực lượng, làm mặt nàng hồng lại tim đập, trong lòng âm thầm cầu nguyện hán đừng vào thời khắc đáng xấu hổ này mà tỉnh lại, bằng không nàng nhất định lập tức chạy thoát thân.

Nàng lúc trước rất linh lợi, tay chân nhanh nhẹn , hiện tại đang cầm khăn ướt , không thể không được chính mình khẽ run tay.

Nhìn hần đang mê man , nghiêng nhiên là nằm dài ra đấy , gương mặt tuần mỹ , khí lực thật thanh tao , nhìn xem càng lâu, bên tai càng nóng, cử động liên tục trở nên cứng ngắt .

Không nên không nên! Nàng không nên nhìn hần kỹ như thế .

Lau xong rồi nửa người trên, tiếp theo là nửa người dưới, việc này đối nàng mà nói lại là nhất đại khiêu chiến.

Trước giờ , nàng làm việc luôn luôn đến nơi đến chốn, tuyệt không bỏ dở nửa chừng, mà mặt hần lại đỏ lên nóng lên , bởi vậy nàng ở bên trong tâm giao chiến hồi lâu, thật vất vả mới cố lấy dũng khí, nhắm mắt lại, trong cuộc đời lần đầu tiên làm một hành động vĩ đại ——

Thoát quần của một nam nhân, hơn nữa là quần của Miêu Cương Tà Vương , sau đó thấm ướt khăn vải , rất nhanh vì hần chà lau mồ hôi cùng giải nóng , từ đầu tới đuôi hành văn liền mạch lưu loát, nàng cũng không dám mở to mắt.

Cứ như vậy, mồ hôi hần tuôn không ngừng , nàng cũng không ngừng dùng khăn ướt chà lau hần toàn thân, nước không đủ , nàng đi ra ngoài mang nước vào , còn nghĩ hần thay cho bào sam, dùng suối nước tẩy sạch mồ hôi cùng máu khô trên áo , sau đó đem ra bên ngoài đầu mục phơi nắng gió .

Sau khi cẩn thận chiếu cố hai canh giờ sau, phương pháp của nàng rốt cục thấy hiệu quả , bởi vì hần hạ sốt .

Thủy Linh Nhi thật to nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân (trời cao không phụ kẻ có lòng) , của nàng không làm công không, họ Sở thoát quần cũng không uống a.

Bên ngoài thái dương lên cao , quần áo cũng đã khô , thừa dịp hần còn chưa có tỉnh lại, Thủy Linh Nhi vội vàng giúp hần mặc vào, đồng thời kiểm tra miệng vết thương sau lưng hần , thật cao hứng nhìn đến miệng vết thương có khởi sắc, tỏ vẻ Dược Nhi tinh luyện thuốc bột có hiệu lực .

Lúc này, bụng bắt đầu réo gào , nhắc nhở nàng đã đến giờ té bái lục phủ ngũ tạng miếu.

“Ta phải đi tìm chút thức ăn, thuận tiện nhìn ngó hoàn cảnh xung quanh , phải tìm thêm một ít củi khô để nhóm lửa” Nàng cân nhắc những chuyện phải làm, nhìn Sở Ân, thở dài nói: “Không biết người khi nào mới có thể tỉnh lại, vừa rồi nóng nhiều như thế , làm ta sợ muốn chết.”

Tay nhỏ bé sờ sờ lên mặt hần , xác định hần thật sự hạ sốt , nàng mới hơi chút phóng khoáng tâm, trước khi đi, dùng khăn ướt lau khắp mặt hần , lau khô những giọt mồ hôi vừa mới rịn , sau đó mới tốc tốc xuất động đi tìm thức ăn .

Chân nàng vừa rời khỏi, Sở Ân liền ngồi dậy .

Hần cúi đầu nhìn bạch sam trường bào của mình vừa được giặt sạch, trên thân còn lưu lại hương vị hong khô nhờ ánh nắng mặt trời .

Nàng vì hần yên lặng làm những chuyện như vậy, hần tất cả đều hiểu được, bao gồm nàng nàng thoát áo hần , thoát quần hần.

Mồ hôi xuất ra toàn thân , hần thăm vận nội lực, sử khí huyết vận hành, nhờ sự cẩn thận chăm sóc tận tình của nàng, hần phát hiện chính mình quả thực tốt hơn nhiều.

Đi ra ngoài động, hần đứng ở chỗ cao, hái được căn cỏ lau hiệp, cuốn thành viên đồng trọng, theo gió hướng thổi ra một tiếng té mà cổ cao âm; Tiếng nhạc này rất đặc biệt, nghe giống như côn trùng kêu vang, kỳ thật là chỉ có Miêu Cương nhân tài biết đến liên lạc ám hiệu.

Thôi hiệp âm, ước chừng qua một khắc chung, cuối cùng được đến đáp lại, xa xa cũng truyền đến hô ứng dài nhỏ thanh âm, hần lại thổi đáp lại, không bao lâu, một chút bóng dáng từ xa tiến đến , từ từ hạ xuống trước mặt hần.

“Thiếu chủ!”

Từ La vừa thấy đến thiếu chủ, mừng đến rơi nước mắt . Nàng phụng thiếu chủ chỉ mệnh, theo đường bộ hướng tây đi, dự tính cùng thiếu chủ ở Khánh châu gặp gỡ, không ngờ thiếu chủ thủy chung không xuất hiện, nàng biết sự có kỳ quái, âm thầm điều tra , nghe nói có chiến thuyền đi về hướng Khánh châu, con thuyền đựng phải đá ngầm , xác chết trôi đều bị nước sông đẩy vào đến bên bờ.

Nàng biết đã xảy ra chuyện, không phải đơn thuần như thế , lại vẫn không có tin tức gì của thiếu chủ , đã sớm gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nay bỗng được thiếu chủ triệu hồi, nàng theo thanh âm mà đến.

“Đi? Thiếu chủ, ngài, ngài bị thương?” Nàng kinh ngạc nhìn Sở Ân sắc mặt tái nhợt, quần áo tổn hại chỗ, tất cả đều là dấu vết của đao kiếm .

“Chỉ là một chút vết thương nho nhỏ thôi.” Hần hừ nói, là người luyện võ, sức chịu đựng đương nhiên khác hẳn người thường , hai tay chấp sau lưng, dáng người thẳng thắn , tuy rằng sợi tóc vì loạn, nhưng vẫn như cũ không giảm vẻ tuần mỹ uy nghi.

“Khó mà làm được, Từ La lập tức hầu hạ thiếu chủ, hỏi Miêu thành đường thương.”

“Không cần.”

“Thiếu chủ?”

“Đều có người chăm sóc ta.” (maytrng : Haha, huynh ấy nghiệm cách “chăm sóc” của tỷ rồi)

Từ La ngẩn ngơ, nhìn trái nhìn phải, nơi đây hoang vu, chỉ nghe tiếng chim riu rít, căn bản không thấy được một bóng người, không khỏi buồn bực hỏi: “Ai?”

“Ngươi biết có người chiếu cố ta là tốt rồi, khác không cần hỏi nhiều. Ta truyền cho ngươi đến, là muốn thông tri ngươi ta lúc này, ngoài ra.....” Sở Ân phân phó liên tiếp mệnh lệnh, công đạo nàng đi làm, Từ La nghe được ánh mắt càng lúc càng tròn, miệng cũng mở càng lúc càng lớn.

“Ta vừa rồi nói, nhớ kỹ không?”

Từ La vẫn như cũ trở mặt há mồm, lẳng lẳng trả lời: “Nhớ là nhớ kỹ, nhưng không thể hiểu được.”

“Ngươi không cần hiểu được, nghe theo là tốt rồi, làm y lời ta dặn, phải đi đi.”

Từ La tuy rằng cảm thấy mặc danh kỳ diệu, nhưng thiếu chủ có lệnh, nàng không dám không nghe, vì thế mũi chân điểm nhảy, nhoáng lên một cái mất liền biến mất trước mắt.

Chỉ chớp lát sau, Thủy Linh Nhi trên vai mang nhánh cây, hai tay đang cầm trái đại, mồ hôi ướt đầm tiêu sái trở về, nhìn lên gặp Sở Ân, lập tức vui mừng quá đỗi chạy tiến lên.

“Ngươi tỉnh!”

Hắn nỗ lực thâm hậu, từ lúc trăm bước ở ngoài, chỉ biết nàng mau trở lại, lại làm bộ lúc này mới liếc thấy nàng.

“Khụ, khụ khụ.....”

“Cẩn thận!” Thấy hắn ho khan, làm nàng hoảng hốt, Thủy Linh Nhi lập tức buông mọi thứ xuống, chạy tiến lên đỡ lấy hắn, người của hắn, cũng liền thuận thế tựa vào ngọc thể mềm mại của nàng.

“Đây là làm sao.....”

“Ngươi đã quên, thuyền bị đắm, ngươi mang theo ta thì triển khinh công bay vào bờ, sau đó đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.” Nàng chống đỡ thân mình của hắn, choàng cánh tay của hắn qua vai. “Ngươi vừa tỉnh lại, tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút.”

Giờ phút này Sở Ân, dáng vẻ cao ngất uy nghi vừa rồi đâu mất, chỉ còn lại bộ dạng thư sinh yếu đuối.

“Ta choáng váng đầu.....”

“Tỉnh ngươi vận khí tốt, gặp gỡ ta là Bò Tát sống, bằng không ngươi ngay cả ngồi cũng không nổi đâu.”

Đôi mắt hắn trầm xuống, che giấu ánh sáng nhu hòa không cho người phát hiện, đi lại tập tễnh, tùy ý nàng giúp đỡ thân thể mình đi vào trong động.

Thấy tình cảnh như thế, cằm của Từ La há hốc như muốn rớt xuống đất.

Gặp quý gặp quý!

Nàng quả thực không thể tin được, trời sanh tính của thiếu chủ lãnh ngạo lại đậm mực, cư nhiên, cư nhiên..... Cư nhiên lại cố ý ở trước mặt nữ nhân làm ra vẻ đáng thương nhu nhược, còn..... Còn cố ý ăn thịt người gia đậu hủ?!

Nếu không có nhanh cảm lấy thân cây, nàng chỉ sợ bởi vì quá mức khiếp sợ mà ngã xuống.

Nàng cuối cùng hiểu được vì sao thiếu chủ không chịu rời đi, ra lệnh cho nàng làm việc kỳ lạ, nguyên lai là có thích nữ nhân.

Thiếu chủ có thích cô nương!

Đây chính là tin tức chấn động thiên địa, những nữ nhân đang ái mộ thiếu chủ biết được, chắc phải gào thét khóc lớn a.

Nhớ tới mệnh lệnh thiếu chủ vừa mới bảo, nàng nhanh chóng thu hồi tâm thần, bất quá bởi vì thật sự rất kinh ngạc, cằm của nàng phải dùng tay mới khép lại được.

Nàng không dám có gì trì hoãn, nếu sự tình không làm tốt, thiếu chủ mà trách tội xuống gánh không nổi, vẫn là mau mau thu xếp đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sở Ân tỉnh, nàng cũng yên tâm không ít, nếu hẳn lại tiếp tục hôn mê như thế , nàng liền hết đường xoay sở .

Chiều cố hẳn hai ngày, vốn nàng là tính chờ hẳn tỉnh lại, thương thế ổn định , xác định không có việc gì sau đó liền rời đi, bất quá hẳn thủy chung suy yếu, khi ngủ khi tỉnh, nàng liền không đành lòng , bỏ hẳn một mình tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, vạn nhất gặp gỡ bầy sói mãnh thú, với thể trạng của hẳn hiện tại , thế nào còn có thể lực tự bảo vệ mình a?

“Nha, người thương thế vừa ổn, cần ăn nhiều một chút này nọ hảo bổ sung nguyên khí, ta đi ra ngoài tìm cả ngày, cũng chỉ có thể trèo cây hái được một ít trái cây dại .”

Nàng đem những trái cây mới hái được đưa tới tận tay hẳn , tự mình cũng ăn một ít .

Sở Ân nhìn trên tay đã quả, lại không nhúc nhích.

“Ăn a, người như thế nào không ăn? Mặc dù không ngon lắm, nhưng hương vị cũng không tệ .”

Kia nâng lên ánh mắt, nhìn chăm chú vào nàng. “Vì sao cứu ta?”

Nàng dừng ăn , cũng nhìn hẳn, sau đó tà tà nhất ngắm, hừ nhẹ. “Ta mới không giống các người, quản cái gì người Miêu, người Hán, ngoại tộc nội tộc, hoặc là a miêu a cầu, cho dù không phải là người, ta cũng sẽ cứu.”

Sư phụ từng dạy ba tỷ muội các nàng rằng, thiên hạ vạn vật, không phân biệt giai cấp sang hèn , đều đáng giá yêu quý, cho dù là một con kiến nhỏ nhỏ , tất nhiên là sự tồn tại của nó sẽ có giá trị trong trời đất bao la .

Nàng cần tuân sư phụ dạy bảo, ghi nhớ trong lòng, ngoài ra, đương nhiên còn có một nguyên nhân thật to !

Thông minh mắt đẹp chuyển một cách tinh quái.

Nàng cứu hẳn, là đại ân nhân của hẳn !

Người chịu ân đương nhiên sẽ xả thân báo đáp, như nàng quan sát, họ Sở Ân ân oán rõ ràng, nếu chính mình đối hẳn thì ân huệ càng nhiều, hẳn sẽ cảm thấy nợ nàng càng nhiều, vạn nhất ngày nào đó hẳn cùng Đoàn ti phu ngay mặt quyết đấu, nàng liền yêu cầu hẳn báo ân, không cho phép sát Đoàn ti phu, nếu không hẳn chính là vong ân phụ nghĩa.

Càng nghĩ , nàng càng cảm thấy không ở lại bên người hẳn chăm sóc là không được , tốt nhất làm cho hẳn cảm động khắc cốt minh tâm, khóc rống đến rơi nước mắt.

Sở Ân nghe xong lời nàng vừa nói, không lên tiếng, mà là trầm tư .

Thủy Linh Nhi còn lại là bởi vì quyết định muốn làm ân nhân của hẳn , cho nên tươi cười hơn hờ, hòa ái dễ gần, đối hẳn chiều cố cũng càng thêm chu toàn ân cần .

“Khát không? Muốn uống nước hay không ?”

Nàng biết hẳn vừa thức tỉnh, không nhiều lắm khí lực, cho nên dùng lá cây tạm làm cái chén đựng nước , đưa vào cái thau gỗ múc một ít nước trong, như hiểu ý hẳn đưa đến tận miệng , cho hẳn dễ uống , không chú ý tới, chính mình càng sẵn sàng quan tâm, đôi mắt kia sâu không lường được lại càng thêm sâu thẳm

“Ăn trái dại chỉ có thể đỡ đói, không thể no bụng, vốn ta nghĩ bắt vài con thỏ hoặc lợn rừng trở về nướng, nhưng lấy năng lực của ta hiện tại căn bản không có biện pháp.” Mắt đẹp xoay tròn ngắm hẳn liếc mắt một cái, thử hỏi: “Nếu khinh công của ta có thể khôi phục, vấn đề liền giải quyết , cũng có thể mang người rời đi khỏi nơi hẻo lánh này .”

Cặp mắt đen kia , hiện lên một tia quý dị, lại làm bộ yếu ớt .

“Ta hiện tại đang bị thương, không thể dùng nội công giúp người giải độc miêu xà còn sót lại , đã thông huyết vị đã bị che lại của người.” Kỳ thật, hẳn đương nhiên đã nhìn thấu lòng nàng , tiểu gia hỏa này là muốn thừa dịp hẳn thương thế ổn định, liền bỏ trốn .

Thủy Linh Nhi ngẫm lại cũng đúng, dù sao nàng vốn sẽ không ôm kỳ vọng, chính là hỏi một chút xem mà thôi, cũng không hoài nghi đây là hẳn lấy cớ hoặc kỳ thật có giải được, bởi vì lúc nàng đem hẳn quần áo đi giặt , căn bản không có đến nửa viên thuốc, nhưng cảnh xuân thật ra nhìn thấy không ít.

Nàng không khỏi chột dạ cúi đầu, khuôn mặt non nớt trắng nõn hơi hơi nóng lên, như là có son một lớp son đỏ hồng , trong đầu hiện ra thân thể mê người trần như nhộng, lại quấy rầy nhịp đập của tim nàng, âm thầm ngưng ngừng, chính mình vào lúc đó đã đem thân thể hẳn lột sạch , còn từ đầu đến chân lau một lần, đời này đánh chết nàng cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, nhất là hẳn.

Nàng tuy rằng rất tinh quái, nhưng dù sao chỉ mới mười sáu tuổi, gặp phải chuyện nam nữ trong lúc đó mặt đỏ tím đập là đương nhiên , lại quyết ý che

dầu, trên mặt hiện lên nét e lệ xấu hổ, toàn bộ mọi chuyện đều bị hấp thu vào trong mắt.

“Ngộ.....”

Nghe được tiếng rên rỉ, nàng tò mò ngẩng đầu, phát hiện hắc tuấn mi nhắm chặt, dường như rất đau đớn.

Nghe được tiếng rên rỉ, nàng tò mò ngẩng đầu, phát hiện hắc tuấn mi nhắm chặt, dường như rất đau đớn.

“Làm sao vậy? Miệng vết thương trở đau?”

“Đầu của ta..... Kỳ quái, vì sao ta trên đầu có cục u?” (nguyên văn : Bao)

Thủy Linh Nhi âm thầm thè lưỡi, ở ngoài mặt làm ra vẻ nghi hoặc. “Có sao? Ta xem xem —— a, thật sự nha, nhất định là nguoi khi ở trên thuyền cùng người đánh nhau, không cẩn thận bị đánh.”

“Không có khả năng, nếu là khi đó bị đánh, ta sẽ nhớ rõ.”

“Kia nhất định là nguoi không cẩn thận đụng vào..... A, ta nhớ ra rồi, nguoi mang theo ta thi triển khinh công đi vào nơi này khi, vừa rơi xuống đất liền té xỉu, cục u này, nhất định là khi đó đụng vào một tảng đá.”

Sở Ân ra vẻ suy ngẫm. “Phải không?”

Nàng khẳng định gật đầu. “ Phải !”

Nếu muốn làm đại ân nhân của hắc, cũng không thể bị hắc bắt trúng nhược điểm, mặc kệ hắc cái gì thùng bao, tổ bao, bánh bao, phù dung bao, liên đông bao, xoa thiêu bao, tóm lại cái kia bao đã ở trên đầu của hắc, vô luận như thế nào, nàng có chết cũng không nhận.

Dù sao, hắc cũng sẽ không có cơ hội biết cục u trên đầu là từ đâu ra, nàng căn bản không lo lắng.

“Thì ra là thế.” Hắc gật gật đầu, làm như tin.

Thủy Linh Nhi nhìn không được hé miệng cười trộm, may mắn chính mình phản ứng rất nhanh, nói mấy câu liền qua mặt được Tà Vương, đột nhiên cảm thấy từ khi hắc bị thương, so với lúc trước hòa ái dễ gần hơn, không giống lúc trước như vậy tà mị ngoan lệ, cần khắp nơi phòng bị cẩn thận.

Hắc hiện tại, như hồ báo không có răng nanh, không hề có sát khí, mà là đầy ắp ôn hòa, làm cho người ta cảm giác dễ dàng thân cận.

Bất tri bất giác, cảnh giác của nàng đối với hắc cũng thả lỏng, xem bộ dáng thư sinh yếu đuối đáng thương của hắc, nhìn không được đồng tình đứng lên, dù sao cái khối u sưng đỏ kia cũng là kiệt tác của nàng.

“Trước dùng nước chườm đỡ đau, đợi lát nữa ta ra ngoài tìm ít dược thảo giảm sưng đắp cho nguoi, sẽ mau khỏi.” Cầm lấy khăn ướt, ôn nhu nhẹ nhàng chườm lên, động tác che chở đầy đủ, lời nói nhỏ nhẹ êm ái.

Nàng làm như vậy, chính là đơn thuần làm hắc bớt đau, nhưng lại không nghĩ đến lúc nàng quan tâm nhỏ nhẹ như thế, đôi mắt đen kia càng nhìn nàng thêm chăm chú hoài nghi.

Đến khi nàng phát hiện Sở Ân đang nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, không khỏi sửng sốt.

Đôi mắt người kia, vào lúc này như thế nào xem đến đặc biệt thâm thúy? Vừa giống biển trong trời đêm, lấp lánh những tia sáng li ti, lại vừa giống như đáy vực sâu, cơ hồ muốn đem người ta cấp hút đi vào.

Hắc đang nhìn cái gì?

Nhìn theo tầm mắt của hắc, Thủy Linh Nhi buồn bực cúi đầu, thế này mới tỉnh ngộ, nguyên lai xiêm y của mình, bị nàng đông xé một mảng, tây xả một cái, đã không còn nguyên vẹn, ngay cả cái yếm cũng lộ ra ngoài, hơi xộc xệch làm nửa bộ ngực sữa của nàng hơi lộ ra, hai người lại gần nhau đến như vậy, thật đúng ngay tầm mắt hắc. (A..... phi lễ, phi lễ, chó nhìn a... * cười nham hiểm * Chỉ thấy còn nhiều hơn a...)

Mặt nàng nhất thời xấu hổ, né tránh tầm mắt như si đại kia. “Ta, ta đi hái thảo dược.” Vội vàng đứng dậy, giống như đang lánh nạn, hốt hoảng chạy nhanh ra khỏi động.

Không khí vừa rồi là sao ?

Giống như ma ma, nóng nóng, lại chói sáng chói sáng.

Nàng vội vàng chạy đi được một lát, cũng không hiểu được chính mình đang lẩn trốn cái gì? Lại càng không hiểu được, chính mình vì sao muốn tìm một đại thụ thật to, đứng tựa vào? Giống như không làm như vậy, nàng cũng không biết phải làm sao, tìm đập dồn dập như trống trận, không có cách nào dẫn xuống được.

Điều nàng không hiểu nhất là vì sao mình lại cúi xuống nhìn lên vào bộ ngực sữa của mình, lòng còn tự hỏi, “Các Nàng ấy” có nỡ nang không, có làm

người ta thích thú không ?

Nàng thuở nhỏ ở Tiên sơn lớn lên, và lại tuổi còn trẻ, đối với chuyện nam nữ tuy còn rất ngây thơ , nhưng đôi khi từ chỗ Nhị sư tỷ Thi Dược Nhi nghe được cũng không ít. Nhị sư tỉ tinh thông trăm ngàn loại thảo dược cùng các loại sách thuốc, từng đối với nàng có từng nói qua chuyện nam nữ sinh hoạt vợ chồng, đem thân thể và quá trình tỉ mỉ giảng dạy , còn có sâu sắc tranh vẽ giải thích.

Kính!

Nàng đang nghĩ đến chuyện gì vậy ? Chuyện này cùng Sở Ân lại không quan hệ, nhưng không biết tại sao gương mặt của hắn vẫn hiện lên , cùng với thân thể mê người kia Ai nha! Không nghĩ không nghĩ !

Nàng cứng rắn buộc bản thân mình không được nghĩ đến, nhưng không biết rằng đôi gò má mịn màng kia đang đỏ hồng là dấu hiệu của cô gái mới bước vào yêu .

Nhất định là đối đến muốn ngắt đi, nên mới có những ý tưởng mơ hồ kỳ quái như vậy , nên hái thảo dược mau mau, hái thảo dược xong, đến khe suối bắt con cá trở về nướng, sau đó tìm một mớ lá cây che tạm cái yếm , che lại đôi gò nhỏ kia.

Nàng đi theo đường mòn của vách núi , dọc theo đường đi nàng hái được khá nhiều dược thảo có thể dùng .

Khi còn ở Tiên Sơn, sư phụ căn cứ vào năng lực của các nàng mà dạy tuyệt chiêu thích hợp, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy ——

Đại sư tỷ Tô Dung Nhi khéo tay, học dịch dung.

Nhị sư tỉ Thi Dược Nhi trí nhớ tốt , thường bách thảo, luyện đan dược.

Về phần chính mình , sư phụ nói nàng động tác linh hoạt, đối võ nghệ cao cường linh tinh ngộ tính cao, cho nên truyền thụ nàng khinh công.

Nàng nhớ tới hoa viên sau núi của sư phụ, có một rừng bách thảo , đủ loại các loại dược thảo quý hiếm, quái gờ Dược Nhi luôn cả ngày thích ở trong rừng, cùng dược thảo cùng kỳ hoa dị thụ làm bạn, mỗi khi nàng đi tìm Dược Nhi khi, cũng không thể không đợi ở đằng kia giúp nàng.

Khi đó, Dược Nhi cũng có nói cho nàng một ít dược thảo tên cùng công hiệu, mưa dầm thấm đất, phức tạp tuy không nhớ được, nhưng cơ bản nhất là trị thương, nàng còn nhớ rõ.

Duyệt hiệp nhấn đông dùng để giải cảm tán nhiệt, hái xuống.

Bát giác liên, dùng làm tan máu bầm , hái xuống.

Kỳ lân hoa, có độc, có thể dùng để phòng thân, hái xuống.

Về phần cây hoa hồng hoa thoi. Hắc, có! Nàng đi đến bên một tảng đá lớn , hái xuống một đóa hồng nhỏ . Chính là cái này , giúp giảm sưng lưu thông máu, trên đầu có cục u, chỉ cần đắp lên , thời gian không đến uống nửa ly trà , tức thì có hiệu lực.

Xong việc cũng đã mất hai canh giờ, cuối cùng có thu hoạch, nàng đang muốn đi xuống dưới, lơ đãng ngẩng đầu, rõ ràng thấy trong rừng phía trước, thấp thoáng một bóng người , làm nàng vừa mừng vừa sợ.

Có người, đương nhiên sẽ có nhà , mà có nhà thì có ăn , có ăn thì có uống, có uống còn có thể ở lại , thật tốt quá! (maytràng : Suy luận hay thật , Bái phục)

Việc này không nên chậm trễ, Thủy Linh Nhi vội vàng hướng người nọ phương hướng đuổi theo.

“Này! Đợi chút a!”

Người đang đi đằng trước nghe có tiếng người gọi, lập tức dừng bước , xoay người lại, đợi cho Thủy Linh Nhi chạy đến trước mặt, sau đó cười cười hỏi:“Cô nương, người gọi ta?”

Nữ tử đang nói chuyện , khoảng chừng trên dưới mười tám tuổi, dường như là một thôn cô, trên vai còn mang một bó củi.

“Đúng vậy đúng vậy, là ta gọi người. Vị đại tỉ này, có thể gặp được người thật sự là quá tốt, ta mới đang lo này hẻo lánh sơn dã, tìm không thấy người ta đâu!”

“Cô nương có gì cần hỗ trợ sao?”

“Có có, đại tỉ, có người bị thương, cần một chỗ để tịnh dưỡng .”

“Nha? Người bị thương kia đang ở nơi nào?”

“Ở chân núi, trong một sơn động.”

Nữ tử nói: “Nơi này núi rừng heo lánh, vào đêm thường có hung cầm mãnh thú thường lui tới, nếu không chề, hãy đến nhà của ta tuy nhà nhỏ, nhưng so với sơn động an toàn nhiều lắm.”

“Thật tốt quá, đa tạ đại ti!” Nàng chính câu còn không được đâu, người ta đã chủ động đề suất, nàng đương nhiên lập tức gật đầu đáp ứng.

“Cô nương dẫn đường đi.”

“Hướng này đi.” Thủy Linh Nhi việc không ngừng ở phía trước dẫn đường, trong lòng không khỏi mừng thầm ở nơi núi rừng hoang vu như thế này mà được người giúp, không cần ở sơn động chịu khổ rồi.

Nàng đi ở đằng trước, cho nên không nhìn thấy phía sau thôn cô, một đôi mắt tò mò lặng lẽ nhìn chăm chăm nàng, tinh tế đánh giá từ đầu đến chân.

“Đúng rồi, ta gọi là Thủy Linh Nhi, còn chưa có thỉnh giáo đại ti tôn tính đại danh a?”

“Ta gọi là Từ La.”

“Từ La đại ti, nhà của ngươi cách đây có xa lắm không?”

“Không xa, ngay tại mặt sau đỉnh núi mà thôi.”

“Thật tốt quá, đêm nay có giường để ngủ.”

“Không chỉ có giường, còn có ăn có uống, cần cái gì ta đều có thể làm cho các ngươi.”

“Thật tốt quá, Từ La đại ti, ngươi thật là người tốt.”

Đương nhiên được rồi, thiếu chủ phân phó, nàng nào dám không nghe a? giả thành thôn cô, dựng một nhà nhỏ, thu xếp nơi ăn ở cùng củi lửa, sao cho thật giống, nàng còn muốn lưu lại cái mạng nhỏ a!

Ngôi nhà nhỏ trên núi, được cất bằng gỗ, mái lợp bằng cỏ khô, thuần khiết thoải mái, tóm lại, nhìn từ góc dđppj nào, so với sơn động đều tốt hơn nhiều lắm, có ngôi nhà để che gió tránh mưa, chăm sóc tự dựng cũng trở nên dễ dàng.

Thủy Linh Nhi cẩn thận chiếu cố Sở Ân, mỗi ngày nàng lấy thảo dược ngâm nát ra, lấy khăn thấm ướt nước dược thảo, phát ra thần nhiên hương dược thảo, sau đó đem vải dệt xếp lại, nhẹ nhàng đắp ở trên lưng miệng vết thương của hắn.

miệng vết thương của hắn đã bắt đầu kéo da non, sắc mặt cũng tốt hơn.

Nàng ép hắn ăn, ép hắn uống, ngày đêm không rời, tuy rằng Từ La đại ti vì nàng chuẩn bị một gian phòng, nhưng nàng lo lắng, ban đêm vẫn là ở bên cạnh hắn ngủ ở dưới đất, để dễ dàng chăm sóc hắn; Mà Sở Ân cũng tùy ý nàng vì chính mình rịt thuốc, thuận theo bất khả tư nghị, không dính nhiễm một tia tà khí, giống như mặt trời mọc từ hướng tây.

Này hai người nhất cử nhất động, hoàn toàn không để người khác vào trong mắt.

Ngoài phòng, bắt luận là đốn củi, nấu nước, làm thịt gà rừng, hoặc là dọn dẹp, còn có dán tại cạnh cửa, có ba người ở cửa sổ, có người thượng trên nóc nhà, một đám theo khe hở mở to tò mò ánh mắt nhìn coi.

Những người này, ánh mắt như trợn ngược, con ngươi như muốn rớt xuống ba, rớt xuống ba, tất cả đều không thể tin được vào chuyện mà bọn hắn đang nhìn chăm chăm. Thiếu chủ năm xưa dựa nửa người vào tiểu cô nương, dụ ngoạn nhỏ nhẹ nói.

“Nước……” Sở Ân suy yếu mở miệng.

“Khát nước? Hảo, ngươi chờ, ta tìm Từ La đại ti lấy nước cho ngươi uống.”

Những người đang nhìn trên cửa sổ, hoặc trên nóc nhà, thoáng chốc bóng đen lần lượt thay đổi bay vọt, người người thân nhẹ như yến, không đến trong nháy mắt công phu, lại đều tự trở lại cương vị công tác của chính mình, chề củi chề củi, nấu canh nấu canh, nhỏ lông gà nhỏ lông gà.

Thủy Linh Nhi đi ra, hỏi: “Từ La đại ti, cho muội xin chút nước?”

“Ồ cạnh cái lu nhỏ, có một cái gáo nước.”

“Cám ơn.”

Thủy Linh Nhi múc một chén, nói tiếng cám ơn xong, liền đi trở lại phòng, hoàn toàn không chú ý tới một đôi một đôi tầm mắt vụng trộm đi theo nàng, chờ nàng vào phòng, thoáng chốc bóng đen lại lần lượt thay đổi, thiếp vách tường thiếp vách tường, thượng nóc nhà thượng nóc nhà, mở to hai mắt tiếp tục xem.

Thủy Linh Nhi cẩn thận bưng bát nước, ngồi ở mép giường thượng. “Này, nước đây.”

Sở Ân chậm rãi mở mắt , giống như trở mình không nổi, cơ hồ có một nửa thân mình dựa ở trên vai của nàng , hé miệng, cho nàng hầu hạ uống.

“Chậm rãi uống, nhưng đừng sắc nha . ”

“Ân.”

“A, cẩn thận, rót nước rồi .” Thủy Linh Nhi lấy khăn giúp hắn lau khô cằm, tay nhỏ bé chạm vào mặt hắn , mà hắn lại không kiêng kỵ, ngược lại tùy ý nàng làm như vậy.

“.....” Bốn phương tám hướng dấu điểm ánh mắt, vẫn như cũ trốn trong bóng tối .

Những người này, tất cả đều là nô bộc của Sở Ân , bọn họ đến nơi này, phụng mệnh lệnh của Sở Ân giả trang thành thôn phu thôn cô.

Ở Miêu Cương, bọn họ ở tại miếu thành, phụ trách hầu hạ thiếu chủ, đúng là miếu thành Sở gia bảo đại công tử, Sở Ân.

Miêu tộc, phần lớn bọn họ đã hầu hạ thiếu chủ nhiều năm, biết thiếu chủ tuy rằng bề ngoài nhã nhặn tuấn mỹ, tính tình cũng rất lạnh nhạt, trời sanh tính thích cô độc, cũng không chủ động cùng người khác thân cận qua .

Nay, thiếu chủ đối với một cô nương người Hán chủ động thân cận, hôm qua còn mệnh lệnh riêng cho Tử La, triệu tập mọi người dựng một gian phòng nhỏ, còn phải chuẩn bị đồ ăn, thức uống , quần áo , ngủ phải có giường, ngồi phải có ghế a.

Mọi người phân công hợp tác, một ngày đã làm xong ngôi nhà nhỏ , sửa sang lại cho thoải mái hợp lòng người, sau đó y theo Tử La nhấn dùm mệnh lệnh của thiếu chủ , mọi người toàn bộ cải trang thành người Hán , và không được nhận ra hắn .

Thiếu chủ được toàn bộ người Miêu kính ngưỡng, làm việc thần bí, khi hạ mệnh lệnh luôn luôn chứa đựng thâm ý, mọi người không dám cãi lời, toàn làm theo.

Chẳng qua, mọi người thập phần nghi hoặc, thiếu chủ mặc dù bị thương, nhưng không suy yếu đến độ cần người ta giúp đỡ , mọi người đã nhiều ngày qua, nhìn thiếu chủ toàn dựa vào sự trợ giúp của cô nương kia , càng xem càng hồ đồ.

Thừa dịp cô nương người hán kia đang chiếu cố thiếu chủ, mọi người tụ tập ở một góc , khe khẽ bàn tán .

“Nhìn thấy không? Thiếu chủ chỉ cần nửa ngồi dậy, nhất định nằm trên người cô nương kia .” Giả trang thành gia chủ Thạch Khiêm hỏi.

“Thấy rồi, vừa rồi lúc uống nước , còn cố ý làm rơi nước ra ngoài , làm cho nàng hầu hạ.” Giả thành con trai – Thiết Tam Hoàn, cũng là buồn bực biểu tình.

“Vi sao thiếu chủ đối với cô nương đặc biệt như thế ? Ta không hiểu.” Hùng Thất lại không hiểu ra sao, hắn giả dạng là thúc thúc.

Ba người tề nhìn về phía Tử La, Tử La cũng thay phiên nhìn xem ba người, nhún nhún vai, đứng đắn đáp:“Đây là thiếu chủ mệnh lệnh, thiếu chủ nói như thế nào, ta liền làm như thế ấy .”

Ở Tử La chỗ không chiếm được đáp án, ba nam nhân lại khe khẽ nói nhỏ.

“Thiếu chủ đi vào trung nguyên, là muốn tìm vị Đoàn tướng quân kia , như thế nào cùng tiểu cô nương này có liên lụy?”

“Ta cũng thực buồn bực, thiếu chủ muốn chúng ta giả thành thôn phu thôn phụ người Hán , để ngừa có người thừa dịp hắn bị thương sẽ đột kích, chuyện này thì ta hiểu , nhưng vị tiểu cô nương này lại lịch như thế nào?”

“Thiếu chủ không cần chúng ta chiếu cố thương thế của hắn , ngược lại cô nương kia được toàn quyền chăm sóc, chuyện này thật kỳ lạ !”

Ba nam nhân, trầm ngâm suy nghĩ mãi , Tử La đứng cạnh bên nhưong mắt xem thương , nghĩ rằng, chuyện này còn cần phải nghĩ sao ? Đương nhiên là vì thiếu chủ thích người ta nha! Nhưng nàng không dám nói, bởi vì thiếu chủ không thích người khác nói nhiều .

“Nếu ta đoán không lầm, cô nương này nhất định liên quan đến một việc trọng đại nào đó , cho nên thiếu chủ mới có thể làm bộ yếu đuối, cố ý quán quít lấy nàng.”

Thiết Tam Hoàn bưng tỉnh đại ngộ.“Đúng rồi, thiếu chủ nhất định là đang bí mật tiến hành một kế hoạch vĩ đại, nếu không với tính tình của thiếu chủ , là sẽ không như vậy .”

Hùng Thất vỗ tay hoan nghênh nói:“Nguyên lai thiếu chủ chỉ dùng khổ nhục kế, muốn cho đối phương không đề phòng , hắc, ngay cả ta cũng bị lừa, diệu kế! Diệu kế!”

Tử La há hốc mồm trừng mắt nhìn ba nam nhân bọn họ .

dù bọn họ vẫn là tam đại cao thủ của miếu thành , võ công bất phàm, nhưng đối với loại sự tình này lại không biết gì cả.

Thạch Khiêm, Thiết Tam Hoàn, Hùng Thất, đều là trọng yếu thủ hạ bên cạnh của thiếu chủ, bọn họ người người người mang tuyệt kỹ, ở trên giang hồ

cũng là người có danh tiếng , tánh tình trời sinh lỗ mãng , hơn nửa ngày thường đối với thiếu chủ kính sợ, cho nên đem cử chỉ ái mộ của thiếu chủ đối với cô nương kia , trở thành là đang tiến hành cái gì vĩ đại kế hoạch.

“Này không gọi khổ nhục kế, mà là mỹ nam kế mới đúng, thiếu chủ ngay cả Miêu Cương đệ nhất mỹ nữ cùng Bắc Thái Ngọc Hương công chúa cũng không để vào trong mắt, làm sao có thể coi trọng tiểu cô nương kia? Tất nhiên là có ẩn tình khác.”

“Thì ra là vậy , khó trách thiếu chủ muốn luôn ở gần vị cô nương này. Chúng ta cũng không thể làm hỏng đại sự của thiếu chủ , nên khôn khéo một chút , cũng không có việc gì, giúp đỡ thiếu chủ một phen.”

“Đúng, đúng, chúng ta chẳng những phải giúp thiếu chủ chiếu cố, còn phải nên tạo nhiều cơ hội cho hắn.”

“Vi giúp thiếu chủ hoàn thành kế hoạch vĩ đại, chúng ta mọi người cần phải giúp thiếu chủ có nhiều cơ hội thân cận cô nương kia.”

“Chuyện này thì đơn giản, có chúng ta tam đại cao thủ ở đây , chuyện gì cũng sẽ xong ?” Nói xong, ba nam nhân đều lộ ra đắc ý tươi cười.

Một bên Tử La nghe xong nhin không được xấu hổ, thật không hiểu nên khóc hay nên cười, đến cuối cùng, nàng cũng lười theo chân bọn họ giải thích, đành phải có lệ nói cho qua , dù sao nàng cũng không dám lăm miệng chuyện của thiếu chủ , chính là để ở trong lòng.

Lúc này, trong phòng truyền đến thanh âm của Thủy Linh Nhi . “Ta đi nhìn xem canh hầm có chưa .”

Trong nháy mắt, bóng đen lần lượt thay đổi, người người lại bay trở về đến cương vị của mình , chề cùi chề cùi, nhổ lông gà nhổ lông gà , rửa chén rửa chén , bận rộn thật sự.

“Lão bá bá, canh này có thể uống được chưa ?”

“Có thể có thể, đến, ta giúp ngươi múc một chén, cho tướng công nhà ngươi uống đi .” Thạch Khiêm nóng bỏng nói.

“Cám ơn.”

“Đây là quần áo của ta, vừa mới mua , đem cho tướng công nhà ngươi thay .” Nói xong, Thiết Tam Hoàn đem một bộ quần áo nam sạch sẽ nhét vào trong tay Thủy Linh Nhi, nói là chính mình , kỳ thật là riêng chuẩn bị cấp thiếu chủ .

Hùng Thất cũng phụ họa nói: “Cần cái gì thì nói, muốn ở bao lâu thì ở , người cùng một nhà , trăm ngàn lần không cần khách khí !”

Xem bọn họ trên mặt ái muội biểu tình, Thủy Linh Nhi không phải không rõ, lão bá bọn họ nghĩ đến nàng cùng Sở Ân là một đôi vợ chồng. Này cũng khó trách, vì tiện chăm sóc , nàng đều cùng Sở Ân ở chung phòng, chẳng trách bọn họ đem nàng cùng Sở Ân trở thành là một đôi, nhưng trên thực tế, bọn họ không có đồng giường, nàng chính là bồi ở bên cạnh, buổi tối đều trên mặt đất ngã ra đất nghỉ.

Nàng nghĩ rằng, vẫn là theo chân bọn họ nói rõ ràng tốt lắm.

“Lão bá bá, đại thúc, Tử La đại tỷ, ta có việc muốn nhờ các ngươi.”

“Mời nói mời nói, việc gì , chúng ta nhất định sẽ giúp .”

“Thỉnh giúp ta hảo hảo chiếu cố vị kia Sở công tử ”

“Kia đương nhiên kia đương nhiên, không cần ngươi mở miệng, chúng ta cũng. Dĩ? Giúp ngươi? Ý của ngươi là.”

“Ta ngày mai sẽ rời khỏi đây ”

Mọi người đầu tiên là sững sờ , sau đó đột nhiên trấm miệng một lời nói: “Không được!”

Nàng ngẩn ngơ, vẻ mặt buồn bực. “Vì sao?”

“Bởi vì ngươi không thể bỏ lại tướng công!”

“Hắn không phải tướng công của ta ”

“Vậy ngươi không thể bỏ lại người trong lòng của ngươi ! ”

“Hắn cũng không phải người trong lòng của ta ! ”

“Kia, kia. Nếu ngươi đi rồi, hắn làm sao bây giờ?”

“Cho nên ta mới nói muốn làm ơn các ngươi a.”

Nàng không rõ, những người này vì sao kích động như thế.

Nghĩ nghĩ, búng tỉnh đại ngộ, những người này nhất định là sợ phiền toái.

“Các người yên tâm đi, hần bị thương nhẹ thôi chính là cần tĩnh dưỡng khoảng nửa tháng, hần sẽ rời đi, ta sẽ lưu lại chút bạc, xem như các người giúp hần ăn uống chăm sóc, sẽ không gây phiền toái cho các người”

Mọi người cùng nhìn nhau, Từ La hỏi: “Việc này cô nương có nói cho công tử biết không?”

“Trăm ngàn lần cũng đừng nói cho hần, nếu hần biết được, khẳng định không cho ta đi.” Nàng đương nhiên sẽ không nói thật rằng, nếu Tà Vương biết nàng muốn chạy trốn, chắc chắn sẽ ngăn cản nàng.

Nếu hần đã không còn nguy hiểm lại có người chiếu cố, nàng cũng xem như đã hết lòng, tận tâm giúp đỡ, lúc này không thừa dịp Tà Vương thể lực còn chưa hồi phục liền đào tẩu trước, chẳng lẽ chờ đến lúc hần kháng phục rồi mới tạm biệt hần à?

“Hần giờ phải nhờ các người giúp đỡ, ta đã đem mỗi loại thảo dược cùng được tính cùng với cách sử dụng đều đã viết xuống, chỉ cần dựa theo những điều ta viết trên giấy mà làm theo.”

Thạch Khiêm cùng những người khác nhìn nhau, trong lòng tự hiểu nên làm những gì, chậm rãi gật đầu.

Thấy bọn họ đồng ý, Thủy Linh Nhi liền xoay người trở về phòng, mấy ngày nay cũng trị hoãn đủ lâu, sư phụ, đại sư tỷ, Đoàn tì phụ, còn có Dược Nhi, nhất định đều thực lo lắng cho nàng.

Ngày mai sáng sớm, nàng sẽ rời khỏi nơi này, trở về Tiên Sơn

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đêm dài vắng lặng, mọi vật đều chìm vào mộng đẹp

Vốn dĩ là đang vào giấc ngủ ngon, lại đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tâm ngứa gian nan.

Đi? Tâm ngứa? Nàng trong lòng ngứa cái gì? Ngủ ngủ!

Trong lòng hoang mang, nàng trần trọc, trong cơ thể giống như có ngọn lửa thiêu đốt làm mặt nàng đỏ hồng, tai nóng

Giữa cơn mơ màng, nàng từ từ bò lên giường, chui vào trong ổ chăn nằm rút vào lòng người nào đó, mà người nào đó, kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng trong bóng đêm, chỉ có thể thấy được cặp mắt màu sáng quắc kia như xuyên thủng màn đêm

“Này giường người một người chiếm là không công bằng, không thể để một mình ta ngủ dưới đất được?” Nàng giọng nói mang đầy vẻ bất bình, đôi mắt ngây thơ giờ mê muội như say rượu, nhưng chính nàng cũng không biết.

Đối với nàng đột nhiên kháng nghị, hần vẫn không lên tiếng, chính là lẳng lặng nhìn nàng.

Thấy hần không phản đối, nàng liền càng thêm lớn mật chiếm phần lớn giường, lấn lấn hần vào góc trong, cựa chi đầy về lưỡi biếng, nhất là khi đụng chạm vào ngực hần, không biết tại sao, nàng có điểm thân bất do kỷ, muốn thân thiết hơn đến gần hần, mà nàng, cũng đã thật sự làm như thế.

Đôi cánh tay trắng như ngọc, khi luồn vào lớp quần áo, chạm vào trong ngực hần, nhịn không được tò mò cao thấp vuốt ve, thăm dò thử xem thân hình nam nhân, cùng nữ nhân rốt cuộc có cái gì bất đồng?

Bỗng dưng, một đôi tay mạnh mẽ bắt lấy bàn tay không an phận của nàng, gắt gao cầm, làm như cử chỉ trêu chọc của nàng nguy hiểm đến mức hần không thể kiềm chế được.

Nàng lên đôi mắt đẹp, ngập nước nhìn hần, ánh trăng mờ ảo từ cửa sổ chiếu vào dung nhan kiều mị của nàng.

Nàng ánh mắt mê ly, ánh mắt kiều mị, mang theo vô tội khiêu khích, làm người ta kinh diễm, làm hần nhanh chóng cứng người, cầm căng thẳng.

Nàng nhìn hần, bỗng dưng dâng lên một cỗ xúc động, nhịn không được hôn lên miệng hần một cái.

Không ngờ, làm như vậy, ngược lại làm cho nàng cảm thấy trong cơ thể có cái gì đột ngột dâng lên, hơn cả khát, muốn càng nhiều, nếu lần này hần không tự chủ, nàng đơn giản ngại dâm, nằm đè lên thân hần.

Nàng không hiểu được chính mình vì sao làm như vậy, chỉ cảm thấy giống như chỉ có như thế, mới có thể giải quyết được miệng lưỡi đang khô khốc của

nàng, thỏa mãn trong cơ thể đang không an phận xôn xao.

Bất quá, nàng dù sao cũng là lần đầu tiên, cũng không hiểu được từ đâu xuống tay, động tác trúc trắc, ngay cả như thế nào thoát quần áo của hắn, đều lóng ngóng tay chân.

Đột nhiên, người dưới thân đem nàng áp đảo, xoay người nằm trên người nàng, đôi môi nóng bỏng hôn lên môi nàng, mạnh mẽ thoát áo nàng, quần dài quần áo trong, tiết khố, động tác hành văn liền mạch lưu loát, thuần thực gọn gàng một chút cũng không giống người bị trọng thương chưa lành.

Nàng hôm nay vào buổi chiều có đến suối nước tắm, làn da nàng mềm mại tươi mát, mái tóc dài được hấn vén ra sau, xõa rối tung trên gối, cùng với hấn dây dưa triền miên.

Chưa bao giờ bị nam nhân chạm qua thân mình, dưới bàn tay nóng bỏng sờ loạn của hấn, làm nàng nhin không được rên rỉ một tiếng, không thể suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy toàn thân nóng quá nóng quá, không kèm chế được.

Nàng nhất định là sinh bệnh, bằng không làm sao có thể càng ngày càng nóng như thiêu đốt?

Nơi nào bị hấn chạm đến, đều giống như thổi bùng lên ngọn lửa, vừa thống khổ lại ngọt ngào, càng thêm ức dục khó nhịn, nhin không được vận vẹo thân mình.

Mạnh, người trên thân nàng tự dưng cứng lại, đột nhiên đình chỉ động tác, làm như suy nghĩ việc gì, lại luyến tiếc rời đi, nhin chăm chăm vào gương mặt đỏ hồng thống khổ vì kích tình của nàng.

Nàng không rõ vì sao hấn dừng lại, chỉ biết là không bị hấn vuốt, ôm, tựa như bị cảm lạnh mà không có chăn ấm.

“Ta..... Ta thật là khó chịu..... Cầu người.....”

Cầu cái gì? Nàng không biết, chỉ biết là chính mình đang rất cần hấn ôm.

Chờ không kịp hấn có động tác, nàng chủ động đưa tay vòng qua cổ hấn, đem thân thể nhuyễn ngọc ôn hương cong người lên, chạm vào hấn.

Hấn không hề chần chừ, dùng hành động kiên định, đốt cháy thân thể của nàng, nhấn mạnh nơi cứng rắn vào thân thể nàng, ấn lên thân thể nàng ấn kỹ của Tà Vương.

Này một đêm, hấn cùng nàng viên phòng.

Mặt trời lên cao, ngày thương người trong phòng đã dậy xôn xao, giờ phút này lại vẫn như cũ im ắng, giống còn đang ngủ say.

Thiết Tam Hoàn trước cửa phòng liếc mắt một cái, tiếp tục bỏ củi, bản thân không tự chủ ngẫu nhiên khóe môi khẽ nhếch, âm thầm cười trộm.

Hùng Thất một bên quét rác, một bên khóe mắt tà ngăm, xem cửa phòng nội vẫn như cũ không động tĩnh, khóe mắt cũng nheo lại đầy tà mị ánh cười, giống như đang mường tưởng cái gì.

Thạch Khiêm dùng khăn lau sát cái bàn, lại không chút để ý, thỉnh thoảng lưu ý cửa phòng, thần bí mân khóe miệng.

Ba người, đều rất ăn ý không đi quấy rầy hai người trong phòng, duy chỉ có mình Từ La cảm thấy kỳ quái.

“Thủy cô nương hôm nay ngủ khá trễ, có điểm kỳ quái.”

Không kỳ quái, không kỳ quái, một chút cũng không kỳ quái.

“Ta đi gõ cửa kêu nàng rời giường.”

Nàng mới mở miệng, khác ba người vội vàng phản đối.

“Không được!”

“Không thể!”

“Không thể!”

Nàng bị ba cái đại nam nhân ba chân bốn cẳng kéo đến một bên, nghiêm chỉnh cảnh cáo.

Từ La thay phiên nhin ba người, buồn bực hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì người ta đang ngủ ngon giấc, làm gì nhiều chuyện quấy rầy?” Thạch Khiêm nói.

Khác hai người liên tục phụ họa, đều phản đối nàng gõ cửa.

“Nhưng là thiếu cần uống thuốc a, nếu không đánh thức cô nương kia giúp thiếu chủ, sai giờ uống thuốc, không tốt đâu?”

“Yên tâm, thiếu chủ khang phục thật sự mau.”

“Ngươi làm sao mà biết?”

“Ta đã xem qua mạch tượng của thiếu chủ, không thành vấn đề.”

Từ Lan mang về mặt không thể nào hiểu nổi, bất quá cũng không lại kiên trì. “Nếu mọi người nói như vậy, để cho bọn họ tiếp tục ngủ ngon

Thật không biết này ba đại nam nhân đang tưởng cái gì, không lo lắng thiếu chủ không đúng hạn uống thuốc, ngược lại sợ quấy rầy Thủy cô nương giấc ngủ?!

Nàng hoàn toàn không nhận ra trong phòng có hiện tượng gì lạ, bởi vì Thủy cô nương tuy rằng cùng thiếu chủ cùng phòng, nhưng chủ yếu là vì tiện chăm sóc, ngủ thì trải cỏ khô nằm dưới, có lẽ, là vì mấy ngày liền, ngày lẫn đêm dốc lòng chăm sóc, có vẻ mệt nhọc, bởi vậy hôm nay ngủ trễ.

Nhưng mà hiện tại nàng đang lưu tâm một chuyện khác —

Thủy cô nương hôm qua nói hôm nay phải rời đi, nàng lại hiểu được thiếu chủ thích Thủy cô nương, hẳn là không muốn cho nàng đi, nhưng Thủy cô nương không hiểu tâm tình của thiếu chủ, lúc này làm thuộc hạ như bọn họ, nên nhanh chóng tìm biện pháp giúp đỡ, vì thế nàng quyết định tìm Thạch Khiêm đàm người thương lượng.

“Thủy cô nương hôm nay muốn đi, vậy phải làm sao bây giờ? Các ngươi rốt cuộc có nghĩ được biện pháp nào không? phải dùng cách nào mới có thể lưu nàng ở lại?”

“Nàng đi không được.”

Lời này vừa nói ra, Thạch Khiêm liền than thầm trong bụng, thậm chí chính mình mau miệng.

Từ La phát hiện khác thường, trong lòng biết Thạch Khiêm có việc gì đó, vừa rồi lại ngăn không cho nàng đi gõ cửa, tất nhiên có quỷ kế, nắm thất lưng hẳn chất vấn: “Có ý tứ gì? Ngươi là không phải vụng trộm làm cái gì?”

“Này..... Ta nào có vụng trộm làm cái gì?”

“Nhất định có! Bằng không vì sao ngươi như vậy khẳng định nàng đi không được? Trời ơi, ngươi đừng xằng bậy, vạn nhất liên lụy thiếu chủ liền nguy rồi.”

Thạch Khiêm không phục phản bác: “Ta làm sao liên lụy thiếu chủ, ta là đang giúp đỡ thiếu chủ!” Hắn đối với thiếu chủ trung thành và tận tâm, thật tức giận khi nói hắn làm liên lụy thiếu chủ.

“Vậy sao ngươi lại nói chuyện quanh co? Đương nhiên là chột dạ!”

“Nói thì nói, Lão Từ sợ cái gì tới, bất quá là tới hôm qua canh lý, bỏ thêm..... Thất hiệp lan.”

Vừa nghe đến thất hiệp lan, Từ La đang muốn kinh hô ra tiếng, nhưng hai người kia đã lên tiếng trước nàng một bước.

“Gì? Ngươi cũng dùng?” Thiết Tam Hoàn cùng Hùng Thất đồng thanh hét to.

Cũng?

Từ La kinh ngạc nhìn về phía bọn họ hai người.

“Các ngươi..... Cũng dùng?”

“Ách..... Lúc trước không phải nói, phải giúp thiếu chủ một phen sao.”

“Các ngươi cũng nói muốn chế tạo cơ hội a.”

“Còn nói phải giúp thiếu chủ thân cận người ta.”

Nói đến nửa ngày, nguyên lai ba người đều dùng thất hiệp lan!

Thất hiệp lan là một loại hoa đặc sản ở Miêu Cung, là bảo tinh hoa, đoá hoa này có bảy cánh, chỉ sinh trưởng vào mùa đông, có công dụng mê hoặc lòng người, cho nên bị người Miêu tinh luyện dùng để làm như xuân dược.

Từ La mặt toát mồ hôi nói: “Các ngươi dám dùng thất hiệp lan, loại này dược tính rất mạnh, là xuân dược trong cực phẩm, nếu uống lên một giọt, nhân sẽ gặp tâm ngứa, thần trí lảng lảng, nếu uống lên hai giọt, ánh mắt nhìn đến người nào, xấu lão nhân biến Phan An, lão thái bà biến tiên nữ, nếu là uống lên tam giọt, quân tử biến dâm sói, xù nữ biến dâm oa, nếu là vượt qua tam giọt trong lời nói.....” Từ La lắc đầu, thần sắc ngưng trọng.

“Như thế nào?”

“Kia sẽ gặp vật cực tất phản, huyết mạch hướng não, nếu không đúng lúc cùng nam nhân ái ân, sẽ huyết mạch bạo liệt, thất không đổ máu, các người ba người rút cuộc dùng vài giọt?” (Thất không : ý chỉ hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng)

“Ta chỉ dùng một giọt.” Thạch Khiêm nói, sau đó nhìn sang lão Thiết.

“Ta dùng hai giọt.” Lão Thiết nhìn lại Hùng Thất.

“Ta..... Ba giọt.....”

Cho nên tổng cộng lại là... là sáu giọt .

Hiện trường một mảnh lặng im, chỉ chốc lát sau, ba nam nhân không hẹn mà cùng ha ha cười ra.

Thạch Khiêm nói:“ Chuyện kia không nghiêm trọng rồi, bởi vì người nói, chỉ cần đúng lúc có nam nhân Cái kia một chút sẽ không sao , cho nên mặc kệ dùng vài giọt cũng không có vấn đề .”

“Lão Thạch nói đúng lắm, dù sao đều là thân cận.” Lão Thiết cùng Hùng Thất cũng hi hi cười gật đầu phụ họa.

Từ La sắc mặt trắng bệch bổ sung nói:“Nhưng là chỉ ái ân một lần không đủ, phải không ngừng ái ân, cho đến khi tinh hoa độc trong cơ thể của nữ tử được diệt hết, thì mới có thể bảo toàn tánh mạng . Vì cứu nữ nhân, nam nhân kia có thể đến cuối cùng khí lực mất hết, tinh cùng lực kiệt mạng vong”

Hiện trường lại là một mảnh lặng im, còn có người há miệng hít một ngụm hơi lạnh , bây giờ bọn họ mới biết tính chất nghiêm trọng của sự việc !

Bọn họ không hiểu được lẫn nhau có tính toán đều giống nhau, đều đứng vào tối hôm qua động tay chân vào thức ăn của Thủy Linh Nhi, không nghĩ tới ngược lại lộng xảo thành chuyện.

Có chuyện lớn rồi, sai lầm này có thể xảy ra án mạng, thiếu chủ có tinh cùng lực kiệt mạng vong không Rốt cuộc , không thể nghĩ nhiều được nữa, ba người đều đến trước cửa phòng đập ầm ầm vào cửa.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ!”

Bọn họ thường gọi Sở Ân là công tử, nhưng bởi vì kinh hoàng quá độ , nhất thời đã quên mất cách xưng hô .

Sau khi đập cửa mãi mà không thấy ai trả lời, bọn họ quyết định phá cửa xông vào , nhưng ngay lúc bọn họ mới chuẩn bị tư thế , nhắc tới chân muốn đá văng ra ván cửa hết sức, cửa không một tiếng động mở ra .

Đứng ở cửa phòng một bóng dáng, thon dài cao ngất, bất động như núi, đúng là Sở Ân.

“Thiếu..... Thiếu chủ? Ngài, ngài không có việc gì chứ ?”

Sở Ân quét mọi người liếc mắt một cái, làm mỗi người da đầu run lên, hết hồn, cũng lạnh lùng mở miệng.

“Ta sẽ có chuyện gì?”

Những lời này, nghe giống như hỏi lại, kỳ thật là chất vấn, hàm chứa nồng đậm nguy hiểm vị nhân, chất vấn bọn họ đã gây ra chuyện gì .

Chỉ thấy mỗi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô cùng sợ hãi. Lần trước ở miếu thành có một thuộc hạ phạm vào sai lầm , hại người cùng tộc mất đi một chân, thiếu chủ cũng chặt đứt người nọ một chân, lấy kỉ nghiêm trị; Mà lần này, nếu bọn họ hại thiếu chủ cái kia..... Cái kia..... Không tốt rồi, chẳng lẽ muốn đem vận mệnh tử của mình ra đổi. (theo ta hiểu : Vận mệnh tử là cái dùng để gây giống í)

Nghĩ như thế , ba nam nhân mặt không có chút máu! Không có gì so với mất đi vận mệnh tử còn đáng sợ, nam nhân nếu không dài ba tấc , liền xưng anh hùng cũng uống công, chân mềm nhũn, đều quý xuống.

“Thiếu chủ.....” Ba người sợ hãi quỳ , chỉ cầu thiếu chủ có thể nghĩ tình xưa , tha bọn họ lúc này đây.

Sở Ân thủy chung vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt hàn quang, như tháng chấp băng tuyết.

Từ La là nữ nhân, không giống bọn họ ba người lo sợ, cũng có vẻ trấn định, vì cứu Thạch Khiêm ba người, nàng chuyển mở lời đề, thật cẩn thận hỏi:“Công tử, nàng..... Linh Nhi cô nương đâu?”

Nhắc tới Thủy Linh Nhi, đôi mắt lạnh lùng kia , quả thực nổi lên một tia nhu hòa không làm người phát hiện , trầm ngâm trong chốc lát, mới đạm nói.

“Đi rồi.”

“Đi? Nàng đi rồi, khi nào? Chúng ta như thế nào không phát hiện?” Từ La thấp phàn ngoài ý muốn.

“Hừ, nếu không có đêm qua —” Nói tới đây, hắn đột nhiên ngừng nói, dẫn tới mọi người ngẩng đầu, tò mò nhìn thẳng hắn.

Đêm qua như thế nào? (sặc, vậy mà mí anh còn tò mò, không sợ chút à)

Đôi mắt sắc bén hơn đao nhìn chằm chằm bọn họ , mọi người lại cúi đầu, lại kính vừa sợ.

Trong lúc còn nơm nớp lo sợ bị phạt, bỗng dừng nghe Sở Ân truyền lệnh.

“Ta muốn nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, ngoại trừ đưa thức ăn , đừng đến quấy rầy.” Nói xong, liền đóng cửa phòng, không hề để ý tới bọn họ.

Thạch Khiêm ba người ngẩn ngơ, thiếu chủ cư nhiên không phạt bọn họ?

Biết vận mệnh tử được an toàn , ba người lại là một trang hảo hán, may mắn rất nhiều, còn lẫn nhau chúc mừng tiểu đệ đệ của đối phương , tiểu đệ đệ, đại nạn không chết, sau gặp may mắn . (maytràng : quá sốc với mí anh này , tiểu đệ đệ mà cũng chúc mừng...)

Sở Ân trở lại giường , ngồi ở mép giường, đôi mắt trầm tư, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt giường còn lưu lại hơi ấm, khi ánh mắt chuyển đến vết máu đỏ sẫm lưu lại trên giường , nhất thời chuyển sang thâm thúy nồng cháy .

Nhớ tới đêm qua, nàng là như thế nào hiện lên hắn giường, như thế nào áp thượng hắn thân, lại là như thế nào ngốc khiêu khích hắn dục hóa.

Ngay từ đầu, hắn là kinh ngạc , tiểu tử kia động tay động chân , làm hắn vừa mừng vừa sợ, khi bị nàng trêu chọc , không kềm được nổi lên ý niệm muốn ăn nàng , tuy rằng về sau lại phát hiện, nguyên lai nàng là trũng tình hoa độc, thân bất do kỷ, nhưng hắn phi thường hiểu được, khi hắn chạm vào nàng , không chỉ đơn giản là vì muốn cứu nàng.

Nếu không có chính mình nhất thời ngủ say, tuyệt không hội ngay cả nàng khi nào trốn cũng không phát hiện.

Tuần dật khỏe môi, gọi lên nụ cười mê người yếu ớt. Không khó để tưởng tượng ra ,tiểu tử kia , sau trận mây mưa oanh liệt , không có tình hoa độc mê hoặc, nàng sẽ biểu hiện ra bao nhiêu kinh ngạc cùng ngượng ngùng.

Thừa dịp hắn ngủ say lại đi không một tiếng giã từ , nghĩ đến đi như thế là có thể thoát khỏi hắn sao ?

Hắn sẽ tìm được nàng, đội nội lực của hắn hoàn toàn phục hồi như cũ , mặc kệ nàng chạy trốn tới chân trời góc biển, hắn đều sẽ đem nàng bắt trở về.

Ngoài phòng, nhóm người đang tụ tập xì xầm .

“Thiếu chủ giống như không có việc gì a ?”

“Phạm cả một đêm việc, lại vẫn êm đẹp ?”

“ Thiếu chủ vốn là thiếu chủ a ! Không chỉ có võ công cao cường , thiếu niên đầy hứa hẹn, ngay cả việc ở trên giường , đều dũng mãnh như thế, không hổ là anh hùng xuất thiếu niên !”

Thạch Khiêm đám người vốn là bội phục thiếu chủ anh minh tài trí, nay lại phát hiện thiếu chủ thiên phú dị bẩm, đối hắn kính sợ kính ngưỡng, thao thao bất tuyệt , liên miên không dứt, thẳng hô thiếu chủ võ học tạo nghệ, trong ngoài đều vẹn toàn.

Mọi người ở tán thưởng hết sức, một mùi hương ngào ngạt bay tới , nguyên lai là Từ La đang nấu nướng , thế này mới nghĩ đến, bụng của bọn họ cũng đang kéo biểu tình.

“Từ La, hôm nay muốn nấu cái gì?”

“Các người đi bắt con hổ đem về.”

“Ăn thịt hổ ?”

“Ta muốn nấu hổ tiên canh.”

“A?”

“Thiếu chủ đêm qua vất vả như thế , cần phải bồi bổ nhiều .”

“Đúng đúng đúng, muốn bổ muốn bổ, chúng ta nhiều bắt mấy con hổ trở về, thiếu chủ được mạnh khỏe , vận mệnh tử của chúng ta cũng giữ được.” (maytràng : Sặc, sao nhắc hoài vậy mấy huynh)

Vì thế, ba nam nhân vội vàng đi săn thú, bồi bổ thiếu chủ, cũng thuận đường bồi bổ chính mình.

Mọi người nghĩ đến thiếu chủ nhắm mắt dưỡng thần, vài canh giờ là tốt rồi, không nghĩ tới dưỡng thần đó là ba ngày ba đêm.

Rời khỏi căn nhà nhỏ trên núi, Thủy Linh Nhi đi dọc theo đường núi, ban ngày, nàng uống nước suối, ăn trái dại, buổi tối ngủ trên thân cây, trên người xoa tinh dầu đồng trùng hạ thảo, ngoại trừ tránh côn trùng, cũng có thể che dấu mùi của chính mình, không bị ác điều mãnh thú ngửi được.

Nàng vừa chạy trốn, vừa che giấu hành tung, một đường đi tới, tận lực dọc theo khe suối, giẫm lên cỏ mà đi để không lưu lại dấu chân, chỉ tiếc không thể bay lên nhảy xuống, tốc độ chậm không ít.

Nàng rời sơn cốc đi được ba ngày ba đêm, chưa thoát ra khỏi nơi sơn dã này thì đã gặp sơn tặc.

Thủy Linh Nhi tránh ở trên cây, chính mắt thấy một đám sơn tặc cướp đoạt chém giết của cải của các thương nhân.

Nàng nhìn thấy mà kinh tâm hoảng sợ, cảm thấy lo lắng, bởi vì thương nhân kia đa số là nữ, chỉ vài người cầm đao múa kiếm ngăn cản sơn tặc đồng nghệt kia, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.

Nàng ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, chỉ nhờ vào duy nhất tuyệt chiêu chạy trốn, không bị sơn tặc phát hiện, nhưng nếu đi như thế, thì nàng làm không được.

Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt? Nàng cảm thấy lo lắng suy nghĩ.

Không cần phải nói, trận đánh này nếu sơn tặc thắng, nam thì bị giết, nữ nhân cùng tài vật sẽ thành chiến lợi phẩm của sơn tặc.

Thủy Linh Nhi yên lặng đi theo sơn tặc, lúc sắp tiến vào sơn trại, nàng liền không thể vụng trộm theo dõi, bởi vì bên ngoài sơn trại có lính gác ẩn nấp canh giữ.

Này đó lính gác, trên mặt dính bùn cùng lá cây, có ẩn ở trên cây, có ẩn ở bụi cỏ, ló vào sơn vào thoát nhìn mặt bằng phẳng không có gì lạ, kỳ thật trong đất ẩn dấu không ít người.

Chút tài lễ này hơn tám trăm năm trước đã từng dùng qua, cho nên làm sao qua khỏi mắt nàng, chính là bất hạnh thi triển không được khinh công, bằng không sớm trà trộn vào sơn trại cứu người.

Nàng bên ngoài suy tư tính cách, bỗng nhiên linh cơ vừa động, cảm thấy nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ cũng chỉ có một cái biện pháp, cuối cùng hạ quyết định quyết tâm —— ân, liền như vậy làm! (maytrang : Mỗi khi tỷ nghĩ cách, tự dừng ta thấy rừng mình.)

Nàng lặng lẽ rời đi, đi thẳng về hướng mặt trời lặn, sau đó liền đi trở lại, hơn nửa lần này không hề trốn, ngược lại là nghênh ngang hướng sơn trại phương hướng đi đến.

Không bao lâu, quả nhiên thoát ra hai cái sơn tặc, đối nàng hét lớn: “Đứng lại!”

Hai thân hình cao lớn thô hán hướng Thủy Linh Nhi một tà một hữu tiêu sái đến, bốn con mắt ở trên người nàng không có hảo ý đảo quanh, còn câu ra tà cười.

“Hắc, là một cô bé xinh đẹp.”

“Cái này tốt lắm, chính mình đưa lên cửa, cấp chúng ta gia lương đất ẩm.”

Hai tên sơn tặc mê đắm nhìn chăm chăm nàng, bao quanh đem nàng vây quanh, giống như cô nương lạc đường trên núi, chỗ nào cũng không đi, nhè động hồ mà tiến vào.

Thủy Linh Nhi tuyệt không sợ, ngược lại ngượng ngừng mở miệng: “Các ngươi tốt nhất đối ta khách khí một chút, nếu không đến lúc đó hối hận không kịp, quý xuống đất cầu xin tha thứ.”

Sơn tặc sừng sốt, lẫn nhau nhìn nhau sau, đột nhiên cười ha ha.

“Tiểu mỹ nhân ngươi nói sáo rồi, chúng ta vì sao sẽ hối hận không kịp, còn với ngươi quý xuống?”

“Bởi vì các ngươi nếu là dám đối với lão đại tương lai phu nhân bất kính, sẽ chờ bị lấy mắt đứt tay cắt lưỡi đi.”

Nghe được này, hai người tiếng cười ngừng, tròn to mắt, nghi hoặc đánh giá nàng.

“Ngươi..... Là đại đương gia tương lai thê tử?”

“Đúng vậy, bằng không các ngươi đã cho ta làm sao mà biết sơn trại vị trí? Chính là từ lão quý nói cho ta biết. Hắn đáp ứng muốn kết hôn ta làm áp trại phu nhân, còn nói ta vào núi khi phải cẩn thận, phải tránh tới hồ người trên mặt đất.”

Hai tên sơn tặc biểu tình kinh ngạc, bởi vì bọn họ xem vị cô nương này tuyệt không sợ bọn họ, thái độ bình tĩnh, xác thực không giống ở trong núi lạc đường; Hơn nữa bọn họ sơn trại vị trí ẩn mật, nếu không có người quen báo cho biết, tuyệt không có người biết được, hơn nữa nàng lại nói đúng vị trí che giấu hồ động, càng cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ tuy rằng bán tín bán nghi, cũng không dám đối nàng ngôn ngữ khinh mạn, bởi vì đại đương gia hảo sắc, ba ngày hai đầu thường đến một cái nữ nhân làm lão bà, đã sớm không phải chuyện mới mẻ gì, huống hồ cô nương này diện mạo thập phần xinh đẹp mê người, quả thật đúng mặt hàng đại đương gia thích.

“Cô nương trước tiên ở này chờ, đợi tiểu nhân thông báo một tiếng.”

“Vì sao nhất định phải ta ở bên ngoài chờ? Từ lão quý nói hôm nay đánh xong một mẻ lớn, sẽ tìm ta, đợi cả buổi cũng không thấy hấn đến, có phải hay không không cần ta? Hào! Không quan hệ, ta đi!” Nói xong, xoay người sẽ rời đi.

Hai tên sơn tặc kia lúc đầu còn hoài nghi, nhưng vừa nghe đến nàng ngay cả hôm nay đại đương gia thường thương lữ chuyện đều hiểu được, càng thêm tin lời của nàng, hơn nữa cho rằng này cô nương cùng đại đương gia giao tình đặc biệt thân mật, nếu không đại đương gia như thế nào đem chuyện này nói cho nàng?

Hai tên sơn tặc bị nàng hù đến sững sốt, vội thỉnh nàng trở về, cúi người khom lưng.

“Phu nhân mau mời, chúng ta sẽ mang người đi gặp đại đương gia.” Ngay cả xưng hô đều sửa lại, hai người nghĩ rằng mặc kệ có phải hay không, trước kêu một tiếng phu nhân chuẩn đúng vậy.

“Hừ, thế này mới phải chứ.”

Thủy Linh Nhi nâng cằm lên, nghiêm nhiên giống như áp trại phu nhân tương lai, nhận sự ân cần tiếp đón của hai tên sơn tặc, không cần tốn nhiều sức, thoải mái tiến vào sơn tặc oa.

Nàng tuyệt không sợ đàn thương thất mã, hơn nữa định liệu trước, bởi vì vừa rồi nàng đã phía trước trên đường đi đến đây, nàng đã lưu lại rất nhiều manh mối, năng tin tưởng Sở đại ca vì tìm Đoàn tì phu, còn có thể đuổi theo.

Tà Vương đến nơi này, sơn tặc còn có thể lộng hành được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Thủy Linh Nhi liệu việc không sai vào đâu được, thừa dịp sắc trời dần tối tiến vào sơn trại, quả nhiên là thời cơ tốt nhất.

Bọn sơn tặc hôm nay cướp được một món tiền lớn, khẳng định hội bốn phía chúc mừng, bởi vậy trên đường nàng đi vào, thấy được bọn chúng hăng say ăn uống, cùng với những tiếng chúc tụng nhau ầm ĩ.

Nàng âm thầm lấy làm kỳ lạ, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy đây chỉ là một ngọn núi bình thường, lại không nghĩ rằng ẩn trong sơn lâm sâu này lại có một cái sơn trại lớn đến như vậy.

Nàng vừa đi, một bên âm thầm ghi nhớ vị trí.

Chạy trốn, điều quan trọng nhất đó là phải nhớ kỹ đường đi, hơn nữa quan sát phải thật kỹ lưỡng, cái gì đối chính mình có lợi, cái gì đối chính mình bất lợi, đều phải phán đoán ra, ở mặt ngoài như tò mò nhìn xung quanh, kỹ thật trong đầu âm thầm tính toán.

Nàng suy nghĩ, khi nàng cứu thoát những người đó ra, đợi Tà Vương theo dấu vết nàng lưu lại tìm đến nơi này, còn sợ không đem sơn trại nhỏ này khiến cho gà bay chó sủa sao? Mà nàng đến lúc đó sớm bỏ trốn mất dạng.

Nghĩ đến chỗ đắc ý, nàng không khỏi âm thầm cười trộm, thật sự là nhất cử lưỡng tiện a! Những tên sơn tặc này đến lúc sơn trại tan tành cũng không biết tại sao?

“Này, đợi chút.” Nàng gọi tên sơn tặc dẫn đường.

“Phu nhân làm sao vậy?” Sơn tặc khách khí hỏi.

“Ta muốn trước tắm rửa thay quần áo.”

“Ách?”

“Các người chỗ này vừa xa lại vừa khó tìm, ta đi đường mấy ngày nay, toàn thân đều bẩn thỉu, như vậy mà đi gặp hấn rất mất mặt.” Nàng giả bộ tiểu nữ hài nhi gia ngượng ngùng.

Nam tử bưng tỉnh đại ngộ, nghĩ rằng dù sao cũng là cô nương gia, muốn cho rằng đẹp để để tái kiến người trong lòng, cũng là chuyện thường tình.

Tuy rằng đại đương gia đã có phu nhân, nhưng ba vợ bốn nàng hầu người nam nhân nào mà không nghĩ? Mà hấn thừa cơ nịnh bợ một chút nhị phu nhân tương lai, chắc chắn ưu việt không chỗ hồng, việc cười hi hi gật đầu.

“Dạ, dạ! Phu nhân muốn tắm rửa, đổi bộ đồ mới, không thành vấn đề.”

Thủy Linh Nhi chính mình vận khí may mắn không sai, gặp gỡ một tên son tặc ngây ngô, kỳ thật nàng là tính giả vờ tắm rửa thay quần áo cứu người, sau đó trốn thoát.

Hiện tại, son trại từ trên xuống dưới đều đang uống rượu ăn thịt mua vui, đúng là cơ hội tốt để hạ mê dược.

Vòng vo một hồi, son tặc dẫn nàng quẹo sang một hướng khác, ven đường phong cảnh từ tục tũn biến thành lịch sự tao nhã, nàng đoán, chốn này hẳn là nơi ở của nữ nhân.

Đang suy ngẫm, bỗng dưng ở phía sau truyền đến một giọng nữ khế kêu.

“Đứng lại!”

Hai người đồng thời dừng lại cước bộ, son tặc nhìn đến đối phương, lập tức chột dạ khom lưng cúi người.

“Phu nhân.”

“Nàng ta là ai?”

Thủy Linh Nhi đột nhiên cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, khó nén tò mò hướng phát ra âm thanh nàng kia nhìn lại, khi cùng đối phương bốn mắt chạm nhau, nhin không được kinh ngạc.

“Là ngươi?” Hai nữ nhân đồng thời kêu lên.

Thủy Linh Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt, bởi vì người này không phải người khác, đúng là Triệu Minh Nguyệt.

Nàng không chết?

Lúc ấy thuyền bị cướp, Sở Ân lại chỉ cứu nàng một người, bởi vậy nàng nghĩ đến Triệu Minh Nguyệt hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hoàn toàn không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy nàng!

“Ngươi vì sao ở trong này?” Triệu Minh Nguyệt chất vấn.

Thủy Linh Nhi không đáp hỏi lại: “Ngươi lại vì sao ở trong này?”

Triệu Minh Nguyệt nguyên bản kinh ngạc ánh mắt, dần dần trở nên sắc bén, cũng tràn ngập ghen ghét, làm Thủy Linh Nhi trong lòng ần ần cảm thấy không ổn.

“Người tới a, đem nàng bắt lại!”

Đi? Thủy Linh Nhi trừng lớn mắt, chưa kịp hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, hai tay đã bị Triệu Minh Nguyệt kêu người trói lại.

“Ngươi làm gì?” Nàng tức giận hỏi.

“Hừ, tính ông trời dài mắt, cho ngươi rơi vào trong tay ta.”

“Ông trời dài cái gì mắt? Ta với ngươi không cừ không oán.”

“Không cừ không oán?” Triệu Minh Nguyệt lạnh lùng cười, ánh mắt lại như là thối độc âm ngoan, nhìn như muốn lấy mạng của nàng: “Đem nàng giam vào nhà lao đi!”

“Này, ngươi đừng xằng bậy! Nói cho ngươi, ta, cùng lão đầu lĩnh son tặc thân mật, cũng là tương lai áp trại phu nhân, ngươi đối ta tốt nhất khách khí điểm!” Thủy Linh Nhi lung tung biên vừa thông suốt, ý đồ dọa trở bọn họ, dù sao mượn oai của tên son trại chủ đánh phủ đầu bọn này là được rồi.

Triệu Minh Nguyệt nghe xong lời của nàng, chẳng những không sợ, ngược lại bật cười, làm Thủy Linh Nhi buồn bực không thôi.

Đột nhiên, một bàn tay hung hăng đánh vào trên mặt nàng! Đây một chưởng, đánh cho nàng đầu choáng mắt hoa, bên má giống hệt thiêu bình thường, đau đến nàng thiếu chút nữa rơi nước mắt.

“Ngươi là tương lai áp trại phu nhân? Thực khéo a, ta vừa vận cũng là áp trại phu nhân, nhưng là đương nhiệm.”

Triệu Minh Nguyệt là áp trại phu nhân?!

Nàng vạn lần cũng không dự đoán được, Triệu Minh Nguyệt cư nhiên thành son tặc đầu lĩnh thê tử.

“Ngươi thực kinh ngạc là đi? Ta sở dĩ hội trở thành son tặc vương phu nhân, này tất cả đều là nhờ ngươi ban tặng!”

“Ta?” Thủy Linh Nhi cố gắng dần gương mặt đỏ bừng đau đớn, nghi hoặc nói: “Ta cũng không nhớ rõ khi nào đã nói giúp ngươi?”

Một cái tát, lại lần nữa vô tình đánh vào gương mặt bên kia của nàng.

“Ngươi, ngươi làm chi đánh người a?”

“Hừ, nếu không tại ngươi, thuyền của ta sẽ không bị cướp, nếu không có cướp, sẽ không bị chìm, thuyền nếu không chìm, ta cũng sẽ không phiêu dạt đến trên bờ, lại càng sẽ không bị son tặc mang về nơi này, mạnh mẽ muốn ta, bức ta không thể không làm son tặc phu nhân.”

Thủy Linh Nhi ghen hờn nhìn trần trời, rốt cục đã biết nguyên nhân mà Triệu Minh Nguyệt oán hận nàng.

Nói đến nửa ngày, nữ nhân này là trách mình hại nàng phải làm áp trại phu nhân, chuyện này không phải là hơi quá đáng sao?

“Ngươi làm áp trại phu nhân, làm sao lại có thể nói là ta làm hại, rõ ràng là ngươi trước hại ta!” Là ai ở sau lưng đẩy nàng một phen, muốn nàng phải chết dưới loạn đao?

“Chính là ngươi! Nếu không phải ngươi, hân..... Hân nhất định sẽ cứu ta, sẽ không khiến hân không để ý đến ta.....”

Thủy Linh Nhi bừng tỉnh đại ngộ, hân từ miệng của Triệu Minh Nguyệt, là chỉ Sở Ân, nguyên lai nàng ta thích thượng Sở Ân.

“Ta là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, không thể có kết cục như thế này, phải có nam nhân xứng đôi cùng ta, nếu không phải là tướng tài, cũng nên là trác tuyệt bất phàm nam nhân mới đúng.” (maytrng : Bà này bệnh Tưởng hơi bị nặng Xe cứu thương, xe cứu thương a....)

Triệu Minh Nguyệt đôi mắt đang hơi tưởng ưu buồn, lại chuyển thành sắc bén, hung hăng trừng mắt Thủy Linh Nhi.

“Áp trại phu nhân vị trí không thiếu, bất quá ngươi yên tâm, chúng ta son trại này còn có rất nhiều nam nhân, ta sẽ đem ngươi ban cho bọn họ, cho ngươi mỗi ngày hầu hạ mười mấy nam nhân, bị nam nhân son trại này sở hữu cùng chơi đùa, biến thành người kỹ nữ của mọi người, mỗi ngày sống không bằng chết!”

Thủy Linh Nhi nghe xong há hốc mồm, không thể tưởng được trên đời này lại có loại nữ nhân này, không phân tốt xấu, liền đem bất hạnh chính mình đổ trút toàn bộ đến người khác.

Phiền to rồi! Cứu người bất thành, ngược lại nhảy vào hố lửa.

Tiếp theo, nàng bị đưa một gian phòng nhỏ, cửa mở ra, nàng bị thô lỗ đẩy đi vào, vài cái lão đảo sau, mới đứng vững thân mình.

Thủy Linh Nhi tự nói chính mình, phải tìm biện pháp mới được, nhưng vừa mới bị đánh hai bàn tay lên mặt, đến bây giờ vẫn còn choáng váng.....

Hai tay nhẹ nhàng vỗ về hai gò má, nàng cảm thấy mặt mình sưng to như trái dưa hấu.

“Đáng giận! Chết tiết phụ nữ, xuống tay thật nặng mà, có cơ hội, bản cô nương cũng nhất định cho ngươi thử xem biến thành đại dưa hấu bộ dáng.”

Nàng ý đồ làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, cẩn thận đánh giá quanh mình.

Đây là một gian thạch thất, phòng không có gì trần thiết, ngoại trừ một giường lớn, thoạt nhìn giống như là nơi dùng để giam cầm, cho nên duy nhất xuất khẩu đó là kia phiến môn, mà lúc này, môn bị mở ra, vào được ba cái đại hân.

Bọn họ vừa thấy đến nàng, tất cả đều mở to mắt, hơn nữa lộ ra cười dâm dăng, kia một đôi song tặc bước đến trước, mắt chăm chăm ở trên người nàng tham lam đánh giá.

Thủy Linh Nhi mỗi khi bị liếc một cái, giống như xiêm y trên người nàng bị lột một mảnh vậy, nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, một tay vụng trộm vuốt bên hông. Dọc theo đường đi trốn, trùng hợp tìm được một ít mê hồn thảo, nghĩ rằng có thể dùng để phòng thân, liền hái được không ít, trước khi đến đây nàng đã đem mê hồn thảo tán thành phần, định dùng để cứu người.

Nhị sư ti nói qua, này mê hồn thảo là Bỉ Mông hân được, được tính của nó vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần hít một ngụm hoặc là hòa ở trong nước uống một ngụm, đảm bảo sẽ ngủ đúng bảy ngày bảy đêm.

“Hắc hắc hắc, tiểu mỹ nhân, chúng ta sẽ không làm đau ngươi, đảm bảo ngươi khoái hoạt giống như thần tiên! Ngoan ngoãn theo các đại gia, các đại gia sẽ không làm đau của ngươi.”

Các ngươi sẽ không làm đau ta, ta lại muốn hôn mê các ngươi, sau đó đem bọn ngươi đánh mỗi người đều mất mũi bằm dập, lại đi tìm Triệu Minh Nguyệt tính toán sổ sách, đem nàng đánh thành người dưa hấu, tiếp theo cứu đi mọi người, rồi núi đi báo quan, đem ngươi nhóm thối son tặc này một lưới bắt hết!

Đôi mắt long lanh nước kia , lóe quỳnh linh tinh quái, cố ý cười đến mị hoặc lan tràn, lúng liếng ánh thu ba đến bọn họ , học khởi hát hí khúc hoa đán, thẹn thùng lấy tay che mặt, còn nhếch lên Lan Hoa Chi, lặc lặc lặc lặc nói:“ Các đại gia, ta là lần đầu tiên, cái gì cũng đều không hiểu, các người nên ôn nhu chút nha.” (Lan Hoa chi : tay làm dấu hoa lan, phong cách của các khuê nữ ngày xưa)

Nàng cũng không phải bị dọa lớn, lại càng không hội ngồi chờ chết, trước tiên làm cho mấy tên sắc quỷ này loi lổng đề phòng , làm cho bọn họ không có cảnh giới tâm

Đội khi bọn hán đồng loạt tiếp cận , nàng cười hi hi nâng lên trong lòng bàn tay, chính mình trước bề khí (nhện thờ) , sau đó đồ khởi anh đào cái miệng nhỏ nhắn, hướng tới gần bọn họ thổi một hơi.

Kế tiếp, chính là nhắc chân bắt chéo chờ.

Từng bước.

Hai bước.

Ba bước.

Đông! Đông!

Sắc quỷ nhóm nhất nhất rồi ngã xuống, mê hồn được hiệu quả !

Thủy Linh Nhi mới đang muốn lộ ra đắc ý tươi cười , lại kinh gặp tên đại hán thứ ba, vẫn như cũ êm đẹp đứng yên, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của mê hồn thảo .

Nàng tâm trầm xuống.

Lúc này, cũng thật thảm !

Thủy Linh Nhi cùng hán tử kia mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nghĩ rằng này hán tử rất thông minh, không có mắc mưu, không thể lừa dối phương hút vào mê hồn thảo, đành phải bày ra tư thế, hướng hán khiêu khích.

“Đến đây đi! Nếu người chế phục được bốn cô nương, bốn cô nương theo ý người, bất quá, nếu là người bị ta chế phục , người phải nghe ta , có dám hay không nha?”

Nàng cố ý nói như vậy, là sợ đối phương vạn nhất lại đi tìm người đến, nàng đã có thể thật sự xong đời , cho nên trước mắt tốt nhất biện pháp, chính là kích đối phương chủ động cùng nàng biện đấu, sẽ tiếp tục xuất chiêu thứ hai .

Nhưng mà , đối phương cư nhiên phốc xích cười, nói:“Ta mới không cần, miễn cho tiện nghi không chiếm được, trước hết bị người ngàn kì biến ảo tay chân, biến thành người không giống người , quý không giống quý, tuấn nam mỹ nữ cũng biến thành đầu heo trư mặt.”

Thủy Linh Nhi đầu tiên là sững sờ, bởi vì chút lời nói dí dỏm này , chỉ có một người từng đối nàng nói như vậy quá.

Nàng tức khắc nhận ra đối phương, kinh hi kêu:“Dung Nhi!”

Hán tử kia gật gật đầu, cười đến càng mở, tuy là nam nhi diện mạo, cũng là không hơn không kém cô nương gia cái trang .

Trong thiên hạ, có thể đem thuật dịch dung phát huy đến xuất thần nhập hóa như thế, không bị người khác nhìn thấu , chỉ sợ cũng chỉ có Tô Dung Nhi .

Chỉ thấy nam tử kia vung tay trên mặt , trong chớp mắt, tục tũn tướng mạo biến thành tú lệ ngũ quan xinh tươi, quả thật đúng là Tô Dung Nhi , đại sư tỷ củ nàng.

Thùng thùng thùng —— Thủy Linh Nhi chạy tiến lên, giống như hầu tử ôm cây , chạy nhanh đến , ôm chặt lấy Tô Dung Nhi.

“Hào Dung Nhi! Đại sư tỷ củ ta ! Người cuối cùng tìm đến đây, ta rất nhớ người nha ~”

Tô Dung Nhi cũng đồng dạng ôm chặt lấy nàng, hi cực mà khóc nói:“Ta mới nhớ người muốn chết đây! Người thủy chung không tin không tức, ta cùng Đoàn đại ca chỉ biết người đã xảy ra chuyện, một đường tìm hiểu tin tức mới tìm được nơi này, chính lo lắng người là không phải bị Tà Vương bắt đi.”

Nói xong, hai cái hảo tỷ muội lại lần nữa ôm nhau, khóc ròng giống như trẻ con , một người nói nhớ nhau giống như cách trường giang đại hải , một người nói nếu không thấy được đối phương, còn sống còn thống khổ hơn chết .

Các nàng tuổi giống nhau, chính là đi vào Tiên sơn trước sau thứ tự bất đồng, nhưng yêu thương lẫn nhau so với tỷ muội ruột thịt có hơn không kém.

Thủy Linh Nhi nghi hoặc đại sư tỷ vì sao đến đây , Tô Dung Nhi cũng kỳ quái tiểu sư muội vì sao lại bị sơn tặc bắt , vừa nói rõ nguyên do, mới biết nguyên lai hai người trong lòng sôi trào chính nghĩa , đều là vì cứu những thiện nam tín nữ đã bị sơn tặc bắt đi, Tô Dung Nhi cũng từ đó mới biết được tiểu sư muội không thể thi triển khinh công, khó trách không thể liên lạc được .

Hai người ôm nhau , Thủy Linh Nhi nhìn không được kêu ai oán .

“Nha, đau quá ~”

“Đi? Người làm sao vậy? Nha, mặt của người như thế nào sưng như trái dưa hấu?”

Bởi vì trong thạch thất ánh sáng quá mờ, vừa rồi không chú ý, cho tới bây giờ, Tô Dung Nhi mới thấy dấu tay trên mặt sưng muội, mới phát hiện hai gò má của nàng đều sưng húp .

“Còn không phải xú bà nương kia , vừa rồi đánh ta hai cái tát.”

Tô Dung Nhi vừa nghe, rất tức giận.“Kia tặc bà hảo âm độc! Đánh người không đủ, còn gọi vài cái nam nhân đến gian nhục người?! May mắn ta cái trang thành thủ hạ của ả , đã biết chuyện này, liền cùng nhau theo tới, ả kia nhất định sẽ gặp báo ứng .”

Thủy Linh Nhi trấn an Dung Nhi, hi hi cười nói:“Bọn họ tưởng chiếm ta tiện nghi, ta liền chiếm bọn họ lớn hơn nữa tiện nghi, ả kia tặng cho ta hai cái tát, tự dung ta sẽ trả lại đủ .”

Tô Dung Nhi mặt nhợt nhạt, hỏi:“Người có cái gì ý kiến hay?”

Nàng biết Linh Nhi luôn luôn quý linh tinh quái, ý đồ xấu một đồng, mỗi khi các nàng ba người xuống núi chơi đùa, ra mưu ma chước quỷ luôn Linh Nhi, hơn nữa Linh Nhi vừa cười quỷ dị đến như vậy , khẳng định là có kế sách gì hay ho lắm (maytràng : Tỷ ấy lại nghĩ kế nữa rồi * rùng mình *)

Thủy Linh Nhi cười đến quỷ dị , kể tai Dung Nhi nói nhỏ, truyền thụ mưu ma chước quỷ của nàng .

Tô Dung Nhi càng nghe ánh mắt càng sáng , càng nghe đầu gật càng nhiều, cũng nhìn không được khóe miệng kéo cao, đi theo tặc tặc nở nụ cười.

Triệu Minh Nguyệt sai người đem Thủy Linh Nhi xem ra sau, phân phó mọi người không cho phép nói cho đại đương gia.

Nàng tuy không phải tự nguyện làm áp trại phu nhân, cũng không yêu đại đương gia, nhưng nàng tâm mang đồ kị rất nặng, biết rõ đại đương gia yêu thích nữ sắc, tuyệt không thỏa mãn chỉ có muốn một vị phu nhân là nàng , lại vẫn là không cho phép hấn thu tiểu thiếp khác .

Dù sao, nàng là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, từ tuổi cập kê đã có không ít người ngưỡng mộ, cổ tâm cao khí ngạo, không thể gặp người khác so với chính mình tốt hơn , bởi vậy chỉ cần là nữ nhân hơi có chút nhan sắc bị cướp về, nàng nhất định trước đem đối phương ban cho thủ hạ, dù sao chính mình hiện tại chính được sủng ái, cho dù tiền trăm hậu tấu , đại đương gia cũng không dám lấy nàng kia .

Kia Thủy Linh Nhi tướng mạo tự nhiên là so ra kém chính mình, nhưng không thể phủ nhận , cũng là một mỹ nhân, nàng mặc dù không hiểu được Thủy Linh Nhi cùng đại đương gia là quen biết như thế nào, tóm lại nữ nhân kia đã rơi vào trong tay nàng, tuyệt không thể sống ở trên đời này.

Nghĩ xong , nàng âm thầm xót xa nở nụ cười, nàng vừa mới kêu ba cái thủ hạ đi làm bản nữ nhân kia, hiện nay, nên đi nhìn một chút xem nữ nhân kia bị tra tấn như thế nào .

Nàng lúc trước bên người lúc nào cũng có vài nha hoàn hầu hạ, cho dù bị bắt gả cho sơn tặc, vẫn là kiên trì phải phô trương dáng vẻ quan phu nhân nhà quan , khi nghĩ đến chính mình muốn trên chộc Thủy Linh Nhi, sợ bị nha hoàn nhìn thấy nét mặt xấu xa của mình, nên lệnh cho nha hoàn đứng ở đằng xa, không có lệnh nàng không được phép đi vào. Tự mình hướng thạch thất thẳng tiến.

Chưa đi vào cạnh cửa, chợt nghe gặp bên trong truyền đến tiếng rên rỉ ——

“A ~ a ~ người tha ta đi ~”

“Tiểu mỹ nhân, người đừng trốn! Đại gia còn ngoạn không đủ ~”

Nữ thanh âm, tự nhiên là Thủy Linh Nhi, nam thanh âm, còn lại là Tô Dung Nhi trang , thuật dịch dung của nàng đã tốt , bắt chước thanh âm cũng là nhất tuyệt.

Triệu Minh Nguyệt trong lòng vui vẻ , càng đi đến gần phía trước hơn , từ khe cửa nhìn vào , đáng tiếc thạch thất quá mờ, thấy không rõ

Chỉ cần nàng vừa tiến đến, các nàng là có thể làm nàng hôn mê , sau đó làm cho Linh Nhi dịch dung thành bộ dáng của Triệu Minh Nguyệt, thay quần áo của Triệu Minh Nguyệt; Vì tiện bề hành động, Tô Dung Nhi sớm làm một cái mặt nạ của Triệu Minh Nguyệt, lấy bị bất cứ tình huống nào, đều cũng có công dụng .

Thủy Linh Nhi nằm ở trên giường, bị Tô Dung Nhi đang giả trang nam nhân đặt ở dưới thân, hai người làm làm bộ dáng, vì dẫn Triệu Minh Nguyệt tiến vào, Thủy Linh Nhi càng ra sức kêu thảm thiết.

“Không cần a ~ cứu mạng a ~ người đừng lại tra tấn ta ~ ô ô ô ~”

Đột nhiên, thạch lao bị mở ra, hai nữ nhân tâm hỉ, Triệu Minh Nguyệt rốt cục bị lừa! Mới nghĩ như vậy , Tô Dung Nhi đột nhiên cả người bay lên không, một bàn tay bóp lấy cổ nàng giơ lên không trung, mà khắp trụ cổ của nàng, là Sớ Ân, hấn thần sắc tà khí dữ tợn, cả người bùng nổ sát khí.

“Không!” Thủy Linh Nhi hét chói tai, muốn ngăn cản, nhưng có người đã som ra tay trước nàng một bước.

Ở giữa thạch lao , chỉ thấy Sở Ân cùng tên còn lại đánh cho đặng đặng sát khí, làm Sở Ân muốn dùng chưởng lực bẻ gãy cổ Tô Dung Nhi, lập tức lại bị người nọ hóa giải chưởng lực, không cho phép hấn thương tổn Tô Dung Nhi.

Hai người võ công tương đương, nội lực đồng dạng thâm hậu, công phu chỉ trong nháy mắt , đã đánh ra trăm loại chưởng công.

Cổ Tô Dung Nhi đang bị bóp chặt , lập tức buông ra.

Mạng của Tô Dung Nhi thiếu chút nữa bị lấy đi, lập tức lại bị một tay kia ngăn trở.

Tô Dung Nhi một cước, đã vào đến diêm vương điện, lập tức lại bị kéo cách diêm vương điện.

Sở Ân cùng người nọ liền bởi vậy nhất hướng, đánh cho chẳng phân biệt được cao thấp, hấn giết không được Tô Dung Nhi, người nọ cũng cứu không đi Tô Dung Nhi.

Tô Dung Nhi không dám động, bởi vì nàng biết rõ tại đây nguy nan hết sức, một cái động tác nhỏ, đều cũng sẽ làm nàng mất mạng , chỉ sợ còn có thể liên lụy đến người kia .

Thủy Linh Nhi ở bên cạnh nhìn xem nóng nảy, dưới tình thế cấp bách bất chấp nhiều như vậy, thân thủ đem sự tỉ kéo ra, cũng không nghĩ đến khi làm như vậy, ngược lại làm cho ót của sư tỉ vừa vặn đưa đúng tâm, Sở Ân lập tức bỏ tới nắm ngón tay ma trảo nhắm thẳng ót của Dung Nhi.

Nhanh hơn , người nọ vì ngăn trở ma chưởng này, xuất hiện sơ hở, làm cho Sở Ân được cái lợi thế , xoay hướng mà một chưởng đánh thẳng vào ngực người kia.

“Đoàn đại ca!” Tô Dung Nhi hoa dung thất sắc, lập tức chạy hướng người nọ, mà người nọ bị đánh một chưởng sau, chấn động rút mặt nạ trên mặt , lộ ra mặt thật .

Thủy Linh Nhi lúc này mới nhìn rõ , nguyên lai người nọ là Đoàn tỉ phu.

Rõ ràng phát hiện đối phương là kẻ thù Đoàn Ngự Thạch, Sở Ân kinh ngạc không thôi, ánh mắt tiện đà chuyển thành tàn nhẫn, hấn đi lên phía trước, hiện ra ý muốn giết người rất rõ ràng.

“Không thể!” Thủy Linh Nhi chạy nhanh chắn ở trước mặt hấn, hai cánh tay đang rộng che chở cho đại sư tỷ cùng Đoàn tỉ phu.

Sở Ân phẫn nộ mệnh lệnh.“Cút ngay!”

“Không được !” Giọng nói của nàng kiên quyết, biểu lộ có chết cũng không đi.

Gương mặt tuấn mỹ tuyệt đẹp kia , bởi vì phẫn nộ mà nổi gân xanh, nàng đối Đoàn Ngự Thạch bảo vệ , càng thêm chộc giận hấn, phẫn hận gió lên đại chưởng, vận lực ở lòng bàn tay.

“Ngươi không tránh ra, ngươi cũng sẽ chết !”

Nàng không sợ nhìn thẳng hấn ánh mắt, cắn chặt răng, hồi đáp.

“Ngươi nếu là muốn giết bọn họ , thì hãy giết luôn cả ta đi !”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Giết nàng?

Hấn vát và đuổi theo, đương nhiên không có khả năng giết nàng, cho dù khí giận công tâm, nhưng hấn tuyệt sẽ không làm nàng bị thương, hại nàng!

Đoàn Ngự Thạch là hấn kẻ thù đúng vậy, nhưng hấn phẫn nộ, cũng là đến từ chính lòng đố kỵ.

Tình duyên ba ngày sau, hấn lập tức theo tuyến đuổi theo, một lòng muốn tìm Linh Nhi trở về, khi hấn rốt cục phát hiện nàng lưu lại dấu vết , hấn lòng nóng như lửa đốt, nhất tưởng đến nàng bị son tặc bắt đi, không khỏi sốt ruột, lập tức khẩn cấp tới cứu nàng, vừa nghe đến nàng kêu cứu thanh âm, liền hoá tốc vọt vào đến.

Nhưng mà nàng vì nam nhân này, ngay cả mạng sống cũng không cần, cam tâm vì đối phương hy sinh tánh mạng, kiên định bảo vệ quyết tâm, làm hấn hai tay nắm chặt thành quyền, cắn căng thẳng, đôi giống như muốn phun ra hỏa.

Tô Dung Nhi thực may mắn, tướng công lại cứu nàng một lần.

Sư phụ từng nói, nàng có ba lượt kiếp nạn, lần đầu tiên, nàng rơi xuống cốc, được tướng công cứu lên, cũng bởi vậy cùng hấn kết duyên, lần thứ hai, nàng vừa rồi thiếu chút nữa chết ở chưởng lực của Tà Vương, tướng công vì nàng, bị Tà Vương đánh một chưởng.

May mắn Đoàn Ngự Thạch nội lực thâm hậu, tự biết tránh không khỏi chưởng lực của Sở Ân, lập tức hóa giải bớt bảy thành công lực của chưởng lực, chỉ bị điểm nội thương, nhất thời không sao, nhưng hấn lòng tràn đầy nghi hoặc, cảm giác chưởng lực của Sở Ân không được vững chắc, nếu không cho dù có hóa giải được bảy thành, còn thừa ba thành vẫn có thể làm cho hấn phun ra một búng máu, trừ phi..... Tà Vương có điều cố kỵ.

Tự ngừng lại, hấn liền hiểu được, Tà Vương nếu không có thương tích trong người, thì cũng vừa mới hồi phục.

Sở Ân bị trọng thương vừa phục hồi như cũ không bao lâu, không thể sử dụng toàn lực, ở chưởng vừa rồi, chính hấn cũng đã bị Đoàn Ngự Thạch nội lực bắn ngược trở lại, âm thầm vận khí điều trị.

“Tướng công?”

“Ta không sao.” Đoàn Ngự Thạch cầm tay nàng, an ủi lo lắng của thê tử, ôn nhu ánh mắt, khi chuyển hướng sang nhìn Tà Vương ánh mắt trở nên sắc bén. “Hấn có nội thương, cũng không thoát được đi đâu.”

Lời này kích thích Sở Ân, vẻ mặt haoran lạnh lẽo, giận đến mắt tối sầm, như là mắt xà ánh lên ban đêm.

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi đều hít một ngụm hơi lạnh, bởi vì cảnh tượng trước mắt thật làm người ta hoảng sợ——

Tà Vương trên người xuất hiện có vài bóng đen.

Là kịch độc miêu xà!

Một cái một cái miêu xà, mấp máy thân thể, theo Tà Vương vạt áo cùng cổ tay áo chui ra đến.

Có con ở trên vai hấn, có vòng quanh gáy hấn, vòng quanh cánh tay, theo Tà Vương sắc mặt càng thêm thê lương âm trầm, hắc xà cũng càng ngày càng nhiều, không ngừng phun khí uy hiếp, giống như chỉ đợi chủ nhân ra lệnh một tiếng, liền toàn bộ đồng loạt tiến lên.

Thủy Linh Nhi khó khăn nuốt nước miếng. Một cái Tiểu Hắc còn rất đáng yêu, nhưng là nhiều Tiểu Hắc như thế sẽ làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Nàng sớm chứng kiến Sở Ân không chế năng lực của Tiểu Hắc công kích đại quân của địch nhân, người bị Tiểu Hắc cắn trúng, lúc chết mặt cũng đen sạm.

Ông trời, lúc này hấn, giống như ác quỷ đến từ địa ngục, vô luận như thế nào, nàng không thể không ngăn cản!

“Trên giang hồ nói, Tà Vương có cừu oán báo thù, có ân báo ân, ta..... Ta đã cứu ngươi, cho nên ta là ân nhân của ngươi, ngươi nên đối với ta báo ân!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt sắc bén thôi độc kia, nhìn nàng như muốn bằm thây nàng ra!

Nếu là những người khác, chạy trốn chết còn không còn kịp rồi, nào dám cùng Tà Vương cò kè mặc cả a? Nhưng nàng cố không nghĩ được nhiều như vậy, cố lấy dũng khí nói: “Hiện tại, ta không cần ngươi báo ân, ta chỉ yêu cầu ngươi đừng giết hấn, ân cừu đồng nhau, cả hai không thiếu nợ nhau.”

“Không được!”

“Như thế nào không được? Lúc thân thể ngươi bị trọng thương, biết rõ ngươi muốn giết hấn, ta còn cứu ngươi, nếu ngươi thương tổn hấn, ta..... Ta, ta sẽ hận ngươi cả đời!” Nói xong, nàng đột nhiên hốc mắt đỏ, nhất tưởng đến hấn cùng Đoàn Ngự Thạch sẽ đánh đến người sống người chết, lưỡng bại câu thương, nàng thật là khổ sở.

Từ nhỏ đến bây giờ, nàng vốn lạc quan sáng sủa, bây giờ cảm thấy thật vô lực.

Nàng không muốn cùng hấn trở thành kẻ thù, không muốn oan oan tương báo không dứt.

Nhìn thấy trên gương mặt kia đầy lệ, Sở Ân thần sắc hơn cả khó coi, nước mắt của nàng rơi càng lúc càng nhiều, nỗi lòng của hấn như tan chảy, cảm thấy suy sụp.

“Ngươi..... Liền như vậy để ý hấn?”

“Ta cũng để ý ngươi a, ta không hy vọng ngươi bị thương thôi!” Nàng một bên vừa khóc thút thút nghẹn ngào quệt nước mắt, một bên đáng thương hề hề nói.

Đôi tuần mầu kia , đột nhiên hiện lên một chút quang mang kỳ lạ.

“Ngươi không hy vọng ta bị thương?”

“Là nha, có chuyện gì không thể hảo hảo nói, không nên động võ cho đến mức ngươi chết ta sống, tội gì đâu?” Tồi khổ là nàng, sâu ở bên trong, không biết như thế nào cho phải.

Đây không phải là câu trọng điểm hần muốn hỏi , hần muốn nghe , là cái câu mà nàng vừa nói kia “Ta cũng để ý ngươi”.

“Ngươi ngăn cản ta, là vì cái gì?”

“Đương nhiên là không hy vọng ngươi giết người a.”

“Vì sao không hy vọng ta giết người?”

“Đương nhiên là sợ ngươi giết hần nha.”

“Còn có đâu?”

Còn có? Nàng vẻ mặt không hiểu.

“Còn có cái gì?” Chính mình cũng không hiểu hần hỏi cái gì ?

Nàng hai mắt đầm lệ lưng trông, ngơ ngác nhìn hần, vẻ mặt buồn bực.

Sở Ân trấn muốn nổi gân xanh, trầm thanh nói:“Ngươi nói ngươi để ý ta, sợ ta bị thương.” Hần không thể chờ nổi , nói toạc ra.

Thủy Linh Nhi lập tức tỉnh ngộ, lập tức đầu gật lia lia như gà mổ thóc .

“Đúng vậy đúng vậy, thân mình của ngươi vừa mới bình phục , không nên vọng dùng nội lực, như vậy thực dễ dàng chịu nội thương , ta thật sợ hần sẽ làm ngươi bị thương.”

Chỉ cần có thể ngăn cản trận giết chóc này , muốn nàng giảng bao nhiêu lời dễ nghe nàng liền giảng bao nhiêu, mà chính mình cũng thật sự từ đáy lòng quan tâm hần, ngoại trừ sợ hần cùng Đoàn tì phu quyết đấu, càng sợ hần lại bị thương nặng, thậm chí là chết .

Một khi tưởng đến vạn nhất mất đi hần, nàng liền phát lên sợ hãi.

Nếu Sở Ân không ở trên đời , nàng nhất định sẽ khổ sở đau lòng, đau đến trái tim như muốn rút ra ngoài , nghĩ đến đây, nước mắt của nàng lại tuôn xuống .

Nàng thần thái ngừ điệu đều lộ ra tình cảm yêu thương , hơn nữa nước mắt kia là hàng thật giá thật, làm gương mặt lạnh lẽo kia nháy mắt trở nên nhu hòa không ít, ánh mắt lạnh lẽo cũng ấm áp rất nhiều.

“Một khi đã như vậy, ngươi vì sao muốn che chở hần?” Nếu nàng để ý là hần, vì sao nguyện ý dùng sinh mệnh bảo vệ Đoàn Ngự Thạch? Đây là hần tuyệt đối không thể nhận , trong giọng nói đậm đặc mùi ghen tỵ hơn .

“Bởi vì hần là đại tì phu của ta a.” Nàng đương nhiên trả lời.

Sở Ân ngăn người . “Tì phu?”

“Đúng vậy, nàng là đại sư tỷ của ta, trượng phu của nàng, đương nhiên chính là đại tì phu của ta.” Sau đó lại chỉ vào sư tì Tô Dung Nhi.“Kỳ thật nàng không phải nam , mà là đại sư tỷ của ta, chính là dịch dung thành nam nhân mà thôi.”

Lúc này, Tô Dung Nhi cũng bỏ đi mặt nạ, lộ ra bộ mặt thật của chính mình , Sở Ân mới hiểu được, nguyên lai vừa mới bắt nạt Linh Nhi , căn bản không phải nam nhân, mà Đoàn Ngự Thạch sở dĩ ngăn cản hần, đơn giản là muốn cứu thê tử của chính mình.

Đã hiểu được Linh Nhi cùng đối phương không có liên quan , cũng không có nửa điểm tình ý, sát khí tỏa ra khắp người hần dần dần biến mất, đôi mắt lạnh lẽo đã thêm độ ấm, không hề tàn nhẫn giống như vừa rồi.

Nhưng lập tức nghĩ đến họ Đoàn là đại tì phu của Linh Nhi, chính mình nếu cưới nàng, chẳng phải thành tiểu muội phu của họ Đoàn ?

Nghĩ như thế , sắc mặt của hần lại âm trầm , thoáng chốc nổi lòng phức tạp không thể giải .

Thủy Linh Nhi vội trộm quan sát sắc mặt của hần , thấy hần một chút thần sắc hơi hoãn, một chút lại chau mày, thủy chung trầm mặc không nói, thật sự đoán không ra hần hiện tại rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Thoạt nhìn giống như tức giận đã tan không ít, nhưng lại không dám khinh thường, Sở Ân tính tình không thể nắm bắt , rất khó đoán chính xác , khó có thể nói sát ý sẽ không nổi dậy .

Một cái tay nhỏ bé kéo kéo góc áo của hắn , nhỏ giọng cầu xin:“Ngươi không nên đấu với đại tì phu được không?”

Hắn không đáp, ngược lại đột nhiên hỏi một câu không hề liên quan .

“Mặt của ngươi làm sao vậy?” Tuy rằng thạch thất tối tăm , nhưng trên người nàng có gì khác thường, cho dù là thiếu một cọng tóc, cũng không thể qua khỏi ánh mắt lợi hại của hắn.

“Nha, này a..... Bị đánh.” Nàng theo bản năng cúi mặt, hai tay che hai bên , đột nhiên cảm thấy thực chột dạ, bởi vì nàng không nghĩ sẽ cho hắn nhìn thấy bộ dáng của mình , tuyệt không tưởng, bởi vì nhất định là rất xấu .

Trong lúc nàng lo lắng dung nhan xấu đẹp của mình , không chú ý tới Sở Ân về mặt biến hóa, vừa nghe đến nàng bị đánh, ánh mắt lại lần nữa tràn đầy sát khí, ngược lại là Tô Dung Nhi cùng Đoàn Ngự Thạch đã nhận ra, hai người cùng nhau liếc mắt một cái, đều biết lẫn nhau đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu sư muội cùng Tà Vương, hai người bọn họ chắc đã xảy ra điều gì mờ ám a

Kỳ thật theo về mặt và đối thoại trong lúc bọn họ nói chuyện, Dung Nhi liền phát hiện Tà Vương đối tiểu sư muội là đặc biệt , tiểu sư muội tựa hồ cũng thực để ý Tà Vương, luôn luôn tại bên cạnh yên lặng quan sát cử động của hai người. Về phần Đoàn Ngự Thạch, hắn là nhất giới võ tướng, đối nam nữ cảm tình không rành như vậy, cho tới bây giờ mới nhìn ra.

“Ai?”

“Đi?” Thủy Linh Nhi ngược mắt lên . “Cái gì?”

“Ai đánh ?” Sở Ân trầm thanh hỏi, ánh mắt nguy hiểm

Nói đến này, nàng đương nhiên muốn chạy nhanh thật to hướng hắn để kể lể , gần nhất là có thể nói sang chuyện khác, làm cho Sở Ân không thèm nghĩ đến chuyện giết Đoàn tì phu, thứ hai thuận tiện mắng mắng cái kia mẫu Dạ Xoa.

“Còn có ai, đương nhiên là ——”

“Sở công tử?”

Mọi người sững sốt, không hẹn mà cùng đem tầm mắt chuyển hướng đến thanh âm vừa phát . Đứng ở cửa Triệu Minh Nguyệt, nhìn thấy Sở Ân là vừa mừng vừa sợ, không thể tin được hai mắt của mình, một tay vỗ về ngực kịch liệt tim đập.

“Ngươi đã đến rồi..... Ngươi rốt cục đến đây.....” Nàng nha nha nói xong, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt ngấn lệ vì cảm động.

Nàng đợi lại chờ, đoán rồi lại đoán, cuối cùng trời cao không phụ kẻ có lòng , nàng rốt cục đợi được người trong mộng .

Lúc này ngoài cửa , nàng không biết vì cái gì có một kinh lực mạnh xô nàng ra , nhất thời ngất đi, dần dần hồi phục ý thức, liền nhìn thấy Sở Ân.

Nàng vui mừng khôn xiết , tâm tình kích động khó có thể bình phục, đi đến trước mặt Sở Ân , về mặt đỏ bừng đầy vui sướng khi gặp người trong lòng.

“Ta rốt cục đợi được ngươi tới cứu ta , không uổng phí ta ở chỗ này chịu nhục, phẫn , chính là có một ngày có thể tái kiến ngươi.”

Nàng hoàn toàn không hiểu được, vừa rồi đem nàng đẩy ra , đúng là Sở Ân, một lòng tin tưởng, Sở Ân xuất hiện là chỉ vì nàng .

Ngày ấy ở trên thuyền hắn không cứu chính mình, nhất định là bởi vì hắn bị thương, tình thế nào cũng phải đã, nếu không hắn như thế nào bỏ được nàng? Nhưng mà , nàng không trách hắn, bởi vì nàng thủy chung tin tưởng, Sở Ân kỳ thật là thích nàng , chính là hắn ngại mình đã có thể thất, hắn vẫn hận là hai người gặp nhau quá muộn, hắn vẫn luôn đau lòng, nhưng không sao , chỉ cần có lòng sẽ không ngại chuyện gì.

Xem, hắn nhìn chằm chằm vào chính mình, nhất định cũng là bởi vì cảm động trời đã cho hai người gặp lại, mới có thể luyến tiếc không thể dời ánh mắt. (may trang : bệnh tưởng lại tái phát, xe cứu thương, xe cứu thương a...)

Sở Ân trừng thẳng mắt, nhìn chằm chằm Triệu Minh Nguyệt rất lâu sau đó, mới quay đầu nhìn phía Thủy Linh Nhi.

Tuy không mở miệng, chỉ là một ánh mắt, Thủy Linh Nhi đã biết hắn muốn hỏi cái gì.

“Nàng không phải quỷ, là người sống, sau khi thuyền chìm, nàng bị trôi dạt vào bờ , son tặc đầu lĩnh cứu nàng, thu nàng làm áp trại phu nhân.” Nàng nói ngắn gọn, đơn giản sáng tỏ, không ướt át bản thủ giải thích cho đến cùng , nữ nhân này vì sao lại xuất hiện ngay lúc này.

“Ta không phải tự nguyện , mà là bị buộc , ta căn bản không muốn làm áp trại phu nhân!” Triệu Minh Nguyệt giải thích, phẫn nộ Thủy Linh Nhi lắm miệng.

Nữ nhân này chắc là sợ trọng phụ yêu thương mình , cho nên cố ý cường điệu nàng đã là vợ người khác, thâm độc thật !

May mắn chính mình có dự kiến trước, trước đó tìm ba nam nhân gian dâm nàng, làm cho nàng biến thành thân tàn hoa bại liễu, kể từ đó, Sở Ân sẽ không còn muốn Thủy Linh Nhi, mà là muốn nàng Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Triệu Minh Nguyệt .

Nghĩ kĩ , nàng lại càng không khách khí chỉ vào Thủy Linh Nhi, hướng Sở Ân cáo trạng.

“Nàng ta ở sau lưng ngươi, cùng nam nhân muốn làm thất nghiệp tam, hơn nữa không chỉ cùng một người, mà là tới ba người — dĩ?” Triệu Minh Nguyệt lúc này mới phát hiện, hai nam nhân đang nằm sóng soài trên đất , một cái khác thủ hạ không thấy , trong thạch lao cũng không biết khi nào đã xuất hiện một nam một nữ xa lạ.

Mặc kệ nàng ta nói năng lộn xộn, dài dòng , Sở Ân căn bản không có để lọt vào tai .

“Là nàng?” Lời này, Sở Ân là đối Thủy Linh Nhi hỏi .

Không đầu không đuôi , người khác không hiểu được hấn đang hỏi cái gì, Thủy Linh Nhi cũng hiểu được hấn là đang hỏi, đánh nàng cái tát là Triệu Minh Nguyệt?

Triệu Minh Nguyệt lại dừng lại, trừng mắt nhìn bàn tay của mình đang chỉ vào Thủy Linh Nhi , nhưng không có tat a, bởi vì bàn tay không thấy , cổ tay đâu mất , chính phúc phúc phun huyết.

Tay không có?

Thoáng chốc, trên mặt ả trở nên trắng nhợt không thể tin được , run run cánh môi, đem nội tâm sợ hãi hóa thành tiếng thét chói tai thê lương.

“A ——”

Nàng cầm lấy cánh tay mình , liên tục rút lui, lao đảo té ngã, cuối cùng là hô thiên thương địa đi đi ra ngoài , bộ dáng thật đáng buồn và thê thảm .

Ba người còn lại nhìn thấy đều biết là kiệt tác của Sở Ân, Tô Dung Nhi kinh ngạc hô nhỏ:“Oa..... Hấn là làm sao ra tay được ?”

Nàng nhìn phía tướng công, Đoàn Ngự Thạch khinh thường hừ nhẹ, hấn công lực thâm hậu, cho nên khi Sở Ân ra tay, hấn nhìn xem rất rõ ràng.

Thủy Linh Nhi ngây người một hồi lâu, nàng tuy có dự cảm, lại không dự đoán được Sở Ân sẽ tước của Triệu Minh Nguyệt bàn tay.

Có cừu oán báo thù, ăn miếng trả miếng, nàng thật sâu hiểu được tác phong làm việc của Sở Ân , chính là không dự đoán được hấn sẽ tức giận đến như vậy , nếu là chính mình, nhiều lắm là dùng hai tay đánh trả lại Triệu Minh Nguyệt, đem nàng đánh thành mặt đura hấu mà thôi.

“Ngươi chặt đứt tay nàng?”

Sở Ân sắc mặt lãnh trầm, nhướng mày nhìn nàng ra đáng giận đối .“Như thế nào? Có vấn đề sao?”

Vấn đề rất lớn!

“Không nhất thiết là phải chặt tay ?”

“Nàng đánh ngươi.”

“Đánh trở lại thì tốt rồi a.”

Hấn thần sắc hơn lạnh lẽo âm lệ.“Nàng gọi người cường hiếp ngươi.”

“Nhưng ta không làm cho nàng thực hiện được a.”

“Nếu thực hiện được, ta sẽ lấy mạng nàng ta !”

Ý của hấn đã quá rõ, chặt tay của nàng ta , xem như hấn đã đại từ đại bi .

phi thường không đồng ý việc hấn làm , tuy rằng thật cao hứng hấn là vì nàng mà báo thù, nhưng thủ đoạn cũng quá kịch liệt , không nói với hấn là không được.

“Người khác lấy tay đánh ngươi, ngươi liền đoạn tay hấn, chẳng lẽ người khác dùng chân đá ngươi, ngươi cũng đoạn chân của người ta ?”

Sở Ân hừ lạnh.“Đúng vậy.”

Nàng kháng nghị phản bác:“Mười phần sai!”

Sở Ân sắc mặt lại trầm xuống dưới.“Ngươi nói cái gì?”

“Thù này chỉ biết càng kết càng lớn, oan oan tương báo không dứt, ngươi hiểu hay không!” Nàng tận tình khuyên bảo khuyên nhủ.

“Sẽ không.”

Nàng sùng sốt. “Vì sao?”

“Diệt cỏ tận gốc sẽ không có gì lo lắng.” (Ặc, * xui *)

Nàng hô hấp cứng lại, còn tưởng rằng người này có cái gì cao kiến, thấy thái độ ngoan cố của hấn nàng tức muốn phun khói .

Nam nhân này bề ngoài nhả nhận nho nhã, trong lòng lại sâu hiểm âm ngoan , người ta nghĩ hấn giống như nai tơ vô hại , kỳ thật bên trong ẩn giấu móng vuốt của một con báo , thể nhân đều bị dung nhan mỹ mạo của người này qua mặt a .

Tô Dung Nhi ở một bên nhìn xem nghiêng ngả thú vị, nguyên bản không khí đang hùng hực tranh đấu , lại biến thành hai cái oan gia đang đùa cợt .

Ai tất nhiên cũng đã nhìn ra , Tà Vương yêu Linh Nhi rất sâu đậm, nàng nhịn không được vì chính tiểu sư muội của mình mà cảm thấy đắc ý, cư nhiên có thể chinh phục được Miêu Cương Tà Vương.

Nàng vẫn nhớ rõ, tình thông thiên văn lý, am hiểu sâu dịch kinh lý học, sư phụ đã từng nói qua, khắp thiên hạ nam nhân đều đuổi không kịp Linh Nhi, có thể đuổi theo kịp nàng, tất nhiên là người đối với nàng có duyên .

Này cũng là vì sao lúc trước nàng dám dùng thuật dịch dung, làm cho Linh Nhi giả trang thành tướng công đem Tà Vương dẫn dắt rời đi, ra này kẻ sách động cơ, chỉ vì nhớ tới sư phụ từng nói qua những lời này.

Thẳng đến giờ phút này, rốt cục chứng minh sư phụ nói hoàn toàn đúng ! Bởi vậy, sự tình như vậy là tốt rồi .

Tà Vương nếu cùng sư muội thành thân, không phải thành em rể của nàng sao , kể từ đó, hấn cũng không có lý do giết tướng công , thật tốt quá! Thật tốt quá!

Thủy Linh Nhi càng nói là càng thờ phỉ phỉ, thứ nhất là giận hấn cố chấp, thứ hai là giận hấn cùng với Đoàn ti phụ quyết đấu, nàng không thể không thuyết phục hấn .

“Hào! Người nói lấy một thân chi đạo, còn trị một thân thân, là thiên kinh địa nghĩa, người nợ đối với người có ân, người là không phải cũng có thể báo ân?”

“Ừ.”

Thủy Linh Nhi sùng sốt , hoàn toàn không nghĩ đến hấn sẽ đáp như thế , nghĩ đến hấn là không cẩn thận rơi vào bẫy của nàng, đang muốn nhếch môi đào dạt đắc ý cười, không thể tưởng được kẻ tiếp hấn bổ sung thêm một câu.

“Người lúc trước cưỡng gian ta ta, cho nên ta cũng nên cưỡng gian người.”

Mọi người nghe được ngẩn ra, Tô Dung Nhi cùng Đoàn Ngự Thạch nhất trí kinh ngạc quay đầu trừng trị Thủy Linh Nhi.

Người cưỡng gian hấn?

Người cưỡng gian Tà Vương?

Người cưỡng gian võ công cao cường Tà Vương?

Thủy Linh Nhi giống như nghe được một tiếng sấm nổ bên tai , hai gò má nháy mắt cháy đỏ như một đoàn hỏa cầu, xấu hổ cúi đầu nói.

“Ta mới không cần!”

“Hào, ân oán phân minh , chúng ta cả hai không thiếu nợ nhau.” Sở Ân nói, khoe miệng ần ần phiếm tà cười, lúc này không cười nàng còn đợi đến lúc nào .

“Này..... Này.....” Thủy Linh Nhi khí xấu hổ trừng mắt Sở Ân, không nghĩ tới người này nhưng lại dùng những lời nói của nàng, trả lại nàng ! Nàng xấu hổ nhìn mọi người, ý muốn giải thích một chút gì , thường ngày nhanh mồm nhanh miệng bây giờ biến thành ấp a ấp úng. “Không phải, ta..... Ta.....”

Giờ này khắc này, nàng chột dạ vô cùng! Một đêm kia mây mưa thất thường, nàng còn nhớ rõ rành mạch, thật là chính mình leo lên giường hấn, nằm đè trên người hấn , thoát y phục hấn, thân cái miệng của hấn, đến bây giờ, nàng vẫn là không rõ lúc ấy chính mình vì sao hội lớn mặt đến như vậy ?

Tóm lại, là nàng cưỡng gian hấn, sau đó ăn xong trốn trách nhiệm, liền chuồn mất .

Tô Dung Nhi một lần nữa dùng ánh mắt ngưỡng mộ anh hùng nhìn Thủy Linh Nhi, đối tiểu sư muội mặt lộ vẻ bội phục! Không hổ là trường giang sóng sau đè sóng trước, trò giỏi hơn thầy, càng làm càng hay a .

Nhớ ngày đó chính mình cũng là mặt dày mày dạn quần quít lấy tướng công, dùng một chiêu duy nhất là hầu tử ôm cây , ôm lấy sẽ không thả, cuối cùng cũng chính mình trộm hôn nhân gia, mới hàng phục tướng công, tiểu sư muội lợi hại hơn, trực tiếp đem người ta ăn.

Nguyên lai không cần võ công chiêu thức cao thâm phức tạp gì, dùng bá vương cứng rắn thượng cung là có thể chinh phục Tà Vương a.

Thụ giáo! Thụ giáo!

E Hèm ! định mai mới post, nhưng giờ này rảnh Edit luôn cho bà con đọc chơi, nói thật không phải mình rảnh hoài cũng có hôm bận, không post nhiều được , lúc đó đừng ném đá, nhé. Thân!

Sở Ân âm tà ánh mắt, chậm rãi dời về phía Đoàn Ngự Thạch, lạnh nhạt nói:“ Chúng ta bây giờ cũng nên tỉnh sở.”

Đoàn Ngự Thạch bộ mặt đờ đờ sát khí.“Tùy thời xin đến chi giáo.”

Thạch thất không khí như ngưng đọng lại , giống như có hai luồng không khí cực mạnh chạm nhau , ngay cả người bên ngoài đều bởi vì này cổ sát khí mà cảm thấy thấu trái tim băng giá.

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi phát hoảng, hai cao nhân danh chấn giang hồ n, giao chiến cùng nhau tất nhiên là lưỡng bại câu thương, nhẹ thì bị thương, nặng thì vong mạng, mà các nàng không nắm chắc có thể ngăn cản được!

Trong lúc không khí đang khẩn trương, ngoài cửa đột nhiên nhảy vào hai tên hán tử, trên tay cầm hai thanh lưỡng sắc đại đao.

“Là người nào khốn khiếp chém đứt tay phu nhân của chúng ta ——” Lời nói chưa dứt, hai tên sơn tặc đã bị Sở Ân cùng Đoàn Ngự Thạch một người một chưởng, cấp đánh bay đi ra ngoài.

Xứng đáng bọn họ to gan , cầm đại đao ở trước mặt hai vị cao nhân thét to, chỉ sợ là khi bọn họ quỳ rạp trên mặt đất học máu , cũng không hiểu được chính mình là như thế nào bị đánh văng ra .

Bên ngoài tạm thời không có thanh âm, hiển nhiên là không dự đoán hai tên thủ hạ vừa được phái đi vào, cư nhiên liền khinh địch như vậy bị đánh bay đi ra! Không bao lâu, tiếng gầm gừ lại nổi lên , nhưng lần trở lại này chỉ dám ở bên ngoài cố làm ra vẻ chó sủa mà thôi.

“Người bên trong mau ra đây! Dám làm tổn thương đại đương gia phu nhân của chúng ta?”

“Thật to gan! Mau ra đây nhận lấy cái chết!”

“Đối! Đối! Chán sống!”

Hai sư tỷ muội nhìn nhau liếc mắt một cái, mắt đẹp đột nhiên sáng ngời lên, biết sự tình có biến đổi , những tên sơn tặc đúng là chọn đúng thời điểm để tới a !

“Đoàn đại ca ——”

Tô Dung Nhi tiến sát vào trong lòng của tướng công, làm ra vẻ mảnh mai yếu đuối , biết rõ những chuyện liên quan đến an nguy của nàng , tướng công đầu tiên là lo lắng an toàn cho nàng . Biết rõ có tướng công ở đây, căn bản không cần sợ, nhưng vì tránh cho hắn cùng Tà Vương giao thủ, cố làm ra vẻ sợ hãi , thật sợ hãi.

Đoàn Ngự Thạch bàn tay to đem thê tử ôm sát, trấn an nói:“Đừng sợ.”

Thủy Linh Nhi cùng sư tỷ rất ấn ý , cũng mở miệng dời đi chú ý của hai nam nhân này .“ Không hay rồi, toàn bộ người trong sơn trại, đều đem chúng ta bao quanh vây quanh !”

“Người bên trong mau ra đây! Là nam liền giết chết!”

Có người hỏi:“Nếu là nữ thì sao ?”

“Vừa vừa lúc cấp mọi người mỗi ngày thay phiên ẩm giường!”

Vừa dứt lời, hai nam nhân đồng thời đem ánh mắt giết người phóng mạnh ra ngoài ——

“Nguy rồi ! Sư tỷ, bọn họ muốn gian dâm chúng ta!”

“Nếu rơi vào kết cục này, ta thà rằng tự sát!”

Hai nữ nhân đương nhiên là thừa cơ lửa cháy đổ thêm dầu , tốt nhất làm cho bọn họ tràn đầy sát khí, đem toàn bộ sơn trại này tiêu diệt sạch đi.

Không cần phải nói, việc cấp bách, đó là giải quyết bên ngoài sơn tặc, hảo bảo hộ những nữ nhân yêu mến của bọn họ.

Đoàn Ngự Thạch nguyên bản không muốn đại khai sát giới, mới có thể để mặc Dung Nhi giúp hắn dịch dung, lên vào sơn trại hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng là chuyện đã đến nước này rồi , cũng không thể không buông tay nhất bác .

Thủy Linh Nhi leo lên cửa sổ nhìn thử xem bọn họ đến bao nhiêu người , trong đầu âm thầm tính kế hoạch đối phó .

“Ông trời, bọn họ người đông thế mạnh , ta nghĩ chắc toàn bộ đều tập trung lại đây , chúng ta bị nhốt ở trong này, khó tìm biện pháp thoát thân —— ai nha ——”

Áo của nàng bị một bàn tay to nắm lấy , dựa sát vào nàng , hơi thở ấm áp phả vào tay nàng , truyền đến trầm thấp mệnh lệnh.

“Người ngoan ngoãn đợi ta ở trong này.” Dứt lời, Sở Ân thân hình như quỷ mỵ , bay ra ngoài cửa.

Hắn vừa đi, Đoàn Ngự Thạch cũng lập tức đổi thế tử dấn dò :“Tại đây chờ ta!” Người hắn cũng giống như một trận gió, phi thân đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến âm thanh chém giết , nhưng trong đó tiếng khóc thét chiếm đa số, Miêu Cuồng Tà Vương cùng uy chấn tứ phương Đoàn tướng quân liên thủ, bọn sơn tặc tuy đông nhưng vận số đã hết, không bao lâu sẽ tàn rụi .

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi, hai đôi mắt to sáng ngời, treo ở cửa sổ lúc lắc đầu , nhìn xem ngoài cửa, lại nhìn lẫn nhau, hai người lo lắng chỉ có cùng sự kiện.

“Ta suy tính đại khái chỉ mất thời gian uống một ly trà , bọn họ sẽ giải quyết toàn bộ sơn tặc.”

Sơn tặc giải quyết xong , chính là lúc hai người quyết đấu .

“Như vậy chúng ta tốt nhất nhanh nghĩ ra biện pháp, không cho bọn họ tự giết lẫn nhau, nếu không sẽ chờ thủ tiết.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hai nam nhân đứng đối diện nhau, bất động như núi đứng lặng , tuy rằng chưa đấu võ, nhưng đã là gió thổi mưa giông trước cơn bão, làm hai nữ nhân đang đứng bên trong, lo lắng đề phòng mãnh liệt toát mồ hôi lạnh.

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi, một tả một hữu, chạy nhanh đến bên người nam nhân của họ , bảo trì khoảng cách an toàn, không cho phép bọn họ ra tay, bởi vì thời gian không đến uống một ly trà, sơn tặc đều đã giải quyết xong , mà các nàng còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp, bất quá nhưng thật ra nghĩ tới một sự kiện.

Các nàng chỉ biết là, hai người là tử địch.

Nhưng các nàng lại không biết , hai người như thế nào biến thành tử địch?

“Người và Đoàn tì phu của ta , rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì ?” Thủy Linh Nhi vẫn không có cơ hội để hỏi Sở Ân, hắn cùng Đoàn tì phu rốt cuộc là gây thù kết oán gì , thế cho nên hắn không ngại ngần dậm xa xôi mà đến đuổi giết hắn.

Sở Ân ánh mắt lạnh lùng , giọng điệu lạnh như băng mở miệng:“Trong lòng hắn tự hiểu được.”

Vì thế Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi ánh mắt đồng loạt chuyển hướng khác , tìm kiếm đáp án.

Đoàn Ngự Thạch trả lời, cũng là lạnh nhạt một câu.“Ta không biết.”

Không biết?

Sở Ân đôi mắt tiến bắn hung quang.“Người không biết?”

Đoàn Ngự Thạch nhìn hắn nghi ngờ khẩu khí cứng nhắc .“Đại trượng phu dám làm dám chịu, ta nói không biết, là không biết, không có gì để giấu diếm.”

“Người lừa gạt cảm tình của em gái ta , đối nàng bội tình bạc nghĩa, còn dám nói không biết !”

“Em gái của người là ai?”

“Sở Tuyên.”

Đoàn Ngự Thạch không khỏi ngẩn ra, tiện đà mày rậm cau lại .“Là nàng?”

Tô Dung Nhi cũng ngây người, Tâm nhi lạnh một nửa.“Đoàn đại ca?” Nên sẽ không hấn hấn hấn..... Hắn thật sự từng cô phụ cô nương nhà người ta?!

“Chậm đã, ta biết nàng đúng vậy, nhưng ta không có lỗi với nàng ấy, là nàng ấy có lỗi với ta.”

Đáp án này, thật ra là ngoài ý muốn của mọi người.

“Ngươi nói cái gì?” Sở Ân sắc mặt càng khó coi hơn.

“Đoàn tị phu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Ngươi mau giải thích một chút đi.” Thủy Linh Nhi cũng thực vội, lo lắng bọn họ muốn đánh nhau nên đứng lên.

Vì thế Đoàn Ngự Thạch đem chuyện của một năm trước, khi còn đóng quân tại phương bắc Hồ thành, chuyện hấn ngăn cản một vị Miêu Cương cô nương dùng roi dạy dỗ một gã nam tử người Hán như thế nào, lại làm sao chế phục nàng, khi ấy nơi biên giới Hán Miêu hai tộc đang có xung đột đều kể ra.

“..... Ta đoán, vị Sở cô nương kia đại khái là roi bị ta làm gãy xấu hổ không nhận được, đối với ta ghi hận trong lòng, mới có thể cố ý nói ta cô phụ nàng.”

“Bậy bạ!” Sở Ân giận đỏ mặt.

Đoàn Ngự Thạch cũng tròn mắt nhìn hấn. “Ta Đoàn Ngự Thạch dám làm dám nhận, chưa làm qua chuyện cũng không đồng ý để người khác vu oan, tin hay không tùy ngươi! Nhưng thật ra ngươi, cùng Bắc Thái vương cầu kết, ức hiếp người Hán của ta, ý đồ như thế nào?”

“Hoang đường! Ta khi nào cùng Bắc Thái cầu kết!”

“Bắc Thái vương đem công chúa gả cho ngươi, không phải là vì mượn sức toàn bộ Miêu tộc của các hạ?”

Lần này, đối Thủy Linh Nhi trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn phía Sở Ân.

Hấn muốn kết hôn cùng Bắc Thái công chúa? Như thế nào lại không có nghe nói?

“Ta không đáp ứng!” Sở Ân lập tức phản bác, chuyện này, hấn tuyệt đối không muốn Linh Nhi hiểu lầm.

Đoàn Ngự Thạch hừ lạnh. “Ngươi hiện tại không đáp ứng, tương lai còn chưa biết.”

Một câu khơi mào cuộc chiến, Sở Ân thành linh hướng hấn tung chiêu giết người, Đoàn Ngự Thạch nhanh chóng song chưởng chặn lại, tiếp được đối phương chiêu thức, cả hai quần lấy nhau như nước với lửa, thoáng chốc cuồng phong tảo hiệp, trời đất tối đen.

Tô Dung Nhi hoa dung thất sắc, không biết làm sao kêu lên: “Nguy rồi nguy rồi! Chúng ta mau ngăn cản bọn họ nha! Đi? Linh Nhi, ngươi đi đâu?”

“Ta muốn hỏi Tiên sơn.”

“Ngươi hiện tại hỏi Tiên sơn? Không phải là đùa vào lúc này chứ! Ngươi mặc kệ Sở Ân?”

Nàng hai bên khóe miệng suy sụp xuống dưới. “Hấn muốn kết hôn Bắc Thái công nương, ta còn lưu lại làm gì?” Nói xong, lại phẫn hận quay đầu, khóe mắt thượng ngân lệ.

Tô Dung Nhi há hốc mồm, thực rõ ràng, Linh Nhi đang ghen, nhưng lại là ăn dấm chua chuyện năm xưa, lập tức, nàng thật không hiểu nên khóc hay nên cười? Chính mình một người đã ứng phó không nổi, Linh Nhi lại giận dỗi bỏ đi!

Đột nhiên, nàng linh quang chợt lóe, có biện pháp!

Chạy nhanh há mồm hô to: “Linh Nhi, ngươi đừng luẩn quẩn trong lòng nha! Chuyện đâu còn có đó, trăm ngàn lần đừng tự sát a!”

Thủy Linh Nhi hồ nghi quay đầu lại. “Ta không có ——”

Mạnh, một bóng dáng sét đánh không kịp bưng tai đi đến trước mặt nàng, đem nàng ôm mạnh vào trong lòng, bởi vì tốc độ quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn hoa mắt hỗn loạn không biết sao lại thế này, đợi đến khi nhìn thấy rõ, Thủy Linh Nhi mới phát hiện ôm lấy chính mình, đúng là Sở Ân.

“Ngươi làm cái gì? Buông nha!” Nàng giãy dụa, bởi vì hấn đem nàng ôm hảo nhanh.

“Không được!”

Hấn không chịu buông ra, giống như sợ buông lỏng tay, nàng sẽ xảy ra chuyện gì.

Hấn không chịu buông ra, giống như sợ vừa buông lỏng tay, nàng sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

Thủy Linh Nhi tức giận trừng hấn. Từ lúc cùng hấn có gần gũi qua da thịt chi thân, thân thể nàng đối với hơi thở nam tính của hấn mãi cảm hấn lên, mà bây giờ lại nằm trong bờ ngực vững chãi của hấn, cũng không tránh khỏi nhớ lại đoạn kí ức đầy kích thích của đêm hôm đó, hai má không khỏi đỏ ửng

lên .

“Ngươi..... Làm chi đột nhiên ôm người ta?”

“Ngươi vì sao tìm chết?”

Nàng thế này mới tỉnh ngộ, thì ra hần tin lời nói của Dung Nhi , tưởng nàng thật sự muốn tự sát, mới ôm chặt nàng như thế , là sợ nàng gặp chuyện không may, nhin không được trong lòng cảm thấy mừng thầm

Nhưng mà nàng ở ngoài mặt không phủ nhận, cố ý dùng ngữ điệu lạnh lẽo hỏi lại:“Ngươi phải cưới Bắc Thái công chúa , còn quân người ta làm cái gì?”

“Ta sẽ không cưới nàng ấy !” Hần giọng điệu kiên định.

“Ta mới không tin, cưới Bắc Thái công chúa, thật sự tiện lợi a , có lẽ ngươi sẽ thay đổi chủ ý.” Nói xong, vẻ mặt ủy khuất, lệ cũ trên mặt chưa khô, lệ mới đã tràn xuống tới.

Sở Ân ninh mi. “Ta nói không cưới nàng ta tất nhiên sẽ không cưới , mặc kệ có phải là công chúa hay không , đều giống nhau.”

Hiếm khi hần dùng lời nói làm nàng vui vẻ , cũng tin tưởng hần là người nói được thì làm được , nhưng nàng phát hiện là mình dường như rất thích làm nũng với hần a !

Một nữ nhân một khi đã được sủng ái , nghe lời ngon ngọt thường nghiện, khó tránh khỏi được nuông chiều còn giả bộ giận hờn , nàng cũng không ngoại lệ.

“Người ta vừa là công chúa vừa là đại mỹ nhân , nói không chừng khi ngươi nhìn thấy nàng, sẽ đổi ý thì sao .”

“Sẽ không.”

Liếc hần một cái mỉa mai. “Ngươi sao biết sẽ không?”

“Rất đơn giản, ta đem đầu nàng ta chặt bỏ sau đó đem đến cho ngươi xem , ngươi sẽ biết là không phải mỹ nhân .”

Thủy Linh Nhi há hốc mồm, sợ tới mức nghiêm chỉnh cảnh cáo.

“Không thể! Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đi chặt đầu của nàng, ta thề không bao giờ để ý ngươi nữa ! Không cho phép tiếp cận nàng, biết không! Không, được , lấy !” Hai tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy cổ áo hần, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt hần , chỉ kém không đem nước miếng phun ở trên mặt hần. (sặc , dơ quá tác giả ơi)

“Muốn ta không chém đầu của nàng ta , đi, chỉ cần ngươi đáp ứng sẽ gả cho ta, ta đồng ý với ngươi

lũ.”

Nàng lại ngây dại, xoay một trăm tám mươi độ , sao lại xoay tới chuyện này , hại nàng không kịp chuẩn bị tâm lý, cảm thấy cũng là vừa mừng vừa sợ.

“Ta..... Ngươi muốn ta gả ngươi?”

“Ngươi không lấy chồng, ta liền chặt đầu của nàng ta , ngươi gả, ta sẽ không chặt .” Hần nói đầy bình tĩnh mặt không đỏ, hơi thở không gấp gáp , tuyệt không giống như là đang cầu hôn, giống uy hiếp hơn.

Mặc kệ là uy hiếp, hay là mệnh lệnh, Thủy Linh Nhi vừa nghe nói tâm nhĩ rung động .

Chính mình chưa từng nghĩ tới có thích hần hay không? Nhưng mỗi khi nhớ đến hần , tim bắt đầu đập dồn dập , không biết bắt đầu từ đâu khi, nam nhân này đã chiếm vị trí khá lớn trong lòng của nàng .

Chẳng qua, hần lấy đầu của Bắc Thái công chúa để uy hiếp, dường như không đúng đạo lý lắm, sự tình quái của nàng từ khi gặp hần, có lúc tưởng như không sử dụng được .

“Nếu ta gả ngươi, ngươi sẽ không chặt đầu của Bắc Thái công chúa ?”

“Đúng.”

“Cũng sẽ không chém đầu của Đoàn tị phu ta ?”

“Đúng.”

Thủy Linh Nhi nghe được vô cùng vui mừng! Hần đáp ứng không giết Đoàn tị phu , thì đâu còn vấn đề gì , nàng đương nhiên đáp ứng rồi!

“Hảo, ta gả cho ngươi, ngươi phải giữ lời nha!” Vui sướng gật đầu.

Hắn khẽ nhếch khóe môi gọi lên tuần lãng độ cong “Người yên tâm, ta sẽ không chặt đầu tì phu người.” Mắt hắn hiện lên một tia tà khí, chặt tay chân hắn là được rồi.

Thủy Linh Nhi quay đầu khăn cấp nói cho Tô Dung Nhi biết tin tức tốt này: “Dung Nhi, Sở đại ca đáp ứng ta, không giết Đoàn tì phu!”

“Thật sự? Thật tốt quá!” Tô Dung Nhi nghe xong trong lòng vô cùng vui vẻ, nàng ở một bên đợi đã lâu, đang nắm chặt tay tưởng công cán không cho hắn cùng Sở Ân giao đấu, cùng lúc cũng chờ mong Linh Nhi có thể thu phục Tà Vương.

Thủy Linh Nhi khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng nói: “Bởi vì..... Ta..... Ta muốn gả cho hắn.”

Lời này chính là tâm ý trong lòng Tô Dung Nhi, mở miệng chúc phúc nói: “Thật tốt quá! Đây là đại hỷ sự nha, chúc mừng sư muội tìm được lang quân như ý, về sau chúng ta chính là người một nhà, đúng hay không? Sở đại ca.”

Nàng một chút cũng không dám gọi Tà Vương một tiếng muội phu, vẫn là tôn xưng một tiếng Sở đại ca, chẳng những giữ cho người ta một chút mặt mũi, cùng với bảo toàn địa vị của hắn.

Nhưng là, cổ tình có một tên đại què mùa lại không nghĩ như vậy —— (may trang : Kiểm chỗ núp , sắp có chiến tranh)

Đoàn Ngự Thạch cau mày nhăn mặt thành một chữ “Không” to đùng.

“Người này sẽ làm ‘Muội phu’ của? Không thể nào!”

Muội phu hai chữ, lại lần nữa khơi mào chiến tranh lần thứ hai.

Sở Ân đằng đằng sát khí phi thân mà đến, Đoàn Ngự Thạch thân hình nhảy lên, cùng hắn ở không trung giao thủ, thoáng chốc thiên địa biến sắc, cuộn cuộn nổi lên một trận cuồng phong lá rụng, cỏ cây kinh động!

Hai nữ nhân ngậy ngốc đương trường, hoàn toàn không nghĩ tới, hai người này nói đánh là đánh, ngay cả câu xã giao mở đầu cũng đều không có.

“Các người dừng tay a!” Tô Dung Nhi khóc không ra nước mắt la lên, nhưng hai người càng đánh càng bay lên cao, các nàng vốn không có võ công gì, chỉ có thể trên mặt đất sốt ruột giương mắt nhìn.

“Sở đại ca, người rõ ràng đã đáp ứng ta!” Thủy Linh Nhi tức giận dậm chân, nói vọng lên.

“Yên tâm, ta sẽ không chặt đầu của hắn, chỉ chặt tay chân của hắn thôi!”

“Hừ! Nói mạnh miệng không biết xấu hổ, thử xem người có khả năng đó không!”

“Thử xem sẽ biết!”

Hai người đều vận hết toàn lực, nhưng một người trọng thương vừa bình phục, một người vừa bị nội thương, giờ phút này ra tay quá nặng, nội lực bị tổn thương trầm trọng, chỉ hơn trăm chiêu sau, hai phương đồng thời đánh ra song chưởng, đều là khuynh xuất toàn lực, hai chưởng chạm vào nhau sau tức khắc cả hai bị đánh bật ra ngoài, rơi xuống đất, Sở Ân cùng Đoàn Ngự Thạch không hẹn mà cùng ối ra một ngụm máu tươi.

“Đoàn đại ca!”

“Sở đại ca!”

Hai nàng song song chạy đến bên cạnh trợ phu và tình lang, Thủy Linh Nhi kinh hoàng giúp đỡ Sở Ân, tuy nàng vẫn còn đang giận hắn, nhưng thấy Sở Ân gương mặt tái nhợt, khóe môi lưu lại máu tươi càng không ngừng nhỏ giọt, làm đau lòng của nàng, lo lắng còn không kịp, làm sao còn nhẫn tâm trách cứ hắn.

“Người bị thương thế nào? Đau không đau?”

Sở Ân cả người sát khí tràn đầy, thẳng tắp nhìn chằm chằm Đoàn Ngự Thạch, tóc dài rối tung, ánh mắt chuyên chú mà lợi hại, tràn ngập dã tính của con báo đang rình mồi, cho dù bị thương, vẫn như cũ cao ngạo bình tĩnh, bất tại khóe miệng máu tươi, ngược lại làm cho hắn thoát nhìn tà mị hơn, tuần mỹ đến mức người ta khó thở.

Đoàn Ngự Thạch còn lại là cả người hùng hực con tước, khi hắn không cười khi, thần thái đầy nét nghiêm túc cương nghị gương mặt đã đủ dọa người, một khi thượng chiến trường, tựa như một mãnh hổ muốn ăn thịt người, từng cái đường cong, mỗi khối cơ bắp, đều bùng nổ một cỗ khiếp người lực lượng, mắt không chớp trừng mắt địch nhân, khóe miệng máu tươi, cũng nhỏ giọt không ngừng.

Hồ báo tranh chấp, lưỡng bại câu thương, tựa như bọn họ như vậy.

“Xem ra người bị thương không nhẹ.”

“Người cũng không tốt hơn ta đâu.”

“Hừ, tính ngươi vận khí tốt, ta đáp ứng Linh Nhi không giết ngươi, nếu không ngươi đã chết bởi độc xà của ta.”

“Nếu không phải ta nể tình tiểu sư muội, đánh vào ngực ngươi một chưởng, sẽ không là chỉ để lại dấu tay, mà là đã moi trái tim của ngươi ra.”

Sở Ân nhìn xuống trước ngực rút ra một mảnh áo, quả nhiên nhìn thấy ngực trái có một dấu tay màu đen, phần nộ trách cứ: “Nói vậy! Nếu không có ta thủ hạ lưu tình, lưu của ngươi mạng chó, ngươi làm gì có cơ hội đánh một chưởng này!”

“Đối với ngươi, ta không biết đã thủ hạ lưu tình bao nhiêu lần, nếu không ngươi hiện tại thế nào còn có cơ hội ở trong này nói mạnh miệng——” Đoàn Ngự Thạch đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, lại ối ra một ngụm to máu tươi, tiếp theo thân hình thật mạnh rồi ngã xuống.

“Đoàn đại ca!” Tô Dung Nhi sợ tới mức thét chói tai.

Sở Ân lộ ra thắng lợi tà cười: “Hắc hắc..... Người nói mạnh miệng, là ngươi.....” Bỗng dưng hai chân mềm nhũn, cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, hân cùng Đoàn Ngự Thạch tám lạng nửa cân, cũng không ai tốt hơn ai.

“Sở đại ca!” Thủy Linh Nhi kêu sợ hãi, bối rối ngồi xổm xuống cạnh thân thể hân, người đã sợ tới mức phát run.

Giống như ông trời đang cố tình đùa cợt, hai người này dường như kiếp trước có thâm cừu đại hận gì đấy, đời này lại muốn kết thành thân gia, thân gia chưa kết thành, liền đã muốn thương vong thảm trọng.

Thủy Linh Nhi thân thủ run run đưa tay lên mũi xem hơi thở hân, may mắn còn có hô hấp, không chết!

Mất thấy người trong lòng bị thương nặng, nàng trong lòng như có lửa đốt, những đan dược nàng mang trên người đã dùng hết rồi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nàng trong miệng thì thào, đột nhiên nghĩ đến đại sư tỷ, đúng rồi! Đại sư tỷ có đan dược.

“Dung Nhi! Dung Nhi!” Nàng đi đến bên cạnh Tô Dung Nhi, xòe tay ra tay nói: “Mau cho ta một viên đại hoàn đan!” Có đại hoàn đan, ít nhất có thể bảo toàn mạng sống.

Nàng cảm thấy kỳ quái khi sư tỷ như thế nào nửa ngày cũng không phản ứng, nhìn kỹ, thế này mới phát hiện sư tỷ cả người ngây ngốc, sắc mặt thương tâm hoảng sợ, nhìn không được ngạc nhiên. “Dung Nhi? Ngươi làm sao vậy?” Nàng lắc lắc vai sư tỷ.

“Không thấy.....”

“Ngươi nói cái gì?”

Tô Dung Nhi đột nhiên oa một tiếng, chạy ra hai hàng lệ, khóc lớn lên.

“Túi gấm không thấy! Túi gấm của ta rớt đâu mất rồi! Không có đại hoàn đan, ta như thế nào cứu Đoàn đại ca a!”

Thủy Linh Nhi gương mặt cũng trở nên trắng bệch, ngã ngồi trên mặt đất, run giọng hỏi: “Ngươi nói là đã đánh mất túi gấm? Khi nào thì?”

“Ta cũng không biết, hôm nay một đoàn hỗn loạn, ta căn bản không biết mất khi nào, và mất ở chỗ nào.....” Nàng càng nói càng thương tâm, nước mắt tuôn như ngọc châu, làm ướt toàn bộ gương mặt của nàng.

Túi gấm sớm không mất muộn không mất lại mất ngay lúc này, chẳng lẽ là ý trời đã định, muốn các nàng hai người chưa gã đã thủ tiết thờ chồng?

Hai sư tỷ muội đồng chung cảnh ngộ, nhìn không được ôm nhau khóc lớn.

Các nàng tỷ muội tình thâm, đã từng cùng nhau thề nguyện, dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cũng nguyện chết chung cùng năm cùng tháng cùng ngày. nhưng họ không có thề nguyện cho hai đấng lang quân của họ cùng chết chung một ngày a ~

Tô Dung Nhi ngoại trừ dịch dung, cái gì cũng không biết, Thủy Linh Nhi khinh công, đã không thể sử dụng, ngay cả muốn đi cầu cứu cũng làm không được, tại nơi núi rừng hoang vu này, các nàng một chút biện pháp cũng không có, chỉ biết khóc lớn, và khóc lớn.

Nhưng mà khi hai người đang khóc lớn, thanh âm đồ thực vang dội, xuyên qua không gian rộng lớn của núi rừng bao la, truyền lại cao lại xa, ngay cả người ở ngoài phạm vi trăm dặm đều nghe được tiếng khóc của các nàng.

Có một người nghe được tiếng khóc của các nàng, chậm rãi hướng sơn trại đi tới.....

Nàng mặc áo màu tím, váy sam phiêu dật, một mái tóc đen dài mềm mại, không có nhiều trang sức tô điểm, chỉ dùng một sợi dây nhỏ màu tím vén những sợi tóc mai hai bên má cột thành chùm, còn sau lưng buông xõa.

Mặc dù cách ăn mặc rất tự nhiên, nhưng dung nhan của nàng băng thanh ngọc khiết mỹ mạo, không giống khí chất của người thường, đẹp hơn mang những vàng ngọc châu báu trên người, hoặc khoác trên mình những tơ lụa gấm vóc hảo hạng, bởi vì nét đẹp của nàng đầy khí chất ít người sánh kịp, không phải học tập mà ra, đôi mắt đẹp lộ ra ánh nhìn hờ hững như không quan tâm thế sự, lại cũng rất mê người.

Thị Duyệt Nhi ngẩng đầu nhìn lên, lắng tai nghe tiếng khóc rung động tâm can, gật gật đầu.

“Chính là nơi này, Mặc Thạch.”

Đứng ở phía sau Thị Duyệt Nhi, là một diện mạo thật đáng sợ, thân thể cao lớn lông lá bù xù, và hần bị cầm. Hần là nô bộc của Thị Duyệt Nhi, lúc nào cũng ở bên cạnh chủ nhân, một tay ôm thùng gỗ, bên trong toàn là những thảo dược quý hiếm của chủ nhân.

Hần thủy chung trầm mặc, Thị Duyệt Nhi cũng biết hắn sẽ không trả lời, bởi vì hắn câm điếc, lại bộ dạng cao lớn, mặt không chút thay đổi, giống tảng đá, cho nên Thị Duyệt Nhi cho hắn gọi là Mặc Thạch, ý tức tảng đá im lặng.

“Thật khó, ngoại trừ khi còn nhỏ, sau khi lớn lên, ta chưa từng nghe các nàng khóc lớn như vậy, giống như trong nhà có người chết vậy.” Nàng lắc đầu, giọng nói mềm mại mà hồ hững, bước đi luôn nhẹ nhàng không vội vàng xao động. “Đi thôi, Mặc Thạch, chúng ta đi xem, kia hai nữ nhân rốt cuộc ở đây than trời trách đất cái gì?”

Nàng mới đi phía trước đạp từng bước, bả vai đã bị bàn tay to bắt lấy.

Thị Duyệt Nhi nghi hoặc quay đầu. “Chuyện gì? Mặc Thạch?”

Mặc Thạch thân thủ chỉ vào phía trước, Thị Duyệt Nhi dọc theo hướng hắn chỉ quan sát, lúc đầu nhìn không ra nơi ấy có cái gì, sau lại Mặc Thạch lấy một viên đại thạch quăng đến trước mặt, trước mặt liền xuất hiện một cái hố to lớn, Thị Duyệt Nhi mới tỉnh ngộ.

“Nguyên lai có cạm bẫy a! Nơi này hình như chứa không ít cơ quan a, nhưng ta phải đi vào, ta phải tìm hai tiểu sư muội yêu dấu của ta đang khóc lớn ở nơi nào nha.”

Mặc Thạch đi lên phía trước, một chân nửa quỳ nửa ngồi, Thị Duyệt Nhi liền đi đến, ngồi trên cánh tay hắn, Mặc Thạch mang theo nàng, khinh thân nhảy, giống như khi đang xuyên qua ở trong rừng cây bình thường, chớp mắt đã biến mất ở trong rừng.

“Ô ô ô ~”

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi, đã khóc đến cả người rũ rượi, các nàng từ trước đến giờ đều luôn vui vẻ, chưa bao giờ trải qua sinh ly tử biệt, nam nhân đầu tiên mà các nàng yêu, cũng là tình cảm chân thành duy nhất, lại sắp chết ở trước mặt các nàng.

Thủy Linh Nhi ngày thường thông minh linh hoạt, giờ phút này cũng hết đường xoay xở, chân tay luống cuống, chuyện duy nhất có thể làm là chỉ hy vọng có kỳ tích xuất hiện, tốt nhất nên có một vị Bồ Tát hiện thân, giúp các nàng cứu hai nam nhân này.

“Dung Nhi, làm sao bây giờ?”

“Ta cũng không biết.....”

“Nếu Duyệt Nhi lúc này ở đây thì tốt rồi, ô ô ô ~”

“Là nha ~ có nàng ở đây, cho dù người chết cũng có thể cứu sống ~ ô ô ô ~”

Một tiếng thờ dài truyền đến, lạnh lạnh nói: “Ta cũng không phải thần tiên, nào có thần thông quảng đại như thế.”

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi tiếng khóc chợt ngừng, mở to hai đôi mắt đẹp, trừng mắt nhìn cô gái mặt áo màu tím, không dám tin tưởng hai mắt của mình.

“Xem hai người các người kia, khóc đỏ mắt sưng mũi hết rồi, khó coi chết đi được.”

“Duyệt Nhi!” Hai người kinh hãi kêu lên, đồng thời nhảy bật lên, chạy thật nhanh hướng của nàng.

Thị Duyệt Nhi đôi môi nở một nụ cười nhẹ, có thể gặp được Dung Nhi cùng Linh Nhi, nàng cũng thật cao hứng, bởi vì hôm nay, đúng là vì tìm các nàng mà đến.

Hai người chạy nhanh đến, giống như khi con ôm cây, hai người chạy đến ôm chặt lấy nàng, vui mừng cực hạn, giống như ly biệt tám trăm năm không gặp, làm Thị Duyệt Nhi nhất thời không quen, nhìn không được toát mồ hôi lạnh.

“Các người..... Làm gì kích động như vậy..... A! Không cần hôn ta, đều là nước miếng!”

Nàng tỉnh tỉnh lạnh nhạt, không giống Dung Nhi cùng Linh Nhi hai người đều hoạt bát nhiệt tình, đột nhiên bị hai nàng ôm lấy lại hôn hít loạn xạ, ghê tởm muốn chết, trán nàng nhăn lại, nhìn không được khê gọi.

“Mặc Thạch! Mau đưa hai động vật này tránh ra !” (Maytràng : Á, sốc lần hai, ta gặp tỷ là bó miệng luôn ...)

Không đợi Mặc Thạch kịp trở tay, Dung Nhi cùng Linh Nhi đã tự động chạy thẳng về hướng Mặc Thạch, mỗi người ôm một bên, nước mắt nước mũi cùng nhau rơi xuống.

“Mặc Thạch! Chúng ta cũng rất nhớ ngươi nha ~”

Mặc Thạch cũng không phải là cò cây, trên gương mặt kiên cường chất phác kia, cũng lộ ra mỉm cười, tựa hồ hai vị chủ nhân đối hân càng nhiệt tình, hân càng vui vẻ.

Thi Dược Nhi lau nước miếng trên mặt, nhin không được lắt đầu. “Thật là, biến mặt ta thành..... Di?” Đôi mắt đẹp chợt nhìn thấy hai người đang nằm, nhướng cao chân mày, nàng gât gât đầu. “Mặt trời đã lên cao rồi, mà có thể nằm ở nơi này để ngủ, thật sự là hảo hưng trí a.”

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi một tả một hữu chạy vội tới bên người nàng, lại là nước mắt nước mũi chảy thành dòng.

“Không phải! Dược Nhi, bọn họ sắp chết, ngươi mau cứu bọn họ!”

Dược Nhi hừ nhẹ. “Cứu? Không thân cũng chẳng quen, ta tại sao phải cứu?”

“Hân là tướng công của ta!” Hai người trăm miệng một lời tranh nhau trả lời.

“Tướng công? Các ngươi thành thân khi nào, ta như thế nào không biết?”

“Là tướng công tương lai, tóm lại chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ cùng bọn họ thành thân! Chính là chưa kịp đưa bọn họ về Tiên Sơn để bái kiến sư phụ lão nhân gia, liền đã xảy ra chuyện!”

“Vậy chờ thành thân rồi nói sau.” Nàng quay đầu muốn đi.

“Dược Nhi!” Hai nữ nhân hét lớn, đồng thời xụ mặt xuống.

Thi Dược Nhi lại quay đầu trở về. “Được rồi được rồi, nói đùa một chút cũng không được, xem các ngươi khẩn trương như vậy, quả nhiên giống như oán phụ có chồng sắp chết vậy.”

Trong ba tỷ muội các nàng, Thi Dược Nhi là người nói chuyện vô cùng thẳng thắn, tính tình vô cùng lạnh lùng, nhưng cũng vô cùng thanh tú động lòng người.

Nàng cả ngày cùng dược thảo làm bạn, trên người tỏa ra mùi hương thơm tự nhiên của dược thảo, lúc nàng không cười, giống cái tuyết sương không hóa băng tâm mỹ nhân, nhưng nàng khi mỉm cười, lại như hoa mai đang nở giữa mùa đông, ngông nghênh, lại rất cảm động. (nguyên văn, chứ hem thêm bớt)

Bắt mạch hai người xong, nàng lập tức kêu Mặc Thạch mở hộp thuốc ra, bên trong là các thuốc quý hiếm của khắp các đại giang nam bắc còn có các loại thuốc do nàng chính tay bào chế nữa.

Nàng cho hai người uống thuốc xong, đặt họ nằm yên để ổn định kinh mạch, ổn định bọn họ tâm mạch, một bên nghe các nàng nói sự tình từ đầu đến cuối, đồng thời ra lệnh cho Mặc Thạch đã thông kinh mạch cho Linh Nhi.

“Khinh công của ngươi không mất đi chính là bị che lại, đã thông huyết vị liền không có việc gì.”

Thủy Linh Nhi thoáng chốc cảm thấy mạch lạc thông thả, thử nhảy lên, quả nhiên thân nhẹ như yến, khinh công đã khôi phục bảy tám phần.

“Ta có thể thi triển khinh công, thật tốt quá!” Thủy Linh Nhi vui vẻ nói, một lần nữa có cánh, tay chân cũng trở nên linh hoạt lại rồi rồi.

“Khoảng chừng một canh giờ nữa, khinh công của ngươi sẽ hoàn toàn khôi phục.” Nàng đem đủ loại kiêu dáng linh đan diệu dược, phân biệt đưa cho Dung Nhi cùng Linh Nhi, muốn các nàng phải mang theo, sau đó đối Mặc Thạch phân phó: “Ngươi giúp các nàng đem đây hai nam nhân mang về Tiên Sơn, miễn cho bọn họ trên đường lại đánh nhau làm hai tỷ muội ta bận tâm.”

Nàng mặc dù tính tình lạnh lùng, nói chuyện độc, nhưng khi đối với các sư tỷ muội từ nhỏ lớn lên bên nhau, lại che chở đầy đủ, mọi chuyện đều xử lý cẩn thận, chẳng qua là nàng sẽ không biểu hiện ở ngoài mặt, mà là dùng hành động, cho dù lời vừa rồi thốt ra thái độ và giọng nói cũng thật thản nhiên.

Mặc Thạch nghe xong lời của nàng, dùng sức lắt đầu, mặt mày nhăn nhó biểu hiện vô cùng không đồng ý.

“Ta có thể chiếu cố chính mình, hãy nghe ta.”

Linh Nhi cùng Dung Nhi hai người kinh ngạc. “Di? Ngươi không theo chúng ta trở về?”

“Ta muốn đi tìm Tiên nhân tủy.”

“Tiên nhân tủy?” Dung Nhi cùng Linh Nhi, đồng thời cùng mở to mắt, trong lòng biết, cái này nhất định lại là loại thuốc gì quý hiếm có một không hai, nếu không người không hề thích rời khỏi nhà như Dược Nhi sẽ không chịu xuống núi.

Mặc Thạch sắc mặt đầy vẻ khẩn trương, kéo kéo góc áo hai vị chủ nhân, chỉ vào Dược Nhi, xua tay mãnh liệt, như muốn nói cho các nàng biết chuyện gì.

Mặc Thạch là cầm đầu, nhưng các nàng ngần ngại, Mặc Thạch khoa tay múa chân ra hiệu, liền hiểu được hắn đang nói cái gì.

“Người nói..... Dược Nhi rất nguy hiểm, có người đang muốn bắt nàng?” Linh Nhi kinh ngạc hỏi.

Mặc Thạch gật gù đầu, không chịu bỏ Dược Nhi ở lại, hai người lại một lần nữa quay sang Dược Nhi.

“Đây là có chuyện gì a, Dược Nhi? Có người muốn bắt người?”

Dược Nhi nhướng mày ý không thích Mặc Thạch lấp miệng, bình thần nói: “Chính là tên nam nhân nhảm chán thôi. Vâng lời sư phụ đi tìm các người trên đường đến đây, ta có cứu một người nam nhân.”

“Người cứu một nam nhân?” Linh Nhi cùng Dung Nhi mở to đôi mắt không thể tin nổi, còn dụi dụi đôi mắt vài cái, sợ dĩ các nàng kinh ngạc như thế, là vì các nàng vô cùng hiểu tánh ý của Dược Nhi, ngoài thích nghiền cứu dược thảo ra, nàng kỳ thật là không thích trị liệu người khác.

Nữ nhân cầu nàng chữa bệnh, nàng còn cố mà làm, nam nhân cầu nàng trị liệu, trừ phi có nguyên nhân nào đặc biệt, nếu không nàng sẽ không đáp ứng.

Bởi vì, không hề phân biệt sinh mạng của dân hay quan, bởi vì nàng đối với sự sống chết thực sự không quan tâm dù đó là mạng của nàng.

Có thể làm cho Dược Nhi nguyện ý cứu trị một nam nhân, nhất định phải có nguyên nhân gì trọng đại lắm a, nhưng rốt cuộc đó là cái gì? Các nàng thật sự tò mò muốn chết! Bây giờ thấy sinh mệnh của Sở Ân và Đoàn Ngự Thạch không còn nguy hiểm, các nàng dồn hết sự chú ý vào trên người Dược Nhi.

Thì Dược Nhi thần nhiên hừ nhẹ. “Chuyện này gì mà ngạc nhiên, muốn cứu thì cứu, nhưng mà dường như không nên cứu hắn, tên nam nhân này thực phiền toái.....” Hai câu nói, nàng là nói cho chính mình nghe, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, khó có thể tin được nàng sẽ vì một người nam nhân, cau đôi mày.

“Cái gì phiền toái?”

“Là nha, vì sao?”

Bốn con mắt cùng nhau chuyển chuyển trên gương mặt của nàng giống như đang chờ mong nghe được câu chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

“Ta cũng không biết, ta có lòng tốt cứu hắn, hắn lại giam lỏng ta, nhưng mà thủ hạ của hắn đánh không lại Mặc Thạch, cho nên bắt không được ta.”

“A, nam nhân này quá đáng rồi, lấy oán trả ơn!” Hai tỷ muội nghe xong, nhin không được vì nàng bênh vực kẻ yếu.

Thì Dược Nhi thờ dãi. “Thì đó, người tốt không được báo đáp, cho nên ta mới không thích cứu người.”

Trên thực tế, nàng chỉ nói một chuyện, còn có thứ hai, thứ ba, có đến thứ mười a, cũng chưa nói, nàng cứu người ta mục đích thật sự của nàng là lấy thân thể người ta để thử nghiệm thuốc, lại muốn quan sát cho thật kỹ tác dụng của thuốc đem quần áo người ta cởi sạch.

Đường đường một nam tử hán đại trượng phu, bị nàng lấy thân để thí nghiệm thuốc, đã muốn giận đến nói không nổi, cư nhiên còn bị lột hết quần áo, là sự nhục nhã tày trời.

“Sắc trời đã không còn sớm, các người nên khởi hành sớm một chút, ta cũng nên khởi hành, Mặc Thạch, đem những dược thảo hái hôm qua, người giúp ta đưa chúng về Tiên sơn, trồng tại bách thảo lâm, biết không?”

Mặc Thạch ô ô kêu, giống như không đồng ý, nhưng Dược Nhi thoáng xụ mặt, hắn cũng không dám ra tiếng.

Tỷ muội ba người quần quít dặn dò, sau đó chia tay, Thì Dược Nhi một mình một người ra đi, bóng dáng màu tím đơn sơ, dần dần biến mất ở trong rừng.

“Nàng đi một mình không sao chứ?” Dung Nhi có chút lo lắng hỏi.

“Nàng sẽ có chuyện gì? Những người đã từng chạm đến nàng, nếu không có việc gì là may mắn ba đời của hắn rồi.” Linh Nhi nói.

Hai người cùng nhìn nhau, không hẹn mà cùng ngửa mặt lên trời cười to.

“Nói đúng lắm, ai chọc tới Dược Nhi, người đó thật thảm rồi.”

“Dám làm nàng giận, thì nên cầu trời phù hộ cho họ.”

Thì Dược Nhi lợi hại như thế nào chỉ có ba tỷ muội cùng lớn lên bên nhau mới có thể hiểu hết được, hoa đẹp nhất theo lẽ thường đó cũng là loài hoa độc nhất.

Thủy Linh Nhi cùng Tô Dung Nhi đều tự nâng dậy người nam nhân yêu mến của mình, cuối cùng có thể trở về Tiên sơn. Các nàng đã tìm được người nam nhân quan trọng nhất của đời nàng, đưa về Tiên Sơn để ra mắt sư phụ của các nàng.

Có thể tưởng tượng được , đêm này hai người nam nhân khắc nhau như nước với lửa mà ở cùng nhau , tất nhiên là long trời lở đất! Nhưng không sao , trên Tiên sơn, cái gì thì không có, chứ linh đan diệu dược thì có rất nhiều , hơn nữa nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chỉ cần có sư phụ ở đó, không sợ! Không sợ! Trời dù có sập xuống cũng đã có sư phụ che chở !

Hai đồ đệ trở về Tiên sơn , tạm thời chấm dứt những cuộc phiêu lưu nơi giang hồ của nàng , mà Thi Dược Nhi thì chỉ mới dần thân vào chốn giang hồ, thì đó lại là một câu truyện khác.

Toàn Thư Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.